

ΟΙΚΟΜΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

1932

Αρ. $\frac{48}{327}$

D. M. Lopez

Εργον 1932

Εκδόσεις Ανδρικών
Εκδόσεις Ανδρικών

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ...

ΕΣΗΜΕΡΙ... καί...
Ο κόμης Γκνύ ντ' ντε Λέβιν κι' η σύζυγός του Μαντελέν, πού ως γάμος άκούμα ήταν δεσποινίς Μαντελέν ντ' Φορτί-Λωρράν, κάθονται σ' ένα τραπέζι κι' ούς ξενοδοχοί ου «Ζιγκαντέσ» Ότέλν, τ' όποιον έχει μπουστά του άπλωμένη τή μαγευτική άκτ' της νορμανδικής θαλάσσης...

Χθές, μετά τήν τελετή των γάμων τους και μετά τήν άτελείωτη παράλασι των προσκαλεσμένων μπουστά τους, ένα αυτοκίνητο πήρε τους τσακισμένους άπ' τήν κούρσι και τή συγκίνηση νεονύμφους, και τους έφερε στη γαλήνια και ρομαντική αυτή γωνία της Γαλλίας, ντ' Ντέλν...

Ο κόσμος δλόγυρά τους στο δόλο-λαμπρο και πολυτελέστατο έστιατόριο, ένε λίγος, γιατί ή σάβζν του καλοκαιριού μόλις άρχισε. Καθώς τρώνε τώρα με δρεξί άκοστή, σιγομιλούν πότε-πότε και θλέπουν με έκπληξη, ότι μολοντί έμειναν δυό μήνες άραβωνισμένοι, δέν πρόλαβαν άκούμα νά γνωριστούν καλά μεταξύ τους: 'Η προετοιμασία του γάμου τους κι' ή άγρυπνη, ζήλεια σχεδόν επιτηρησι της μιιάς της Μαντελέν, μόλις τους άφριναν λίγον καιρό νά θλέπωνται ξεμοναχισμένοι...

Και τώρα, με άμνηστία κι' οι δυό τους, διαταχτικοί, σοβισμένοι, ποσπαθούν νά ρίξουν άδύβειες ματιές στο βάθος της σκοτεινής αυτής άδύσου, ή όποία λέγεται «άνθρωπινη ψυχή».

Κι' άρχίζουν ή έχθροπραξίες: —Πάρε λίγο ψητό άκούμα, άγαπημένη μου Μαντελέν...

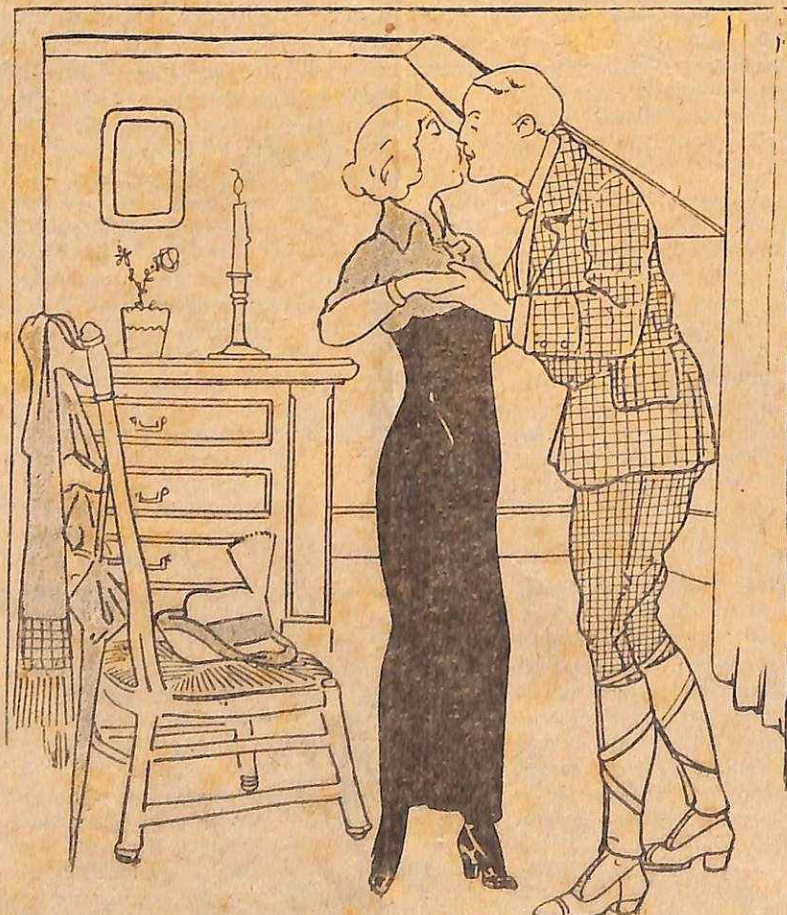
Έκείνη, τραγανίζοντας τ' ούζέδάκι, δαλίζεσαι με θάρρος και λέει: —Εύχαριστώ, Γκνύ... Πές μου όμως κάτι, τ' όποιο δέν τοίμοσα ως τώρα νά ρωτήσω... Γιατί με παντρεύτηκες; Γιατί διάλεξες έμένα νά γυναικά σου...

—Μά και με ρωτάς άκούμα, κοτό μου κι' άναμμένο κοιτάσαι... Σε πήρα άπλόστα γιατί σ' αγαπούσα. Γιατί σ' αγαπώ τσελλά.

—Καλά... Πιστεύω ότι μ' αγαπάς. Αυτό δά έλεπε νά μή μ' άναμψ... Άλλά μού φαίνεται, ότι, μόλις έδω και τρείς βδομάδες άρχισες νά μού δείγνης φανερότερη και τρυφερότερη τήν άγάπη σου.

—Όχι δά, καλή μου Μαντελέν... Άπ' τήν πρώτη στιγμή πού άραβωνιστήκαμε, έδω και δυό μήνες, άρχισα νά σ' αγαπώ τρυφερά και σπογγικά.

—Όχι, Γκνύ... Έρώω έγώ τί λέω. Και έρώεις άκούμα κάτι... Άρχισες νά μού δείγνης τήν άγάπη σου, άπό τή βοήθεια άκοίθως πού νιέδισες ένα κλεψύ φίλνι στο σάβζν, τή στιγμή πού ή μικρός μου άδελφός έβόσσε, έτσι σ' άσεία, τ' ήλεκτοικό φως... Και... μάλιστα... νά νά είναι πού εί- λικρινής, έκείνη τή βοήθεια πρηνή...

—Σ' αγαπώ τρυφερά ή Μαντελέν.

Άρχίζουν πάλι σά λίγο νά σιγομιλούν μεταξύ τους. Τά χτεσινά άκούμα γεγονότα του γάμου τους σχολιάζονται, τ' ό δε σχετικό κουτσομπολιά, άθωο μολαταύτα—χάρη στην πρόσφατη άκούμα εύτυχία πού γέγονται κι' οι δυό τους—παίρνει και δίγει εις βάρος των καλεσμένων τους...

Έκεί όμως πού τ' ά γλυκά του: λόγια κι' ή διάφορος κουδέντες τους πετούν φτερωτές άπ' τ' ά στόματά τους, και σιγά-σιγά, άνεπαίσθητα σχεδόν, άρχίζει ή συζήτηση τους ν' άράζει στο τραγύ κι' έπικινδύνει λιμάνι των προηγούμενων σχέσεων του Γκνύ με τήν Σιμόνη, έξαρτα ένας κρότος δυνατός άκούγεται...

—Ένα βίαιον τίναγμα του αυτοκινήτου έπακολούθει, τ' όποιο σταματάει άπότομα κι' ό σωφός τους άνοίγει τήν πορτίερα, ρίχνει άνήσυχες ματιές στον μπροστινό τροχό και, κατσουφιάζοντας, τους λέει:

—Χασομέρι για δυό ώρες, επάνω κάτω... Έσπασε τ' άσπιχο δέν μπροστινής ρόδας...

Κοντεύουν νά περάσουν ή δυό ώρες, με τή λάστιχο δέν διορθώνεται άκούμα. Άντίθετα, όσο τ' διορθώνεται ό σωφός, τόσο και άνακαλύπτει, παντού, καινούργιες άναπάντεγες βλάβες: Άλλοι στή λάστιχο κι' άλλοτε στή μηχανή, άλλοτε στον έξονα κι' άλλοτε στο τιμόνι...

Η νύχτα, ύγρή και μυρωμένη, άροκατεβαίνει: τώρα και σκεπάζει με θμπόρημους πέπλους τ' σφιγταγκυκαλισμένο παρόμοιο ζευγάρι. Σιγοπροσπατούν πότε-πότε κι' αλλάζουν

σπάνια καμιά άσήμαντη κουδεντούλα, έτσι για νά περάν ή ώρα. Νιώθουν όμως τώρα άκόπως σχολιάζοντας τις ψυχές των, κι' ό νοτισμένος άέρας της θαλάσσης, ό όποιος άρροσαλεύει τ' άβελωντά φύλλα των πεύκων του πλαινού δάσους, άνακατεύει τόν ψιθύρο του με τ' μουρμουρίσματα των δυό νεονύμφων έρωταμένων.

Έξαρτα με σφήκα—ή σφήκα της ζήλειας—σίπησε ύπουλα με τή κεντρί της τήν καρπούλα της Μαντελέν. Κι' ό πόνος τόν όποιο νιώθει βαθιά, ή γλυκειά κοπέλλα, έκδηλώνεται τώρα μ' αυτά τά λόγια:

—Πού πετάει τ' μυαλό σου, Γκνύ; Γιατί μού μιλάς άνόρεχτα...

—Έγώ, μικρή μου Μαντελέν;... Ίσα-Ίσα ή ψυχή μου είναι πλημμυρισμένη, τή στιγμή αυτή, με τή γλυκειά σου ύπαρξη, και στο μυαλό μου μέσα κυκλοφορεί άκατάπαυστα ή άγαπημένη μου τσαχπίνι μορφή σου.

—Ψέματα μού λές, Γκνύ... Δέν σκέπτεσαι έμένα... Σκέπτεσαι τήν Άλν... Έκείνο τ' νεανικό σου φέρε. Τή Σιμόνη. Έννοια σου, και με πληροφόρησαν καλά έμένα.

Η φωνή της σιγοτρέμει άπ' τ' παράπονό της, κι' ό Γκνύ, καθώς της πιάνει σπογγικά τ' άδολο προσωπίκι της με τ' άδύ του χείλι, νιώθει στή δάχτυλά του δυό δάκρυα θερμά, ν' άρογουλούν άπ' τ' ά γλυκά της μάτια.

—Έτσι κοτό, με τήν αλήθεια, μικρό μου... τής λέει. Τί κάθεται κι' άκούμα τ' άμοιρρά λόγια τού κόσμου και των δέν φιλανθρώπων σου; Πώς σου καρφώθηκε ή δέα, ότι αγαπούσα τή Σιμόνη... Τό νά χορδώνω λίγες φορές μάζ' της, και νά τής πω κατόπιν δυό-τρείς φιλοφρονήσεις και τυπικές κουδεντούλες, τ' ό θεωρείς έσθ «άγάπη» αυτό τ' τόσο συνθισμένο στα σαλόνια γεγονός;... Έλα, καλή μου. Μή μού πικρύνει άδίκως.

Η Μαντελέν διατάζει. Είναι έτοιμη ν' άραδίσει κανονόργια παρόμοια και νά ξεχρήσθ τήν ψυχή της κι' άλλους πικρούς καύμους άκούμα, με ό σωφός τους πλησιάζει διακριτικά, και τόν λέει στενωπυμένω, ένώ αυτός ύποταχθύνεται γρήγορα και χωρίς ό ένας άπ' τόν άλλον, ένώ τ' ά χείρι τους χαλαρώνουν τ' σφιγταγκυκαλισμά τους:

—Η μηχανή κι' ή ρόδα θέλουν πολλές μανούβρες άκούμα κι' ή νύχτα ή σκοτεινή μ' έμποδίζει. Άδριο πρωί θά ξανάρθω έδώ, γιατί φεύγω τώρα παζοπορεία για τήν πόλη, νά πάρω μάζ' μου μερικά άπαράτητα έργαλεία. Όσο για σά, υπάρχει εκεί κάτω ένα μικρό έξοχικό σπιτάκι. Είναι τής θειάς Μανώ. Είναι καλόκαρδη και περιποιητική γρηούλα. Θά σάς δώση νά φάτε και θά σάς στρώση νά κοιμηθήτε... Χι... Χι... Δέν θάμνη βέβαια σάν τ' «Ζιγκαντέσ» Ότέλν, αλλά όσο και ήμνη, πάλι καλά θά περάσετε... Καληνύχτα σας.

Έπειτα από δυό ώρες, ό Γκνύ κι' ή Μαντελέν, τελειώνουν τ' φαγητό τους, καθισμένοι άντικρυστά σ' ένα μικρό τραπέζι, στωμένο με τσαχύ, χρωματιστό τραπέζομάντιλο, καθέριο

και φρεσκοπλυμένο.

Τά φαγητά τους ήσαν άπλά και καλωμαγειρεμένα: Χορτίσουπα με καρόττα, μαύρο, στυφό κι' άγνύ κρασί, κι' ένα ψητό παχύ πατειναράκι, τ' όποιο, μόλις πριν λίγες ώρες, έτρεχε πρόσχαρο στή γεμάτη σκύδαλα αούλ.

Τά ματάκια της Μαντελέν άρχίζουν νά σφαλούν. Μά ή καλή θεία Μανώ τους έστρώσε άπό ώρα λευκά κι' άλοκίνουρα σεντόνια, στο ξύλινο κρεβατάκι του άλλου δωματίου και είδοποιεί τώρα με καλόκαρδο χαμόγελο τους ξαφνικούς αυτούς ναυαγούς της στερεάς, ότι όλα είναι έτοιμα για ύπνο.

Περνούν κι' οι δυό τους τόν μικρό, μισοσκάτεινο διάδρομο και μπάνουν στήν άλλη και καδάρια καπαρούλα. Ένα κερί στο καντηλιό τήν φωτίζει και τ' ά πολυχρονίτικα σανίδια του πατωμάτος της, τρέμουν και τρίζουν κάτω άπ' τ' σιγανή και διαταχτικά βήματα του έρωταμένου ζευγαριού...

Τή ζευγία πού βασιλεύει τώρα γύρω τους, Θεέ μου, μόλις κλείστηκε διακριτικά ή πορτούλα άπ' τή θεία Μανώ!

Τό μόνο πού φτάνει σ' αυτά τους, είναι άλλοτε ένα δέλεμα μακρινό προβάτου, κι' άλλοτε τ' ταμπέλιχο κι' άσκοπο γαύγισμα κάποιου ξενούχτη σκύλου. Άλλοτε τ' τρίξιμο του σαρκιού, πού σιγοτρώει κάθε τόσο κανένα ταβανόβυλο κι' άλλοτε τ' θροίσμα των φύλλων της λεύκας, ή όποία ανατριχιάζει έξω άπ' τ' παράθυρά τους καθώς τήν χαϊδεύει τ' έλαφρό άεράκι της νύχτας.

Αιώνει σάν πάγος τώρα ή ψύχα, πού τούς χορδίζει πού πριν τις ψυχές. Ό Γκνύ κι' ή Μαντελέν νιώθουν, σφιγταγκυκαλισμένοι και γοητευμένοι άπ' τ' άπέραντο μυστήριο της τόσο ήπλης μολαταύτα φύσεως, ή όποία τους τριγυρίζει τώρα, ότι τ' σκίχτρο των άδίκων φάβων πετάει μακριά τους, κι' ότι τ' σκατά της πικρής και τυραννικής ζήλειας έπαψε για πάντα νά ποταμίζει τήν άβολη καρδιά της Μαντελέν:

—Σ' αγαπώ... Και σ' πιστεύω πώς μονάχα έμένα αγαπάς.

Μουρμουρίζει σιγαλά ή Μαντελέν, δίγει τ' ά χείλι της για φίλ θεσμό στον καλό της Γκνύ και, μεθυσμένη άπ' μιά έντελώς καινούργια εύτυχία, πέφτουν στο κρεβάτι τους νά κοιμηθούν.

Δέν θά ξεναμίλθουν πειά ποτέ τους για τή Σιμόνη!...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Μεταξύ μικρών:

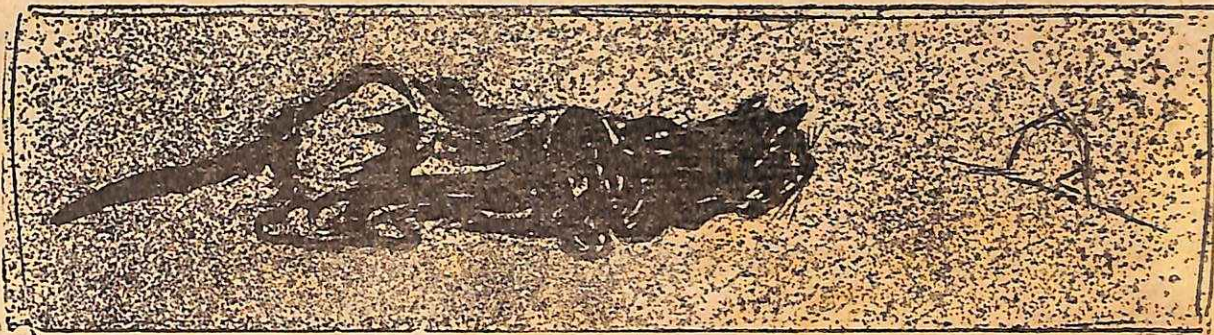
—Η μιμά μου κάνει κάτι πού δέν τό κάνει ή δική σου.

—Και τί κάνει;

—Νά! κάνει έτσι και... βγάξει έλα μάζ' τ' άδόντια της, με τ' πρώτο!...

—Πώς μοιάζουν ό Γιάννης κι' ό Νίκος! Δέν ξαναείδα τόσην όμοιότητα!

—Ναι, βέβαια! Πού πάντων... ό Γιάννης τού Νίκου!...

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τι ιδέα έχουν οι Ίάπωνες για τή... μυρωδιά των άλλων ανθρώπων. Τά έντομα και τά χρώματα. Ποιός είναι ό ιδεώδης τύπος γυναικός. Τι λένε οι Εύρωπαίοι και τι οι Κινέζοι. Τό έμπόριο των άνθρωπίνων μαλλιών. Τι γίνεται στην Κίνα. Μιά άδικη κατηγορία, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στήν Ίαπωνία επικρατεί ή αντίληψη ότι οι άνθρωποι των διαφόρων φυλών έχουν μια ξεχωριστή μυρωδιά, πού μονάχα οι Εύρωπαίοι δέν μπορούν νά τήν αισθανθούν, επειδή ή όσφρησις τους έχει χαλαρωθεί πειά. Περίεργη μάστιχα είναι ή αντίληψη τους για τήν όσμή των Εύρωπαίων και γενικά της λευκής φυλής. Διατείνονται λοιπόν με πεποίθηση ότι ή όσμή πού έχει ένας Εύρωπαίος, είναι όμοια με τήν όσμή των... πτωχάτων!

Κάποιος Ίάπων έπιστήμων όμως, ό δόκτωρ Μπούφταρο 'Αδάδι, ό όποιος ταξίδευσε όλοκληρη τήν Εύρωπη για νά εξακριβώσει τήν... όσμή των διαφόρων λαών της γηραιάς Ήπειρου μας, διαφωνεί προς τήν γνώμη αυτή. Κατά τους ισχυρισμούς λοιπόν του 'Αδάδι, οι Εύρωπαίοι έχουν γενικώς όσμή πού υοιάζει μέ... ευνόχλο ή βανίλια!...

Ένας έπιστήμων παρατήρησε ότι ή μυγίς, τ' ά κουνούπι και πολλά άλλα έντομα, προσελκύονται άπό όρισμένα χρώματα. Έξαιρετική προτίμηση δείχνουν για τ' μπλε και τ' κόκκινο χρώμα, ενώ τ' κίτρινο, έρεθίζει τ' όπτικα τους όργανα και τ' κάνει ν' άπομακρύνονται.

Υστερα άπ' τις παρατηρήσεις αυτές, ό σοφός έπιστήμων συνιστά νά φορέμε κίτρινα ρούχα τ' καλοκαίρι για ν' άποφεύγουμε τις έπιδρομές των έντοματων έντόμων.

Ίσού σ' έ συνοφίζουν οι Εύρωπαίοι τόν τύπο της ιδεώδους γυναικός:

Πρέπει νά έχη λίγο άπό τ' σιχ της Γαλλίδος, μια ρανίδα αίματος Γαλιίδος, μικρή δόση ψυχραιμίας Ρωσίδος, λίγη σωφροσύνη Όλλανδέζας, κάτι άπό τήν έπιφυλακτικότητα της Άγγλίδος, λιγάκι άπό τή νοικοκυροσύνη της Γερμανίδος, μια ιδέα άπό τήν ήδυπάθεια της Έβραίας, κάτι τέλος άπό τήν ένθεουσιώδη ψυχή της Ίσπανίδος.

Άς άκούσουμε τώρα και τους Κινέζους τι λένε για τή γυναικιά: Τό «ΑΙ-Κιν» τ' άπαγγέλιο δηλαδή της ή-οικης, αναφέρει τις εξής άρετές πού πρέπει νά έχη κάθε γυναίκα της κινέζικης φυλής:

1) Η συστολή είναι ή δύναμη της γυναικας.
2) Η γυναικα πού αγαπά τήν πεθερά της, λατρεύει επίσης και τ' σύζυγό της.
3) Η νέα πού συνθίξει νά φωνάζει δυνατά, χάνει και τ' τελευταίο ίχνος της έλκυστικότητός της.
4) Η λάσπη μπορεί νά κρύφη ένα φτερό, όχι όμως και τήν άτιμία μιιάς γυναικας.
5) Καλωσύνη στην καρδιά, μετριο-

φροσύνη στο μέτωπο, γλυκύτης στο χείλι, εργασία στα χείρα, ιδού τ' άνώτερα χαρακτηριστικά της ιδεώδους γυναικας.

Ελάττωτο ίσως θά έξορύν ότι σά πολλές μεγαλοπύλες της Εύρώπης κυρίως όμως της Άμερικης διατάχεται σ' άρκετά μεγάλη κλίμακα ένα πολύ περίεργο και πρωτότυπο έμπόριο: τ' έμπόριο των ανθρώπινων μαλλιών.

Στήν Άμερική όμως σήμερα επικρατεί μια πολύ έσφαλμένη ιδέα σχετικά με τ' έμπόριο αυτό. Η προέλευσις των μαλλιών—λένε—πού φορώνονται άπό τ' Χόγκ-Κόγκ και άλλα μέρη της Κίνας, είναι πολύ ύποπτη. Κατά τις βασισμότερες πληροφορίες, τ' ά μαλλιά αυτά προέρχονται άπό πτώματα. Αυτό όμως αντίβαινει προς τ' αίσθημα τού ίερού σεβασμού πού τρέφουν γενικώς οι Κινέζοι για τούς νεκρούς των. Ίσ' άλλου, όπως άπέδει-

ξε μια έπιτόπιος έρευνα ένός διαστήματος Άγγλου ντέτεκτιβ, ή μακάβριος αυτή πληροφορία δέν συμφωνεί καθόλου με τήν αλήθεια. Ό Άγγλος ντέτεκτιβ, σ' έμά εκθείσ πού συνέταξε γνητικά με τήν έρευνά του στην Κίνα, δεβαιώνει ότι τ' ά μαλλιά πού στέλνονται άπό εκεί, προέρχονται άπό διάφορα κομμάτια μεταξύ των πελατών των όποιων συγκαταλέγονται και κυρίες της ύψηλης κινέζικης κριτοκρατίας.

Στο Χόγκ-Κόγκ, υπάρχει ένα μεγάλο εργοστάσιο καταργασίας και παρασκευής ανθρώπινων... τριχών πού τ' διευθύνει ένας έδικειμένος επηχειρηματίας Άμερικανός, ό όποιος εφαρμόζει άυστηρά όλα τ' όγιενία παραγγέλματα στην καταργασία των μαλλιών.

Πρώτα-πρώτα δηλαδή ή τρίχα γρηνίζονται και ταχτοποιούνται, έπειτα πλένονται μέσα σ' άδδα και άμμωνία. Όταν στεγνώσουν, ρίχνονται μέσα σ' έσασπό νερό όπου μένουν πάλι, αναλόγως της κατασκευής των, σ' ή ή ή χημικές πλάσεις για ν' άποστειωθούν τελείως και νά πάρουν τήν άπαιτούμενη μαλακότητα και γυαλάδα. Τέλος, βάφονται σ' διάφορους χρωματισμούς και πακετίζονται για νά σταλούν στο άλλο εργοστάσιο όπου γίνονται πλεξίδες, περούκες και στέλνονται στις άγορές της Εύρώπης και της Άμερικης.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικόλ. Β. Δαμιανού, Αποφόρος 'Α-λεξάνδρας 209. Άναλαμβάνονται παντός είδους άδικαι ύποθέσεις παρ' άπαις τας εν 'Αθήναις Δικαστηρίοις. Ειδικότης: Φορολογικά, Διοικητικά και εν γένει Οικονομικά ένοχλήσεις. Άραι γραφείον 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

ΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΘΑ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΩ

ΤΟΥ ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘ'Α ΚΑΛΔΕΡΩΝ

Βρισκόμαστε σ' ένα περιουσιάνο χωριό της Σιέρρας και, καθισμένοι μπρός στην πόρτα της «Κιβωτού του Νόου», πίνουμε το ενδέκατο ρακί μας. Εβόρσκει κανείς, ότι ήθελε στο άλλοκοτο αυτό μαγαζί με την περίεργη επιγραφή, που τόσο του ταιριάζει! Μεταξωτά, που τα έφεραν λαθρεμπόροι Κινέζοι, υπέροχα τουφέκια κι' ασύγκριτο έγχρωμο ρακί που ο ίδιος κατήγες του, ο Δόν Σιμόν Έστρεμαδόρο ήξερε να το ανακατεύει επιδέξια με τα ευωπιμένα ποτά και να στήνουν έτσι ένα εξάισιο μίγμα, που ούτως πορτοκάλι και μήλα. Έβρανα από την έρημη πλατεία πέρασε ένας Ίνδο που περνούσε βρισκά-σασα (άγρια κουνέλια).

—Δεν είνε αλήθεια, σενιόρ στρατηγέ, φώναζε ο Δόν Σιμόν χαμογε-λώντας, πονηρά σ' έναν απ' τη συντροφιά μας, πως είνε πιο εύκολο ν' αγοράσει κανείς, άραιοκούνελα από τους Ίνδους παρά να τα σκοτώσει; Μά πέστε τώρα και στον σενιόρ από δω, γιατί δεν σπυρνάτε πειθ' κυν-ήρι...

Ο δόν Λουίς Τεζάνος, ένας κα-λοκαίριος πενηντάρης, που τον έ-λεγαν σ τ ρ α τ η γ ή γιατί είχε ανακατευθεί κι' αυτός στη επαναστα-τική κινήματα της πατρίδας του, έ-κανε μια κίνησι με το χέρι του, σαν να έλεγε πως είχε αφήσει πολλές φορές την ίδια ιστορία. Μόλις όμως τον εκέρασε ένα ρακί, άρχισε να μι-διηγείται την πιο αλλόκοτη περιπέ-τεια που άκουσα στη ζωή μου:

«Ήμουν τότε πολύ νέος και άνα-πούσα με πάθος το κυνήγι. Μαζύ με το φτωχό μου υπηρέτη Ντομίγκο, που πέθανε αργότερα, ένα μικρότε-ρό σύγκριτο στο κυνήγι των ζώων, είχα-με σκοτώσει πολλά άγρια κουνέλια. Ένώ όμως ήθελα να χτυπήσω ένα ζαρκάδι, που δύσκολα μπορεί κανείς να το πληρώσει, σε μια βροχινή γάστ-σαν στη δική μας. Όσο κι' αν έρε-χα εκείνα τα χρόνια, τα ζαρκάδια χι-ώνονταν πάντα σαν αστραπή σ' υπερώα μου. Για να τα κυνήγισ-σι κανείς το καλύτερο που έχει να κάνει είνε να τα καιροφυλακτήσει τα χι-ώνοντα σε κρημά απ' τις πηγές στί-σας— πίνε και βραδίζονται.

Μια νύχτα λοιπόν, με το φως των άστρων, εγώ κι' ο υπηρέτης μου έ-κινησαμε για να καιροφυλακτήσουμε. Ή νύχτες του Περού, ξέρете, είνε γεμάτες από βροχιά φερονιμένα πουλιά και άσπετος βοσκός που παίζουν, πάνω από τους γκρεμούς, σκοπούς που σε κένουν ν' ανατριχί-λεις... Γι' αυτό μ' άρεσε καλύτερα να πηγαίνω κυνήγι το πρωί, όταν ο υπέροχος ήλιος, ο οποίος θυμάται δι-γώς άλλο ότι ήταν ο πατέρας της νύχτας φιλής, έσυνέλιξε την βροχί-α.

Όταν φτάσαμε λοιπόν ψηλά σ' ε-κείνα τα σταγιά βουνά, που τα βλέ-πομε κι' από δω, ο καλός μου ο Ντο-μίγκο μ' άφησε κοντά σε μια μικρή πηγή που έλαμπε θιαπιά μετ' σκούαδι. Μ' επέκπασε καλά, γιατί είχαμε γίνει μούσκεμα από την πάχνη και με συμβούλεψε να μην το κου-νήσω από εκεί. Έπειτα μ' άφησε και πήγε να καιροφυλακτήσει από το άλ-λο μέρος του μονοπατιού, ανήμερα στους βράχους. Το περιμένον βράδυ είχε βρει τ' άγρια ενός υπέροχου ζαρκάδι, που έρχότανε στη μέση αυτή για να πιη νερό. Έμένα, μου έφτανε το περίσπоро μου, μετ' και ήμουν κοντά στην πηγή...

Μια ώρα κατέρι μέσα στην πε-ριουσιάνη νύχτα είνε κάτι που δεν πρέπει να το συ-σταίνει κανείς στους νεοκούς... Όταν ο ήλιος, ο πόθος να μη χάσει ένα καλό κυνήγι, σε νί-κει πάντα να κάθε-σαι όπως βλέπεις τις καλές και να προσμε-νεις.

Τέλος, ένα μικρό σχήμα φάνηκε μέσα στην γαλήνη αυτή. Ήταν το ζαρκάδι! Έβρασε από εκεί, άρχισε να μι-διηγείται την πιο αλλόκοτη περιπέ-τεια που άκουσα στη ζωή μου: «Ήμουν τότε πολύ νέος και άνα-πούσα με πάθος το κυνήγι. Μαζύ με το φτωχό μου υπηρέτη Ντομίγκο, που πέθανε αργότερα, ένα μικρότε-ρό σύγκριτο στο κυνήγι των ζώων, είχα-με σκοτώσει πολλά άγρια κουνέλια. Ένώ όμως ήθελα να χτυπήσω ένα ζαρκάδι, που δύσκολα μπορεί κανείς να το πληρώσει, σε μια βροχινή γάστ-σαν στη δική μας. Όσο κι' αν έρε-χα εκείνα τα χρόνια, τα ζαρκάδια χι-ώνονταν πάντα σαν αστραπή σ' υπερώα μου. Για να τα κυνήγισ-σι κανείς το καλύτερο που έχει να κάνει είνε να τα καιροφυλακτήσει τα χι-ώνοντα σε κρημά απ' τις πηγές στί-σας— πίνε και βραδίζονται.

Μια νύχτα λοιπόν, με το φως των άστρων, εγώ κι' ο υπηρέτης μου έ-κινησαμε για να καιροφυλακτήσουμε. Ή νύχτες του Περού, ξέρете, είνε γεμάτες από βροχιά φερονιμένα πουλιά και άσπετος βοσκός που παίζουν, πάνω από τους γκρεμούς, σκοπούς που σε κένουν ν' ανατριχί-λεις... Γι' αυτό μ' άρεσε καλύτερα να πηγαίνω κυνήγι το πρωί, όταν ο υπέροχος ήλιος, ο οποίος θυμάται δι-γώς άλλο ότι ήταν ο πατέρας της νύχτας φιλής, έσυνέλιξε την βροχί-α.

που χάσκουνε μπροστά τους οι άρχαι-ολόγοι: πελώρια κομμάτια, δεμένα τ' ένα με τ' άλλο με το τίποτε και πιο γερά από τους βράχους. Έβρανα τό-τε από την είσοδο του υπογείου, μέ-σα στο οποίο είχε καταφύγει το ζαρ-κάδι, άκούστηκε ένα λυπητερό κλα-μα, σαν να θρηνούσε άρρωστος παι-δάκι...

Μ' έπιασε πάλι ο πόθος του κυνη-γιού κι' ετράβηξα μέσα στο κατηφο-ρικό εκείνο υπόγειο, με το φως των σπέρτων, για να φτάσω στο μέρος απ' το οποίο έρχόταν το διαπεραστικό ε-κείνο ξεφώνημα, που μετ' παράξενη ήχώ το πολλαπλασίαζε. Άκούγοντας το, θά έλεγε κανείς πως βογγούσε με παράπονο ένα δολοφόνο κοπάδι από ζαρκάδια.

Απάνω στην ψηλή άμμο, που την είχαν φέρει δίχως άλλο απ' το κανένα γειτονικό ξεροπόταμο, περπα-τούσε κανείς τόσο αβύρως, ώστε δεν άκουγε τα βήματά του. Ή υπόγειο στο-ό έσφιγγόριζε και κα-τέβαινε έλο και πιο βαθιά κι' ο Θεός ξέρει πόσα σπέρτα ε-χάλασα για να φτά-σω σ' ένα είδος τε-τραύγωνης αθύνας, όπου άκούγονταν πιο δυνατά ο θόγγος. Στο κίτρινο κι' άσπενικό φως που κρατούσα από άσπτερό μου γέ-ρει, μύθρεσα να έδω κάποιον στήμα που ε-σάλευε στον τοίχο σαν παρθένη φλό-γα κι' επυροβόλησα... Το σπέρτο μου έσδυ-σε και μ' ένα άλλο, που άναβα βιστικιά, μπροστα να έδω τέ-λος πως βρισκόμουν μέσα σ' ένα παληό τάφο. Ή κινητή ε-κείνη ολίγη δέν-τ' άνατέλιξε...

Το ζαρκάδι, πληγωμένο, δεν μπο-ρούσε πειν να σηκωθεί, όπως έ-κανε πάντα, στους άποκρινούς βρά-χους. Προσπαθούσε άσώτως να φύγει από το μονοπάτι, κι' εγώ το κυνή-γισα, τρέχοντας κι' έρχομαι κλέβι-α από πίσω του... Ήταν ένα τρελό κυνήγι, που μ' έκανε να ακατοφλώ-ω από δόνα και πιο ψηλά... Έβρανα όμως σταμάτησα μπροστά σ' ένα πα-ληό ινδικό φρούτο γκρεμισμένο. Το ζαρκάδι έφτασε τότε και χάθηκε μέ-σα σ' ένα υπόγειο. Τώρα πια ήταν δική μου... Κάθισα να ξεκουραστώ άπλωσ στις όψηδες εκείνες πέτρες,

πο φτερὰ που έτύλιξε το εύθραστο κορμί της. Μέσα στη σκιά πλησίασα περισσότερο κι' από μια περιέργεια σήκωσα λίγο την κουκούλα της μού-μιας. Έβρα τότε ένα εξάισιο νεφάκι. Ο ύπνος τούτων αίωνων δεν ε'χε άλ-λάξει διόλου. Με τα μάτια κλειστά, φανόταν σαν να βασιζόταν από έ-να μεγάλο πόνο. Τα μαύρα της μά-λις, άπείραχτα, έλαμπαν σαν να ή-σαν έδω και λίγη ώρα άλειμμένα με μυρωδιά.

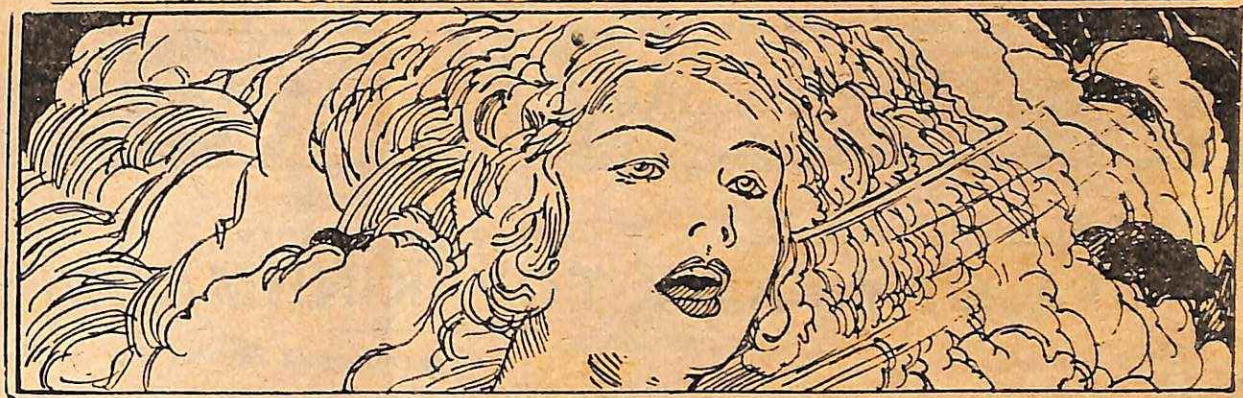
Αντοι οι τάφοι της άμμου είνε πο-λύτιμοι, γιατί διατηρούν τέλειους παλ-ηλούς θρησκούς. Άρχισα λοιπόν να μαζεύω όλα εκείνα τα χρυσά πράγ-ματα και έτοιμάζομουν να πάρω και την άμορφη μούμια της ινδικής πρι-γκήπισσας, όταν το χέρι μου έμπλεξε μέσα στις μάλλινες ταινίες της. Τότε τράβηξα χωρίς κανένα διαταγμό το πτώμα που ήταν φυλακισμένο ανά-μεσα στις πέτρες. Όταν όμως άπλω-σα το άρτερό μου χέρι για να θρώ τα σπέρτα μου, είδα πως τα είχα κά-ψει όλα...

Όσο κι' αν ήμουν είκοσι χρόνων κι' όσο κι' αν είχα θάρρος στην καρ-διά μου, το μέτωπό μου έβρασε από την άγωνία κι' εφώναζε «Ντομίγκο!», με την ιδέα πως ίσως ο υπηρέτης μου είχε άκολουθήσει τα ίχνη μου και μ' άκουγε...

Ή φωνή μου άντήχησε σαν μια ορ-χήστρα και μέσα στο σκοτάδι το βογ-γητό του ζώου άρχισε πάλι σαν έκ-σει και σαν επίπληξη. Μια κραυγή άγωνίας μέσα στο σκοτάδι!

Τα νυχτοπούδια, που, όπως κατα-λάβαινα, ήταν άπειρα μέσα στον τάφο, άρχισαν να φτερουγίζουν μέσα τόν λογικά μου και τινάχτηκαν α' έλιν υρυ-τή δύναμη για να ξεφύγουν από το ά-ναγκαστικό εκείνο άγκάλισμα της μούμιας, ενώ ο διαπεραστικός θόγγος που άκούγονταν εκεί κοντά περνούσε από άνατριχίλα από το κορμί μου.

Αν δεν είχα την τύχη να λιποθυ-μήσω, θά μ' έβρισκαν δίχως άλλο την άλλη ήμερα τρελλή για δέσιμο. Και, πράγματι, την άλλη ήμερα ο καλός ο Ντομίγκο, άφου έβλεπε να με βρή έλιν την νύχτα, έμάζεψε μερι-κά ανθρώπους και με λάμπες πετα-λορύχων υπήκαν μέσα στην υπόγειο του άκολουθώντας τα ίχνη μου. Ά-φου περιπλανήθηκαν εκεί ώρες δλο-κληρες σπυροφύζοντας μέσα στους καινάρους της σποάς, θέλησαν να κυρίσουν πίσω. Ο τόμος που τους έπαισε μέσα σ' εκείνο το σκοτεινό τόπο, έκανε τις έπλοίδες ψυχές τους

ΔΙΟΔΩΤΙΣΤΕΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο «Ποντικέρπυγος» κι' η δραματική ιστορία του. Οι πεινασμένοι χωρικοί κι' ο σκληρός άρχιεπίσκο-πος. Πώς έβρασαν φωτιά στις άποθήκες του. Όπου κοπάδια ποντικών κυνηγούν τον άρχιεπίσκοπο. Το τραγικό του τέλος. Ο Χαμήτ κι' η ρεμούλα του δημοσίου χρήματος. Πώς την εσαύριζε, κ.τ.λ.

Στην περιοχή του Ρήνου, στη Γερ-μανία, σώζεται ένας παλαιότατος πύρ-γος που λέγεται «ποντικέρπυγος». Ά-πάρχει λοιπόν η έξη παράδοσι σχετι-κά με τον πύργο αυτό.

Στα παλιά χρόνια ζούσε στη Μα-γεντία ένας άρχιεπίσκοπος. Χάπτος όνομαζόμενος, άνθρωπος σκληρόκαρ-δος και με κακούργα ένστικτα. Ό-ταν, μάλιστα κάποτε, έπασε μεγάλη φτώχεια και πείνα στον τόπο, ο άρ-χιεπίσκοπος, όχι μόνο δεν έδοθήκα-το στο φτωχό λαό, αλλά τον κορόιδευε κιόλας.

Κάθε φορά δηλαδή που οι πεινα-σμένοι του ζητούσαν φωμί—γιατί ή-ταν πολύ πλούσιος κι' είχε δολοφόν-τες άποθήκες από τρόφιμα—αυτός τους άπάντησε:

—Τι να το κάμετε το φωμί, εύλο-γημένο μου; Τα ποντίκια μόνο τρώνε φωμί!

—Δώσε μας τότε άσπρια απ' αυτά που έχεις στις άποθήκες σου να μα-γειρέψουμε! του φώναζαν οι φτωχοί.

—Όσπρια; Τι λές εκεί; Μόνο... ή ποντικίνες τρώνε άσπρια!

Έτσι όμως η άγανάκτησι του λαού εναντίον του έφτασε πειν στο άπο-χώρητο. Κι' έβρανα, με μέρη, σηκώ-θηκαν έλοι στο πόδι και όπισθενέ-α με σκεκούρι, καμπίδες και λαστάς τράβηξαν προς την πύργο του άρχι-επισκόπου, με την άπόφασι να διαρρή-ξουν τις άποθήκες του και να τις λεη-λατήσουν.

—Είνε δικά μας!... φώναζαν. Έ-μεις τα σπείραμε και τα θερίσαμε!

Ο κακούργος όμως άρχιεπίσκοπος, πρόφτασε κι' έσπευσε τους ανθρώπους του, οι οποίοι έβρασαν φωτιά σ' όλες τις άποθήκες. Μά ενώ η φωτιά είχε φουντώσει και τα τρόφιμα καταστρε-φόντουσαν, ένα πλήθος ποντικών κα-τέκλυσε το σπίτι του άρχιεπισκόπου. Ήσαν χιλιάδες ποντίκια, κοπάδια δολοφόντα, που έφουγαν από τις πυρο-λούμενες άποθήκες κι' έτρεχαν να θρουν τη σωτηρία τους στη μέγισ-του άσπληγχο άρχιεπισκόπου, ο ό-ποιος, βλέποντας το πλήθος των τρω-κτικών, τώβαλε στα πόδια περιτρό-μος. Τα ποντίκια όμως τον κυνηγού-σαν όπου κι' αν πήγαινε. Κι' από μέν-τους άνθρωποι που τον κυνηγούσαν κι' αυτοί, κατάρθωνε να ξεφύγει, α-

οι του πύργου, ο οποίος από τότε άνωμάστηκε «ποντικέρπυγος».

Ο πεινασμένος Σουλτάνος Άδδουλ Χαμήτ, ήξερε καλά ότι οι διάφοροι ύπουργοί του έκαναν ό,τι μπορούσαν για να πλουτίσουν εις όβρος του Δι-μοσίου. Όταν όμως είδε πως το κα-νέναν έλεγχο κι' ούτε τιμωρούσε κα-νένα, γιατί από κάθε κατάχρησι έ-παίρνε πάντα κι' ο ίδιος τη μερίδα του λείοντος. Συγχά μάλιστα εύθουλο-γούσε για τη ρεμούλα αυτή του δη-μοσίου χρήματος και διηγούνταν γε-νικά το έξης περιστατικό:

Είχε πιά κάποια στην Κωνσταν-τινούπολι ένας περίφημος θαυματοποι-

ός, ο οποίος κατέπληξε το κοινόν με την άμίμητη τέχνη του. Ή φήμη του έφτασε πολύ γρήγορα ως τ' άνακτορα του Σουλτάνου, ο οποίος εξέφρασε την έπιθυμία να ιδή τα κατορθώματα του θαυματοποιού εκείνου. Στην παράστασι λοιπόν που δόθηκε προς τιμήν του Άδδουλ Χαμήτ σ' άνακτορα, ο θαυμα-τοποιός εξέτέλεσε διάφορες καταπλη-κτικές θαυδακτουργίες. Τη πιο καταπληκτική όμως «αύδεια» του το εξέτέλεσε στο τέλος. Πήρε δηλαδή έ-να σπαθί και... το καταβρόχθισε δλο-κληρό!

Ο Άδδουλ Χαμήτ άσώτως δεν έ-δειξε ότι παραξενεύτηκε και πολύ με το πράγμα. Γύρισε μόνο στους άκο-λούθους του και είπε χαμογελώντας: —Και τι; Το βρίσκετε σεις σπου-δαίο αυτό; Ο ύπουργός μου των Ναυ-τικών... καταπίνει δολοφόντα θωρη-κά!

Όπως θά ξέρετε δέβαια, στην άρ-χαίτητα γινόντουσαν μεγάλες και πολυήμερες γιορτές προς τιμήν του Διούτου, κατά τις όποιες διαγωνι-ζόντουσαν πολλοί καλλιτέχνες του τραγουδιού, της ήθοποιίας, της μουσι-κής και του λόγου για τα πρωτεία. Σε μια τέτοια γιορτή λοιπόν, δια-γωνίζονταν και δυο κίθαρισται, ο Εύνομος ο Λακρός και ο Άρίστων, ο Ρηγίνος. Ήσαν όμως κι' οι δυο έσο-χοι στην τέχνη τους και η νίκη για πολλήν ώρα φανόταν άμφίροπη. Έ-βρανα όμως σε κάποια στιγμή έσπασε μια χορδή από την κιθάρα του Εύνό-μου. Ή νίκη, φανόταν ότι θα κερδι-ζόταν απ' τον αντίπαλο, αν δεν συνέ-βαινε ένα άπροσδόκητο και άειροκό-μαστο γεγονός: Ένα κίτρινι σταλ-μένο ίσως από τον Άπόδλωνα, κατέ-βηκε από κάποιο δέντρο και πήγε και κάθισε πάνω στη σπαμένη χορδή της κιθάρας του Εύνόμου. Το κίτρινι αυτό άρχισε τότε να τραγουδάει τό-σο γλυκά και τόσο παθητικά, ώστε ο Εύ-νομος άνεκρήρυχτο τελικώς νικητής στο κίθαρίζμα!

ΑΠΟΔΕΥΣΜΕ σ' άπολύτως έ-κανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παπύρι έίδους και πάσης γλώσσας κι' δολοφόντες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικονόμεια», Αθήνα 7, Αθήνας.

(Κινηματογράφος) **ΦΙΛΜΑ ΓΕΟΓΡΑΦΟΥ**

Πάσο, ἡμῶς, δύσκολο, πόσο ἐπι-
κίνδυνο πολλές φορές εἶνε τὸ γυρί-
μα τῶν ταινιῶν αὐτῶν! Συχνά, συ-
χνότατα, μάλιστα, οἱ ὑπερπαισ-
τηκροῦν καὶ τὸ θάνατο. Στὰ Ἰτα-
λῆα σκοτώθηκε πέρυσι, ἔναι ὑπερ-

οδος θέλει καὶ θυσιᾶς. Καὶ ὁ κινηματογράφος, μὴ πρόδος καὶ αὐτὴ ἀπὸ τῆς σπουδαιότερας τῆς ἐποχῆς μας, πλήρως μὲ ἀρχαῖα θύματα τὴν κα-
ταπληκτικὴν πον. ἡδύ. 11

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ
ΚΑΤΑ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

—Τότε θά συμβῇ κάτι μέσα μου,
θάνατος, μιὰ μικρὴ σπύδα, ποὺ θά μὲ
συνέλαβει.

... μ' ἔκανε νὰ χάσω ἕνα ἔγχο...

(Ἀπολογία)

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.
—Ο Άγγλος ευπατριδής σέρ Ροβέρτος Βάλντεν, περιήμος για τις περιπέτειές του, γυρίζοντας μία νύχτα στην Καλιούτα, συναντά στο δρόμο του δύο Άτσιγγανους, τον ηλικιωμένο Ναθανάη και τον νεότερο Ζάν ντε-Φράνς, από τους οποίους ο πρώτος του επισημαίνει τη χρησιμότητα του Τόφου για να την πάρει με το αλφούρο του και να του την αφήσει σε μία ταβέρνα της Καλιούτας, το «Σκούλτρον του Βραχμά-νου», απ' όπου και περάσει ο ίδιος άρ- γότερα να την πάρει. Ο σέρ Βάλντεν δέχ- ται ευχαρίστως και, παίρνοντας τη μικρού- λα, φεύγει. Συγχρόνως οι δύο Άτσιγγα- νοί αποχωρίζονται κι' ο Ζάν-ντε-Φράνς, στα- νοντας στην Καλιούτα, παρακολουθεί ένα βραχμάνο ιερέα και μία μπαγιαντέρα και απόκριά τους κουνώντας τους για κά- ποιο κρυμμένο θάνατο. Ο Ναθανάη πάλι τραβάει για το «Σκούλτρον του Βραχ- μάνου» για να πάρει τη μικρούλα. Ένωμα- τιστάς έχει φτάσει εκεί ο σέρ Βάλν- τεν και, βρίσκοντας μία συντροφιά «Άγ- γλων αξιωματικών, συζητεί μαζί τους για τον Άγγλο κυβερνήτη των Ίνδιων λόρδο Λαμπουρτον και για τη σύζυγό του δούκι- σα Καικιλία, τη οποία κατόπιν των συ- κοφανιών του αδελφού του, του σέρ Τζάκ, ο σέρ Βάλντεν, ο οποίος τα- ρείνει μυστικά τη λαίδη Καικιλία, έπι- στεινεται ιδιαίτερα σ' έναν απ' τη συντρο- φιά: τον δόκτορα Βόλτον, ότι έβρισκε στην Καλιούτα μόνο και μόνο για να προκαλέ- ση σε μονομαχία και να σκοτώσει τον ρα- βιδωτό καμπούρη, όταν έβρισκε υπακού- μένος στην ταβέρνα ο Άτσιγγανος Ναθα- νάη, για να πάρει την Τόφου. Τότε ο σέρ Βάλντεν, ο οποίος έχει συμπεριστεί στο με- τασύ της μικρούλας, του προτείνει να του την παραχωρήσει πράγμα που εκείνος το δέχ- ται ευχαρίστως. Την κρίση του θύσαν- ρου που βρίσκεται στα ερείπια κάποιου Ιν- δικού ναού και τρυπώνει μέσα σ' αυτή, η κεί βρίσκεται μπροστά σε μία νέα γυναίκα η οποία έχει καταδικαστεί να περάσει ολό- κληρη τη ζωή της, φυλάσσοντας το θησαυ- ρό στην ύπαιθρο και την του. Δεχεται τον Ζάν-ντε-Φράνς σ' αναστάσει της και του προ- τίνει να φύγουν μαζί.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Όλοι πρέπαι ν' αγαπιούνται στη γή και στο σύμπαν. Μήπως ε' γαλή- νιος ούρανος δεν είν' ε' έρωστης της γαλήνης ούρανος; και η σελήνη η πολυαγαπημένη του ήλιου; Ο Θείος Σίδα κατοικεί σ' ένα παλάτι στα θά- λη του ωκεανού, όπου ζουν η νεαρή- που διάλεξε για σύζυγόν του... Ο Θείος Σίδα είνε νέος κι' άρρεας και δεν ά- παρξέουσε καλλίον τον έρωτα... Έξαφν ε' νεαρός Άτσιγγανός ε' ξαντλήναι... χαλμαίνοντας, λαχναίμα- νος, ένοιωσε τα πόδια του να λυγί- ζουν και σωριάζτηκε καταγής. Ο ε' έλλιος γορός είχε εκπληρώσει τις δουλειές του κι' ε' γ'ε παύσει η λυ- γική του. Η Ίνδη έπαιζε τότε να γο- ρεύη, και πήρε και πήρε ένα κύπελ- λο από σκαλιστό χρυσάφι, μισ' σ' ό- που έλαμπε ένα πολύ κίτρινο και παλτό χρυσό της Ισπανίας.

—Πιέ! του είπε, Πιέ, πολυαγαπη- μένο μου... Μοιάζουνε τα γαίλη σου στ' ιερό αυτό ποτήρι που ε' σου έκα- νάθη τις δουλειές σου!... Ο Άλν ντε-Φράνς άρραζε το κύ- πελλο, το έφερε στα γαίλη του κι' ά- πλησία κι' άβλεψε μονορούφι το περιχρυσωτό του.

—Αιέσως έρωας, ένοιωσε τους χρο- τήμας του να χτυπούν με δύναμη, το λαιμό του να σφιγγεται και τα μέλη

του να παγώνουν και να παραλύουν. Βάλθηκε να φωνάξη και δεν υπέφερε. Βάλθηκε να σηκωθεί έπάνω και ξανάπε- σε κάτω... Τα μάτια του έλειψαν κι' άπλωσαν ασάλευτος κι' άβρονης κα- ταγής, σαν να ε' γ'ε πεθάνει.

—Α! φώναζε τότε με γορά η μπα- γιαντέρα. Τόν έπασα!... Ήταν πολύ άρρα για να την πάρει με το αλφούρο του και να του την αφήσει σε μία ταβέρνα της Καλιούτας, το «Σκούλτρον του Βραχμά- νου», απ' όπου και περάσει ο ίδιος άρ- γότερα να την πάρει. Ο σέρ Βάλντεν δέχ- ται ευχαρίστως και, παίρνοντας τη μικρού- λα, φεύγει. Συγχρόνως οι δύο Άτσιγγα- νοί αποχωρίζονται κι' ο Ζάν-ντε-Φράνς, στα- νοντας στην Καλιούτα, παρακολουθεί ένα βραχμάνο ιερέα και μία μπαγιαντέρα και απόκριά τους κουνώντας τους για κά- ποιο κρυμμένο θάνατο. Ο Ναθανάη πάλι τραβάει για το «Σκούλτρον του Βραχ- μάνου» για να πάρει τη μικρούλα. Ένωμα- τιστάς έχει φτάσει εκεί ο σέρ Βάλν- τεν και, βρίσκοντας μία συντροφιά «Άγ- γλων αξιωματικών, συζητεί μαζί τους για τον Άγγλο κυβερνήτη των Ίνδιων λόρδο Λαμπουρτον και για τη σύζυγό του δούκι- σα Καικιλία, τη οποία κατόπιν των συ- κοφανιών του αδελφού του, του σέρ Τζάκ, ο σέρ Βάλντεν, ο οποίος τα- ρείνει μυστικά τη λαίδη Καικιλία, έπι- στεινεται ιδιαίτερα σ' έναν απ' τη συντρο- φιά: τον δόκτορα Βόλτον, ότι έβρισκε στην Καλιούτα μόνο και μόνο για να προκαλέ- ση σε μονομαχία και να σκοτώσει τον ρα- βιδωτό καμπούρη, όταν έβρισκε υπακού- μένος στην ταβέρνα ο Άτσιγγανος Ναθα- νάη, για να πάρει την Τόφου. Τότε ο σέρ Βάλντεν, ο οποίος έχει συμπεριστεί στο με- τασύ της μικρούλας, του προτείνει να του την παραχωρήσει πράγμα που εκείνος το δέχ- ται ευχαρίστως. Την κρίση του θύσαν- ρου που βρίσκεται στα ερείπια κάποιου Ιν- δικού ναού και τρυπώνει μέσα σ' αυτή, η κεί βρίσκεται μπροστά σε μία νέα γυναίκα η οποία έχει καταδικαστεί να περάσει ολό- κληρη τη ζωή της, φυλάσσοντας το θησαυ- ρό στην ύπαιθρο και την του. Δεχεται τον Ζάν-ντε-Φράνς σ' αναστάσει της και του προ- τίνει να φύγουν μαζί.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Μέσσαν: Ο μεγάλος μουσουργός Βέμπερ. Έπ' άνω: Τό σπύι του σ'ό Χολοτάιν και τ'ό σπύι του σ'ή Δοσθή. Κάτω: Ο πα- τέρας του, ή σύζυγός του και ή μητέρα του.

ταν έξαφν μία πόρτα κρυμμένη σ'έν τ'όχο, άνοιξε.

Η χορευτική έβγαλε μία κίτρινη τούβου και σωριάζτηκε γονακιστή. Δύο άντρες που φορούσαν λευκά μακριά φόρα, δυο ιερείς του Θ'εού Σί- δα, μπήκαν μέσα, κρατώντας δαυλούς αναμμένους. Είδαν το άτσιγγανόπουλο να άναίχθηκε και στο πλάι του την Ίνδη γονακιστή.

—Α! είπε ο Άλν απ' αυτούς με φωνή στενγνή. Βεβαιώς λοιπόν άν- θρωπος τόσο άτυλλόγιστος ώστε να

κατόθη έδω μέσα για ν' ανακαλύψη το μυστικό μου. Έ, λοιπόν, εν ένό- ματι του Θεού μας, εν ένόματι των ά- δελφών μας που υποφέρουν, εν ένόμα- τι της σκλάβας πατρίδας μας που πε- ριμένει την άπελευθέρωσή της με δά- κρυα, τον καταδικάζουμε εις θάνα- τον.

Η Ίνδη έβγαλε μία κινούρινη κραυγή φρίκης, γιατί είδε να λάμπη η αίχμη ενός έγγειριδίου άναμμε- στο στα χέρια του ιερέως του Θεού Σίδα.

Η Ουλασινή αύρα είχε άρρίσει να φουάη, ή ήλιος έγερνε προς τη δύ- πη του κι' ή Καλιούτα, ζυπνώντας, απ' τή μεσημεριανή της ύπνο, ξανάπαινε

θός μπορούσε να ξυπνήση το κοιμι- μένο παιδάκι.

Δεν ήταν καθόλου ασήμαντο, πρεσ- τήφει μας, ο μπερδέας αυτός που μό- λις είχε κλείσει τα τρίτα χρόνια του. Ήταν ο εύγενής άρχων Ρογήςος, μαρκήσιος του Λαμπουρτον, γιός του κυβερνήτου των Ίνδιων λόρδου Λαμπουρτον. Η εξαιρετική μάστιγα τύχη του παιδιού αυτός προκαλούσε πικρές σκέψεις σ'ά δυο άλλα πρόσωπα, καθισμένα κάτω από μία τέντα, σε μερικών όνιμάτων άπόστασι απ' την κούνα.

Τό ένα απ' αυτά ήταν παιδί άκόμα δώδεκα-δεκατρίτων χρόνων και τό άλλ- ο δώμιος περί άνταρας.

Ο τελευταίος ήταν κοντός, άδύνα- τος και καμπούρης. Ε'χε επιδερίδα κίτρινη, ζαρωμένη, μάτια γαίλη και ύπουλα και γαίλη λεπτά και σαρκω- στικά. Ντυμένος στα κατάλευκα με τα χέρια του φορεμένα με δαχτυ- λίδια με διαμάντια, θά φαινόταν, χω- ρίς αυτές τις πολυτέλειες σαν άνθρω- πος ταπεινής καταγωγής. Οστέρος ο άνθρωπος αυτός ήταν ευπατριδής: ή- ταν ο μικρότερος αδελφός του κυβερ- νήτου, ο σέρ Τζάκ Λαμπουρτον, ο καμπούρης.

Δεν ήταν άποκληρωμένος μόνο απ' τη φύση, ή όποια τού άνέθηκε κάθε όμορφιά, αλλά κι' από τους άγγλι- κούς νόμους, που, προστατεύοντας ακανάλως τους πρωτοτόκους, πα- ραμερίζουν έντελώς τους μικρότερους των αδελφούς.

Ο χειρότερος Βόλτον κι' ο σέρ Ροβέρτος Βάλντεν, μιλώντας για τον σέρ Τζάκ Λαμπουρτον δεν είχαν πει καμιά ύπερβολή. Ο Σατανός ο ίδιος φώληζε μέσα σ' αυτό τή κακοτυχί- μένο κορμί. Ο σέρ Τζάκ είχε γεννη- θεί συκοφαντής κι' έτσι άγγιζε τή λα- ρωνα. Παρ' όλ' αυτά όμως είχε κα- τορθώσει ν' άπατήρη την τυφή έ- μπιστοσύνη του αδελφού του.

Τό παιδί που βρισκόταν κοντά του είχε κομψή άνδρική και τή προσω- πό του δεν είχε τή φριχτή όψη του σέρ Τζάκ. Μά στο βλέμμα του έλαμπε ή ίδια πονηρία και τή γαίλη του είχαν τή ίδια σαρκωτική χαμόγελο. Ο σέρ Τζέιμς—έτσι λεγόταν τή παιδί αυτό— ήταν άξιος γιός του σέρ Τζάκ.

Ένώ λοιπόν ο μικρός Ρογήςος, ο κληρονόμος όλων των τίτλων και ό- λης της περιουσίας των Λαμπουρτον κοιμόταν στην κούνα του, ο σέρ Τζάκ έλειπε στο γυό του:

—Τι έκανε λοιπόν σ'έν ούρανο τή καταρριμμένο αυτό παιδί για να τού ε' πεφολάσσει, ένα τόσο λαμπρό μελ- λόν;... Μήπως κι' έδω δεν είναι ή ο- ραίος κι' έδω; Μήπως στίς φλέ- βες σου δεν κυλάει τή ίδια αίμα;

—Ναι, άπάντησε ο μικρός Τζέιμς, α' αυτό είνε γιός του μεγαλειότε- ρος αδελφού, πατέρα μου.

—Βέβαια, έκανε ο σέρ Τζάκ, μ' έ- να μικρό χαμόγελο. Μά ο αδελφός μου

είνε ριφονόδωνος κι' άγαπάει, πολύ τή κυνήγια των τίγρων. Ποιος μπο- ρεί μάλλον να με βεβαιώσει ότι δεν θά τού συμβή σήμερα κανένα δυστύ- χημα;

—Κι' αυτό να γίνη δεν έχωμε να καρδίσουμε σπουδαία πράγματα, πα- τέρα μου, αφού ο μικρός Ρογήςος είνε γεμάτος ζωή.

—Ναι, είπε ο σέρ Τζάκ, μ' κι' ο μικρός Διονέλ ήταν γεμάτος ζωή. Αύ- τή όμως δεν τόν έμπόδισε ν' α' πεθάνη μέσα στην άγκαλιά της παρναίνας του.

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, ο κα- μπούρης χαμογελούσε με μολθηρία.

—Και ο Ρογήςος πέθανε όπως ο αδελφός του; ρώτησε ο Τζέιμς.

—Τότε θά γινόντου έδω κληρονό- μος των τίτλων και της περιουσίας του αδελφού μου...

Τό πρόσωπο του μικρού Τζέιμς Λαμπουρτον πήρε μία άσπρη έκφραση. Έμεινε μερικές στιγμές σιωπηλός κι' έπειτα είπε:

—Τή παιδί που δεν έχουν γεννή- θει στίς Ίνδεις, δυσκολεύονται πολύ να έγκαταστασούν σ' αυτό τή ολιγι- κμένο τόπο και τή περισσότερα απ' αυτά πεθαίνουν.

—Ναι, άπάντησε ο σέρ Τζάκ, μ' δεν είνε μόνο ο κίνδυνος αυτός που τ' άπειλεί... Υπάρχουν και πολλοί άλλοι κίνδυνοι... Τή τριμύτημα κανε- νός έντόμος... Τό δάγκωμα ενός έρ- πετού... Η ήλιασις...

—Καθώς φαίνεται, πατέρα μου, εί- πε ο σέρ Τζέιμς, δεν θά δυσκολεύου- με και πολύ να κληρονομήσουμε τή θείο μου.

Η φριχτή συνομιλία του πατέρα και του γιού, διεκόπη από μία μου- σική αλλόκοτη, μονότονη και άργή που άκούστηκε έξαφν κάτω απ' την ταράτσα. Οι δυο Άγγλοι έσκυβαν ά- μέσως για να δούν.

Ένας μύθος, καθισμένος κατ'ήγης χτυπούσε μ' ένα ραβδί ένα τύμπανο από δέρμα όνάργου και συγχρόνως μουρμούριζε μυστηριώδη λόγια. Μπρο- στά του ήταν άπλωμένο ένα σαντόνι, έπάνω στο όποιο σάλευε κι' άνορθω- νόταν, σύμφωνα με τους ήχους της πρωτόγονης αυτής μουσικής, ένα μι- κρό μαύρο έρπετο, με κεφάλι πλακου- τωτό: μία έχιδνα του πύ τρουερύ έδίδου τού κόσμου.

Ο μαύρος διεκόπτε κάθε τόσο τή τραγουδι του και έπλωνε τή χείρ του προς τή ραβδί που τυλιγόταν άμέσως σ' αυτό, άνέβαινε κατόπιν σ'έν όμο του κι' από τόν όμο του καλωριζά- ζόταν στο λαιμό του.

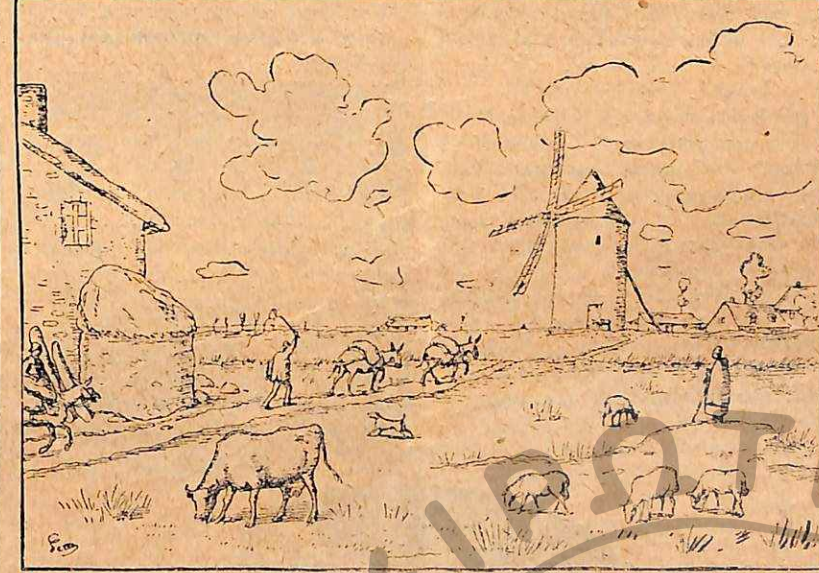
—Τζέιμς, παιδί μου, είπε τότε ο σέρ Τζάκ στο γυό του, αφού τή θέα- μα αυτό, σε διακεδάζει, κατέβη κα- τω για να τή παρακολουθήσεις από πιό κοντά.

Και συγχρόνως πατέρας και γιός άλλαξαν ένα βλέμμα παρόμοιο, και τόσο γλήγορο, ώστε ο σέρ Ροβέρτος Βάλντεν δεν τή άντελέφθη. Κατόπιν ο σέρ Τζάκ παρέσυρε τή έχιδνα, ώς την άλλη άκρη της ταράτσας, έ- νω ο Τζέιμς κατέβαινε στην πλατεία από την έξωτερική σκάλα των άνα- κτόρων.

Ο καμπούρης, καθώς περπατούσε στο πλάι του Ροβέρτου, παραπαύει να πάρη ύψος πρόσχαρος και καλοκά- γη... —Πώς, είπε, έπιστρέψατε κιό-

—Πώς, άγαπητέ μου, από τή κυνήγι... Σκοτώσατε καμιά τίγρη ή μού φέ- ρετε καμιά είδησι από τή λόρδο Λα- μπουρτον, τόν αδελφό μου; —Σκότωσα πράγματι μία τίγρη, μι- λόρδε... —Περίφημα! —Μά είμαι τόσο κουρασμένος, έ- ξακολουθήσε ο σέρ Ροβέρτος Βάλντεν από τή συνθησμένα κυνήγια. Ωστε ήρθα δω για να βρω κανένα άλλο θή- ραμα που θά με διακεδάζει ίσως λίγο. —Αλήθεια; ρώτησε ο καμπούρης. Και τί λογαριάζετε λοιπόν να κυνη- γήσετε; —Ένα κακοποιό ζωό που ξεγυρνάει απ' τή στόμα του θανατηφόρο δηλη- τήριο. —Α! έκανε ο σέρ Τζάκ, γλωμιά- ζοντας πάλι. —Ένα πέρας, έξακολουθήσε ο σέρ Βάλντεν, που έπιτίθεται κατά προτί- μηση έναντίον της ύπολήψους των γυναικών. Ο σέρ Τζάκ κατσούρισε, μ' ο σέρ Ροβέρτος συνέχισε με τή ίδια ύ-

ΕΞΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

Ο ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΣ (Τού Λέων Πρε)

—Ο! φώναζε, Ο έντιμωτατος κι' άγαπητός σέρ Ροβέρτος Βάλντεν!... —Δούλος σας, μιλόρδε, άπάντησε ο κ'έντλεμαν, ο όποιος ήλπιούσε τόν μικρό Τζέιμς κοντά σ'έν πατέρα του, πήρε τίν τελευταίο απ' τή μπράτσα και τού είπε με συχνή φωνή: —Θά έπιθυμούσα να σ'ά μιλήσω, για πολύ σοβαρά πράγματα. —Τζέιμς, παιδί μου, είπε τότε ο σέρ Τζάκ στο γυό του, αφού τή θέα- μα αυτό, σε διακεδάζει, κατέβη κα- τω για να τή παρακολουθήσεις από πιό κοντά.

Και συγχρόνως πατέρας και γιός άλλαξαν ένα βλέμμα παρόμοιο, και τόσο γλήγορο, ώστε ο σέρ Ροβέρτος Βάλντεν δεν τή άντελέφθη. Κατόπιν ο σέρ Τζάκ παρέσυρε τή έχιδνα, ώς την άλλη άκρη της ταράτσας, έ- νω ο Τζέιμς κατέβαινε στην πλατεία από την έξωτερική σκάλα των άνα- κτόρων.

Ο καμπούρης, καθώς περπατούσε στο πλάι του Ροβέρτου, παραπαύει να πάρη ύψος πρόσχαρος και καλοκά- γη... —Πώς, είπε, έπιστρέψατε κιό-

—Τότε, άκούσατε με. Δεν ύπόρχει ούτε ένας Άγγλος αξιωματικός σ'έν Καλιούτα που να μην ξέρη τί κά- θαμα είθε και να μ'ή σ'ας περιφρονή. Κανένα λοιπόν δεν θά σ'ας προστα- τέψη. Έκείνος που θά μπορούσε να σ'ας σώσει, ο αδελφός σας, βρίσκεται πολύ μακριά και ή άρχισή να γυρί- ση. Σ'ά λέω λοιπόν ότ. αν δεν α' ά- κολουθήσετε άμέσως, θά σ'ας μπατί- σω καταμεσής του δρόμου και θά σ'ας σπάσω έπειτα τή κεφαλή με τή πι- στίλ μου.

Ο σέρ Τζάκ κυριεύτηκε από μία άπερίγραπτη λύσσα και σ'ό φοκώ- δες πρόσωπό του άπλώθηκε μία θανά- σιμη γλωμάδα.

—Έστο! είπε άρρίζοντας. Τότε ο σέρ Ροβέρτος Βάλντεν, ά- πλωσε τή χείρ του προς τή θάλασσα και είπε: —Κυτάχτε, Έχω κρατήσει θέσι σ' αυτό τή πλώσι που φεύγει σε μία ώρα. Πρέπει λοιπόν να ξεπερδεύου- με άμέσως. Κάτω στο λιμάνι ύπόχρει- μία βάρκα, στην όποια έγω φυλάζει δυο πιστόλια. Η βάρκα αυτή έχει τριάντα ποδιών μάκρος, μία άπόστασι δηλαδή άρκετή για δυο άνθρώπους: που πρόκειται να μοναχίσουν εχθρί θανάτου. Αν με σκοτώσετε κίεστε τή πλώμα μου ότ. θέλετε. Αν πάλι σ'ας σκοτώω έγω, θά σ'ας στείλω να θεάψετε τούς καρχαρίες γιατί δεν εί- σθε άξιος χριστιανικής ταγής.

—Θά ήθελα τολμήσουν να μιλή- σω στο γυό μου, είπε ο σέρ Τζάκ, ριχνώντας εν' άνήσυχο βλέμμα γύρω του.

Ο σέρ Ροβέρτος κατάλαβε από τή γλωμάδα τόν ότι ζητούσε μία πρόφα- σι να ξεφύγη. Τόν άρραψε λοιπόν με δύναμη απ' τόν καρπό του χερσιού και τόν παρέσυρε έσω απ' τή παλάτι.

Ένώ ο σέρ Τζάκ έσυνεζε απ' τή παλάτι, ο γιός του Τζέιμς είχε πλη- σιάσει τόν γόητα των ορεινών. Βλέ- ποντας τόν νεαρό ευπατριδή, οι άλλοι θεαταί παραμέρισαν με σάδασμό κι' ο ίδιος ο γόης, διεκόψε τις άσκήσεις του.

—Έξακολουθήσε! τού είπε ο μι- κρός Τζέιμς.

Και ζυγώνοντας άκόμα περισσότε- ρα, τού σφύριζε σ'ι αυτή τή λόγια αυτό:

—Μού πουλάς για πέντε γυνέες τήν έχιδνά σου; Ο γορός άρραζε να τού πέτη απ' τή χείρα τόν τή σαβδί του, τόσο τόν είχε θαυμάσει: ή γενναίωση αυτή προσφορά.

—Ναι ή έγι; έανάψε ο μικρός κ'έν- τλεμαν. Άπάντησε μου γιατί είμαι διασκευτός.

—Ναι, Έξοχώτατε! ψιθύρισε ο μαύρος.

Συγχρόνως έφερε μπρος σ'έν στή- θος τόν ένα δερμάτινο σάκκο που εί- χε στή εάγί του, έβγαλε από μέσα έ- να κορμί, τή άνοιξε και τή τοποθέτη- σε σ'έν σαντόνι στο όποιο ή έχιδνα ε' εξακολουθούσε να χορεύη.

(Ακολουθεί)

Α'.

ΣΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ε'Ν' από τα γνωστότερα και τραγικότερα θύματα της Γαλλικής Επανάστασης, υπήρξε και ο από ελληνίδα μητέρα, την Ελισάβετ, γεννημένος, ποιητής, Ανδρέας Σενιέ. Όπως και τόσο άλλοι, έτσι και ο Σενιέ, χωρίς ν' αντιδράση καθόλου στο έργο της Επανάστασης, θεωρήθηκε βλαπτός, συνελήφθη, κλείστηκε μαζί με εκατοντάδες φυλακισμένους, στο φοβερό δεσμοτήριο του Αγίου Λαζάρου, κι' από κει οδηγήθηκε στη λαμψή του. Η σύλληψή κι' η φυλάκιση του Γαλλοελλήνου αυτού ποιητού ε'νε μια από τις παθητικότερες, τις πιο συγκινητικές αλλά και πιο ματωμένες σελίδες της Γαλλικής Επανάστασης.

Όταν ξέσπασε η Επανάσταση, ο Ανδρέας Σενιέ βρισκόταν στη Λονδίνο. Νέος θερμός, ανοιχτόκαρδος, μεμβριανός, περνούσε τον καιρό του με γλέντια και έρωτες, χωρίς να νοιάζεται καθόλου για την πολιτική. Ήσταν από ένα χρόνο ώσπου, το 1790, γύρισε στη Γαλλία. Μόλις επέστρεψε το πόδι της πατρίδας του ο Σενιέ κυριεύθηκε άμεσως από τον επαναστατικό ενθουσιασμό. Η επανάσταση βρισκόταν ακόμα στην ανθρωπιστική της περίοδο. Οι επαναστάτες ζητούσαν ελευθερία, ισότητα, και την καλύτερη διαμερίσιν προνομίων των ευγενών και του κλήρου. Η ένδει και φιλελεύθερες αυτές ιδέες δοκούν άμεσως βαθύτερη απήχρησι στην ευγενική και ποιητική ψυχή του Ανδρέα Σενιέ. Μαζί με τους φίλους του, που ήταν όλοι λόγιοι και φιλόσοφοι, μαζί με δόκιμους της Γαλλίας, μπορεί να πή κανείς, ο Σενιέ όνειρευεταν «μια άναγεννημένη» καθώς έγραφε τότε — ανθρωπότητα, αξιοπεία και ύποτακτη στην παντοδυναμία του λογικού».

Γρήγορα όμως ο Σενιέ κατάλαβε πόσο απατηλά ήταν τα όνειρά του. Οι επιπτώσεις, οι αιρεσμοί, οι φιλοσοφίες, οι διδασκαλίες για δικαιοσύνη, που ήθελαν να εκπαιδευθούν την ανθρωπότητα της επανάστασης, για να κάνουν γρήγορα η να πάρουν αξιοπεία, είχαν αρχίσει να επικρατούν. Όλους αυτούς, νοιώθοντας τα ταπεινά ελατήρια που τους κινούσαν, ο Σενιέ τους χτύπησε θορυβώδη και αποφασιστικά. Με άβυσσα πολιτικά και γράμματα στις εφημερίδες, με αναφορές του στην Εθνοσυνέλευση, κατηγορούσε τη διαγωγή των «δημαγωγών» και προσπαθούσε να δείξει πως ήταν ο σωστός δρόμος που έπρεπε ν' ακολουθήσει η επανάσταση. Μα οι κριτικές, λοιπόν, οι φωνές ήταν πια πολύ ισχυροί. Χτυπώντας τους ο Σενιέ, τους έκανε βλου-έθρους του, έθρους ασπόνδους, θανάσιμους, οι οποίοι στο τέλος τον εξωλόθρευσαν και αυτόν όπως και όλους άλλους.

Στις αρχές του 1794 ο Ανδρέας Σενιέ αφιανόμενος και ανησυχισμένος από την κατάσταση, έφυγε απ' το Παρίσι και πήγε στις Βερσαλλίες. Δεν μπορούσε να υποφέρει περισσότερο την θρηστική, την ηλιθιότητα, την

αδιανθρωπία των δημαγωγών.

Στις Βερσαλλίες έμεινε σ' ένα μικρό σπίτι. Κάθε βράδυ, τακτικά, έβγαίνει και έκανε περιπάτους στη γύρω διαδρομή που οδηγούσε σε διάφορα άλλα προάστια του Παρισιού, στο Λουβανσιέν, στο Μαρλί κλπ. Κοντόχροντος, καθώς ήταν, πολύ μελαγχολικός, με φλογερά μάτια, τετράγωνο πρόσωπο και πελώριο κεφάλι, προκαλούσε την γενική προσοχή. Σε λίγο δέ βλιν στις Βερσαλλίες, μιλώντας για τον Σενιέ. Οι επαναστάτες, ωστόσο, δεν τον ένοηλυναν.

Έβγαζε τον Μάρτη του ίδιου εκείνου χρόνου, ο Σενιέ πληροφορήθηκε ότι επρόκειτο να συλληφθεί από τους τρομοκράτες ο στενός φίλος του Πασσό. Χωρίς να χάσει ούτε στιγμή, ο ποιητής ξεκίνησε άμεσως για το Παρίσι, συνοδικά του Παρισιού, εξοχική τότε ακόμα, όπου είχε καταφύγει ο φίλος του, στο σπίτι του πεθερού του.

Ο Άντρέ Σενιέ.

Αδιαφορώντας τελείως για τον κίνδυνο που διάτρεχε, πέρασε ο Σενιέ τάδεσση του Σαιν-Κλου και της Βουλώνης, και κατά τάς όχθες του Σάβρ, έφτασε στο Παρίσι. Έπειδή είχε σκοτεινιάσει πια, έ'χε τη δεξαίτερη πώς δεν θα τον έβλεπε κανείς, πώς έβγαπαινε κρυφά στο σπίτι του Πασσό, κι' από κει θα κατόρθωνε να τον πάρει μαζί του, το ίδιο εκείνο βράδυ, στις Βερσαλλίες, για να τον κρύψει. Μα ο Πασσόρ δεν βρισκόταν στο σπίτι του πεθερού του. Τον Σενιέ τον

δέχτηκαν εκεί δυο γυναίκες, η σύζυγος του φίλου του και η πεθερά του, οι οποίες έκλαιγαν απ' το φόβο τους. Ο ποιητής προσπαθώντας να τις καθησυχάσει κι' έκανε, ότι μπορούσε για να τις καταφέρει να τον ακολουθήσουν στις Βερσαλλίες.

Έβγαζε όμως, ενώ μιλούσε ο Σενιέ, ένα γυπόπρη ξερό απτήχρσε στην πόρτα. Ολοι γύρισαν το κεφάλι τους προς τη εκεί και παγωμένοι απ' το φόβο, έσώπασαν. Πέρασαν δυο δευτερόλεπτα φοβερούς αγωνίας. Και μονομιάς ακούστηκε μια φωνή τραχεία, βίαιη, επιτακτική: «Ανοίξτε, εν όνοματι του Θεού!».

Ήσαν τα μοιραία λόγια που παρίμενε να τ' ακούσει από στιγμή σε στιγμή, κάθε «υποταγή» στον καιρό της τρομοκρατίας. Τα λόγια που τα άκουγε στον ύπνο του κάθε μη αδιάλλακτος, αν κατόρθωνε να κλείσει τα μάτια του, ύστερα απ' τις αγωνίες της ημέρας. Τα λόγια που πάγωναν

κλωνε το σπίτι.

Απ' τα πιο θλιβερά περιστατικά της τρομοκρατίας ήταν η ανάγκη στην οποία υποβλήθη εκείνη τη στιγμή ο Σενιέ, τον οποίο οι απανταχού του Πασιού είχαν βρει εντελώς τυχαία στο σπίτι ενός «υπόπτου» χωρίς να έχουν εναντίον του κανένα ένταλμα συλλήψεως, χωρίς να τον γνωρίζουν ή να έχουν ακούσει τίποτε γι' αυτόν, κατάλαβαν ενστικτώσως ότι είχαν να κάνουν με μια καρδιά, υπερίσχυαν και ευγενική που μισούσε τις θρησκείες και που της ταίριαζε συνεπώς ο θάνατος. Έχει διασωθεί ως σήμερα το πρακτικό της ανακρίσεως αυτής. Τό συντάξαν οι ίδιοι οι επαναστάτες που συνέλαβαν τον Σενιέ. Η φοβερή του ασυνταξία και τα άπειρα ορθογραφικά του λάθη δειχνουν πως συνετάχθη από ανθρώπους σχεδόν άγραμμάτους. Φαίνεται όμως πως οι επαναστάτες που συνέλαβαν τον Σενιέ, ήταν και μεθοδεμένοι εκείνο το βράδυ. Τότες ε'νε η παρεξηγήσεις, τότες η άπιστευση παρανοήσεις του βλέπει κανείς διακαθάρη στο ιστορικό αυτό έγγραφο. Ήταν τόσο ήλιος ώστε όταν το έγγραφο οι επαναστάτες, και είχαν στον Σενιέ να το υπογράψουν, έδειναν ανόητες. Ή συντάξη του πρακτικού, άλλωστε, ήταν μια υπέριστη διακρίση. «Όπως και αν είχε το πράγμα, ο Σενιέ θα συνελάμβαντο. Και συνελάμβη, πράγματι, ως έ'χθηκε την ίδια εκείνη νύχτα στις φυλάκες του Αγίου Λαζάρου.

Η φυλακή του Αγίου Λαζάρου ήταν ένα παλιό, φιλικό, φιλικό, φιλικό, που οι επαναστάτες το είχαν μεταβάλει σε εικόνη. Κάτι παρανοήσεις, σκαχί, σκαχί, κλειστό σαν φρούριο, με τεράστια σιδερένια κάγκελα και με πόρτες που ήταν από μέτα έφωδιασμένες με γονόρα μεταλλική έλκυσμα, γεμάτες από τεράστια καρφιά, έμοιαζε στην έπιχρή εκείνη, με μεγάλο κλουδί γεμάτο θηρία. Το κλουδί είχε τέσσερα πύργους και τα τέσσερα πλημμυρισμένα από φυλακισμένους, που βογγούσαν και ούρλιαζαν, έ'νε απάνω στην άκρη. Σε κάθε πύργο υπήρχε ένας μεγάλος διάδρομος, από τα σιδερένια κατάρυρα του οποίου έμπαινε ένα φως λιγαστό, άσπρηνικό, και όπου κινούνταν κανείς μια βαρεία μυρωδιά φολιχής ζωού. Τα θύματα κατέβαιναν από μια σκάλα πριονιά και στοιβαζόντουσαν στα πένθιμα «κάρρα» που μετέφεραν τους «έθρους» της επανάστασης στη λαμψή του. Στη βάση μάλιστα της σκάλας αυτής λινε πιας υπήρχε μια κρυφή καταπακτή, σκεπασμένη με έθλο και όπου πατούσαν από άπροσεξία σ' αυτή, βούλιαζαν μέσα σ' ένα πηγάδι τριέδαρο, όπου τ' αγκυλά τους θ' άπριζον άδύνα. Έκει κοντά στην καταπακτή, διηγούνταν ακόμα, πως ήταν τοποθετημένα και τα φρικτά χαρμάλια, όπου κάθε φυλακισμένος πήγαινε κι' έριχνε τις ακαθαρσίες του κελιού του...

Η ζωή μέσα στις φυλάκες του Αγίου Λαζάρου ήταν ανυπόφορη. Ένώ οι φυλακισμένοι, έννηχαίοι ως γέλιο, ήταν στοιβαγμένοι σαν αρσενίκες, έ'νε απόσπασμα ένόπλων περι-

στατικά της τρομοκρατίας ήταν η ανάγκη στην οποία υποβλήθη εκείνη τη στιγμή ο Σενιέ, τον οποίο οι απανταχού του Πασιού είχαν βρει εντελώς τυχαία στο σπίτι ενός «υπόπτου» χωρίς να έχουν εναντίον του κανένα ένταλμα συλλήψεως, χωρίς να τον γνωρίζουν ή να έχουν ακούσει τίποτε γι' αυτόν, κατάλαβαν ενστικτώσως ότι είχαν να κάνουν με μια καρδιά, υπερίσχυαν και ευγενική που μισούσε τις θρησκείες και που της ταίριαζε συνεπώς ο θάνατος. Έχει διασωθεί ως σήμερα το πρακτικό της ανακρίσεως αυτής. Τό συντάξαν οι ίδιοι οι επαναστάτες που συνέλαβαν τον Σενιέ. Η φοβερή του ασυνταξία και τα άπειρα ορθογραφικά του λάθη δειχνουν πως συνετάχθη από ανθρώπους σχεδόν άγραμμάτους. Φαίνεται όμως πως οι επαναστάτες που συνέλαβαν τον Σενιέ, ήταν και μεθοδεμένοι εκείνο το βράδυ. Τότες ε'νε η παρεξηγήσεις, τότες η άπιστευση παρανοήσεις του βλέπει κανείς διακαθάρη στο ιστορικό αυτό έγγραφο. Ήταν τόσο ήλιος ώστε όταν το έγγραφο οι επαναστάτες, και είχαν στον Σενιέ να το υπογράψουν, έδειναν ανόητες. Ή συντάξη του πρακτικού, άλλωστε, ήταν μια υπέριστη διακρίση. «Όπως και αν είχε το πράγμα, ο Σενιέ θα συνελάμβαντο. Και συνελάμβη, πράγματι, ως έ'χθηκε την ίδια εκείνη νύχτα στις φυλάκες του Αγίου Λαζάρου.

Η φυλακή του Αγίου Λαζάρου ήταν ένα παλιό, φιλικό, φιλικό, φιλικό, που οι επαναστάτες το είχαν μεταβάλει σε εικόνη. Κάτι παρανοήσεις, σκαχί, σκαχί, κλειστό σαν φρούριο, με τεράστια σιδερένια κάγκελα και με πόρτες που ήταν από μέτα έφωδιασμένες με γονόρα μεταλλική έλκυσμα, γεμάτες από τεράστια καρφιά, έμοιαζε στην έπιχρή εκείνη, με μεγάλο κλουδί γεμάτο θηρία. Το κλουδί είχε τέσσερα πύργους και τα τέσσερα πλημμυρισμένα από φυλακισμένους, που βογγούσαν και ούρλιαζαν, έ'νε απάνω στην άκρη. Σε κάθε πύργο υπήρχε ένας μεγάλος διάδρομος, από τα σιδερένια κατάρυρα του οποίου έμπαινε ένα φως λιγαστό, άσπρηνικό, και όπου κινούνταν κανείς μια βαρεία μυρωδιά φολιχής ζωού. Τα θύματα κατέβαιναν από μια σκάλα πριονιά και στοιβαζόντουσαν στα πένθιμα «κάρρα» που μετέφεραν τους «έθρους» της επανάστασης στη λαμψή του. Στη βάση μάλιστα της σκάλας αυτής λινε πιας υπήρχε μια κρυφή καταπακτή, σκεπασμένη με έθλο και όπου πατούσαν από άπροσεξία σ' αυτή, βούλιαζαν μέσα σ' ένα πηγάδι τριέδαρο, όπου τ' αγκυλά τους θ' άπριζον άδύνα. Έκει κοντά στην καταπακτή, διηγούνταν ακόμα, πως ήταν τοποθετημένα και τα φρικτά χαρμάλια, όπου κάθε φυλακισμένος πήγαινε κι' έριχνε τις ακαθαρσίες του κελιού του...

Όσοι, θέλοντας και μή, αναγκάστηκαν ν' ανοίξουν την πόρτα. Βρωμικοί, θλοσυροί, ριχνοντας βλέμματα πρσσύχα και ήλιθα στις γυναίκες, μπήκαν με θήματα άεγά στο δωμάτιο, οι επαναστάτες. Ήταν η επαναστατική έπιτροπή του Πασιού. Συγγράμματα, έ'νε απόσπασμα ένόπλων περι-

στατικά της τρομοκρατίας ήταν η ανάγκη στην οποία υποβλήθη εκείνη τη στιγμή ο Σενιέ, τον οποίο οι απανταχού του Πασιού είχαν βρει εντελώς τυχαία στο σπίτι ενός «υπόπτου» χωρίς να έχουν εναντίον του κανένα ένταλμα συλλήψεως, χωρίς να τον γνωρίζουν ή να έχουν ακούσει τίποτε γι' αυτόν, κατάλαβαν ενστικτώσως ότι είχαν να κάνουν με μια καρδιά, υπερίσχυαν και ευγενική που μισούσε τις θρησκείες και που της ταίριαζε συνεπώς ο θάνατος. Έχει διασωθεί ως σήμερα το πρακτικό της ανακρίσεως αυτής. Τό συντάξαν οι ίδιοι οι επαναστάτες που συνέλαβαν τον Σενιέ. Η φοβερή του ασυνταξία και τα άπειρα ορθογραφικά του λάθη δειχνουν πως συνετάχθη από ανθρώπους σχεδόν άγραμμάτους. Φαίνεται όμως πως οι επαναστάτες που συνέλαβαν τον Σενιέ, ήταν και μεθοδεμένοι εκείνο το βράδυ. Τότες ε'νε η παρεξηγήσεις, τότες η άπιστευση παρανοήσεις του βλέπει κανείς διακαθάρη στο ιστορικό αυτό έγγραφο. Ήταν τόσο ήλιος ώστε όταν το έγγραφο οι επαναστάτες, και είχαν στον Σενιέ να το υπογράψουν, έδειναν ανόητες. Ή συντάξη του πρακτικού, άλλωστε, ήταν μια υπέριστη διακρίση. «Όπως και αν είχε το πράγμα, ο Σενιέ θα συνελάμβαντο. Και συνελάμβη, πράγματι, ως έ'χθηκε την ίδια εκείνη νύχτα στις φυλάκες του Αγίου Λαζάρου.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

—Εκείνος που θέλει να φιλοσοφεί, είτε νέος ε'νε, είτε γέρος, πρέπει να προσπαθή πάντα να μαθαίνει κάτι καινούργιο.

Ευρίπιδης

—Για μεγάλα πράγματα έχει γεννηθεί μονάχα εκείνος που μπορεί κι' επιβιβάζεται στον έαυτό του.

Αρίστιππος

—Τό ν' αναγνωρίζω κανείς ότι άγνωστ, ε'νε δείγμα σοφίας και τό να παραδέχεται ότι άδίκησε, ε'νε δείγμα δικαιοσύνης.

Δίδυμος

—Κανένα κακό δεν μπορεί να συμβεί στον άνθρωπο, ο οποίος έχει θέλει τη σωφροσύνη και την εγκράτεια ως θεμέλια της ζωής του.

Ξενοφών

—Όπως η μέλισσα πηγαίνει και κόβεται πάνω σε όλα τα λουλούδια, κι' από τό καθένα παίρνει κάτι καλύτερο της χρειάζεται, έτσι κι' εκείνος που θέλει να μορφωθεί, όλα πρέπει να τα διαβάσει, κι' να κρατάει στην ψυχή του μονάχα τό καλύτερο και τό χρησιμότερο.

Ισοκράτης

—Δίκαιος άνθρωπος δεν ε'ν' εκείνος που δεν άδικεί, αλλά εκείνος που μπορεί ν' άδικήσει κι' όμως δεν τό κάνει.

Ευρίπιδης

—Δεν υπάρχει στη ζωή χειρότερο πράγμα απ' τ' φτώχεια. Γιατί όσο πλούσιος και σοφός κι' αν ε'νε, όταν έ'σαι φτωχός, βλιν σε περιφρονούν.

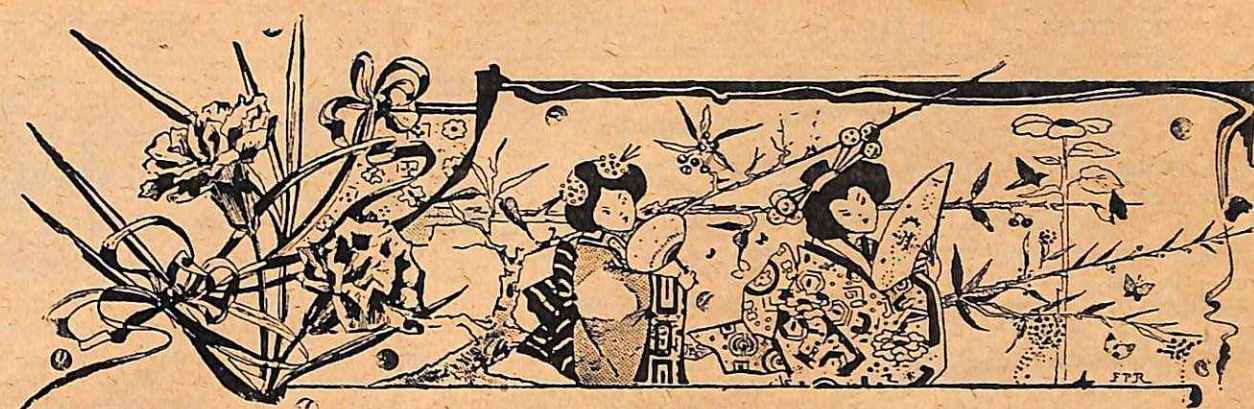
Νύκτωρ, πτοίος Σενιέ

—Απέφευγαν να μιλήσουν ο ένας στον άλλον. Φοβόντουσαν μήπως τους άκούσει κανένας κατάσκοπος κρυμμένος πίσω από καμιά πόρτα. Την έποχή εκείνη κι' οι τούτοι είχαν κούπια. Τρέμοντες απ' την ύποψια, σιωπηλοί, οι φυλακισμένοι κυκλοφορούσαν άδιάκοπα στους διαδρόμους ως που νύχτωνε και πήγαιναν να κλειστούν στα κελιά τους. «Όλοι αυτοί οι άντρες, λέγει ένας «στορικός», «όλες αυτές οι γυναίκες, που ήταν προωρισμένοι για τό μακελειό, είχαν κάτι από τόν ένστικτο τρέμους των προβάτων κι' έ'νε σκεπασμένοι με μαντίλια πρσβόλους των σφαγείων».

Στη φοβερή αυτή φυλακή έκλεισαν οι επαναστάτες και τόν ποιητή Ανδρέα Σενιέ.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικολ. Β. Δαμιανού, Δεωφόρος Α. Λεζάνδρος 209. Αναλαμβάνοντας παντός είδους δικαστικά υποθέσεις παρ' άπασιν τοίς εν Αθήναις Δικαστηρίοις. Ειδικότης: Φορολογικά, Διοικητικά και εν γένει Οικονομικά υποθέσεις. Ώραι γραφείων 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

ΕΚΔΕΚΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πως πέρασαν ένα ποτάμι δυο καλόγριοι. Ο Κάρολος Ε' κι' ο γελωτοποιός του. Η αγαθέτης ενός ηγεμόνος. Στο Έθνικό θέατρο του Βερολίνου. Το ποίον του Βουχόλδς. Ο Μασσενέ και η μικρή με τήν ανύπαρκτη μουσική ιδιοφυΐα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μια φορά δυο καθολικοί καλόγριοι, ο ένας του τάγματος του Αγίου Δομινίκου κι' ο άλλος του Αγίου Φραγκίσκου, πηγαίνοντας από κάποιο χωριό σ' ένα άλλο, βρέθηκαν έξω από μια ποταμιά σ' ένα ποτάμι, που δεν υπήρχε άλλος τρόπος να το περάσουν αν δε χωλόντουσαν μέσα στο νερό ως τα γόνατα.

Ο Δομινικανός τότε, ο οποίος ήταν και γεροντότερος, γύρισε στο Φραγκισκανό και του είπε:

—Επειδή εσύ φοράς ψηλές μπότες, ενώ εγώ μόνο παντοφίλες, κι' επειδή ακόμα είσαι νεότερος μου, πρέπει να με φορτωθής στην πλάτη σου. Αν δεν κάνης αυτό, θα είσαι ένοχος ενώπιον του Κυρίου.

Ο δυστυχισμένος Φραγκισκανός, θέλοντας και μή, αναγκάστηκε να υπακούσει και να φορτωθεί στους ώμους του το Δομινικανό.

Όταν όμως έφτασε στη μέση του ποταμού, σταμάτησε και ρώτησε τόν έν Χριστό αδελφόν του, ο οποίος καθόταν στο σέρκο του βαρύς και καταθλιπτικός σαν σκαχί με άμμο:

—Έχεις μαζί σου χρήματα, άδελφε; —Γιατί ρωτάς; Έχω κάτι λίγα πράγματα: Δυο ρεάλια μόνο...

—Αντιούμαι πολύ, άδελφε μου, είτε τότε ο Φραγκισκανός. Άλλά επειδή μου ε'νε ρητός απαγορευμένο από τόν κανονισμό του τάγματός μου, να έχω επάνω μου χρήματα, γι' αυτό...

Και πριν τελειώσει τη φράση του, πέταξε τόν Δομινικανό στο ποτάμι.

Ο περίφημος γελωτοποιός του βασιλέως Καρόλου Ε', Τριβουλέτος, παρουσιάστηκε μια μέρα στον κηρύ του και του είπε με δάκρυα στα μάτια:

—Α! Μεγαλειότητα, φοβάμαι πολύ ότι δεν θα τη γλυτώσω.

—Τι σοι συμβαίνει, Τριβουλέτο; ρώτησε ο Κάρολος.

—Νά, ο δούξ Ντ' Αργκόν με φοβέρισε σήμερα ότι θα με σκοτώσει.

—Και γιατί;

—Επειδή έκανα ένα άστειο... Μου είπε λοιπόν πως αν έ'να κάποιον έ'χω και τό παραμικρό άστείο μπροστά του, θα μου άνοίξει τό κεφάλι στά δύο!

—Άκουσε, Τριβουλέτο, είτε ο βασιλεύς, αν τολμήσει κανένας να σου κάμη ένα τέτοιο πράγμα, άμέσως ύστερα από ένα τέταρτο θα κρεμαστή! Σου τό λέω τά τό ξέρης!

—Μεγαλειότητα, απάντησε τότε ο ξευτνος γελωτοποιός. Δεν δάταν δυνατό να κρεμαστή... δεκάξη λεπτά της ώρας πιο μπροστά; Θα σου χρωστούσα μεγάλη ευγνωμοσύνη αν τό έκανες αυτό, γιατί έτσι θα... σιγοφύρεται τό κεφάλι μου!...

Όταν ο Ροβέρτος Βουχόλδς διέφυγε τόν Έθνικό Θέατρο του Βερολίνου, για τη συντήρησι του οποίου είχε θυσιάσει δόκιμη σχεδόν τη μεγάλη περιουσία του, ο Φρειδερίκος Β', που ήταν ακόμα διάδοχος του θρόνου, παρακολούθησε τακτικά όλες τις παραστάσεις, που έδίδοντο.

Τώρα μάλιστα. Τώρα έ'δω πελά συνένοχός μου, είτε χαμογελώντας καλοκάγαθα ο διάδοχος κι' εξακολουθούσε τό κάπνισμα ξενιστοσος.

Ο διάσημος Γάλλος μουσουργός Μασσενέ, ήταν κάποτε προσκεκλημένος από μια οικογένεια σε γεύμα. Μετά τόν καφέ, η οικοδέσποινα παρεκάλεσε τόν συνθέτη ν' άκούση ένα κομμάτι που θα έπαιζε στο πιάνο ή ανεμική της και να πη κατόπιν τη γνώμη του.

Είπε άπότομος τόν Μασσενέ: «Είστε σάς; ρώτησε ο μουσουργός.

—Όχι. Η κόρη αυτή ε'νε σχεδόν αντισυνώνυμο. Τα πρώτα στοιχεία μουσικής τά έμαθε από τόν πατέρα της, τριτοκλήτη και πιανίστα.

Είπε άπότομος τόν Μασσενέ: «Είστε σάς; ρώτησε ο μουσουργός.

—Όχι. Η κόρη αυτή ε'νε σχεδόν αντισυνώνυμο. Τα πρώτα στοιχεία μουσικής τά έμαθε από τόν πατέρα της, τριτοκλήτη και πιανίστα.

Ο Μασσενέ αναστάναζε κι' η μικρή άνεγκά κήθηκε στο πιάνο.

Όταν τελείωσε η μονότονη κι' έννευριστική έκτέλεση τού κομματιού, η οικοδέσποινα ρώτησε τόν μουσουργό:

—Πότε μάς τώρα άλεύθερα τη γνώμη σας, κύριε Μασσενέ. Δε νομίζετε ότι η μικρή αυτή ε'νε πράγματι μια μουσική ιδιοφυΐα;

—Η άνεγκά σας, κύριε μου, έλαβε πράγματι άσυνήθιστη άνατροφή, άπάντησε χαμογελώντας ο πνευματώδης μουσουργός.

—Καλά, αλλά ήθελα να μου πείτε πως παίζει.

—Αυτό θέλω να πω: ότι παίζει με τρόπο... ένάγγελο.

—Δεν καταλαβαίνω...

—Νά: ε'ν' άριστερά της χείρ, άγνωστ, τί ποιεΐ η δεξιά της!...

ΔΙ' Ο ΔΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο εφευρέτης της ρουλέτας. Πώς ο Πασκάλ ξεκούραζε τη σκέψη του. Το αρχαιότερο πλοίο του κόσμου. Οι «Πύργοι του Βουτύρου» του καθεδρικού ναού των Ρέιμς. Όπου καταργείται η νηστεία του βουτύρου κατά τη σαρκιστή. Ένα δόχρυσο κανόνι. Πώς υποδέχτηκαν τον Έδουαρδο 7ο στις Ίνδies. Η μεγαλύτερη μονομαχία των αιώνων, κτλ. κτλ.

Ο μέγας μαθηματικός και φιλόσοφος Πασκάλ, ο εφευρέτης της... ρουλέτας

Ένα απ' τα πιο γνωστά τυχερά παιχνίδια εινε και η ρουλέτα. Ξέρετε λοιπόν ποιός επινόησε το διάσημο αυτό παιχνίδι, απ' αιτίας του οποίου άπειροι άνθρωποι έχουν κατασπαρφαί και πολλές περιουσίες έχουν εξατμισθεί; Ένας απ' τους μεγαλύτερους ανθρώπους των αιώνων, ένας μεγάλος φιλόσοφος και μαθηματικός, ο Βλάσιος Πασκάλ, ο οποίος, επί πλέον, ήταν και καλόγερος.

Ο Πασκάλ λοιπόν είχε αρρωστήσει κάποτε βαρεια και οι γιατροί του είχαν απαγορεύσει αυστηρά τη μελέτη. Ξαπλωμένος, επί εβδομάδες ολόκληρες, στο κρεβάτι του, ο μέγας φιλόσοφος δεν μπορούσε βέβαια να διακόψει εντελώς κάθε διανοητική εργασία. Προσπάθησε ωστόσο να σκεπτεται πράγματα ελαφρά και άσχετα με τη φιλοσοφία και με τα άνωτερα μαθηματικά που θα κορούσαν το μυαλό του. Κι' έτσι τότε επινόησε τη ρουλέτα, στην οποία ο ίδιος ποτέ δεν δοκίμασε την τύχη του.

Η μονομαχία των Γάλλων αξιωματικών Φουρνιέ και Ντυπόν, η οποία επανελήφθη 2,100 φορές μέσα σε διάστημα 19 ετών.

χτίσιμο των πυργών των καμπαναριών. Τότε ο αρχιεπίσκοπος των Ρέιμς κατέφυγε σ' ένα πολύ περιεργό μέσον για να βοηθήσει τα απαιτούμενα χρήματα.

Βασίζοντας στο γνωστό Ιησουλτικό δόγμα «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα», άπειδ ήλθε καμωμένο ολόκληρο από καθαρό χρυσάφι. Φυσικά, ένα τέτοιο πράγμα μόνο στη χώρα των παραμυθιών, στις Ίνδies, μπορούσε να γίνει. Το κανόνι αυτό κατασκευάστηκε στα 1875, όταν ο μετέπειτα Έδουαρδος 7ος, πρίγκιψ της Ουαλλίας ακόμα, έπληξε να περιοδείση στη μεγάλη αυτή αγγλική αποικία τους τελείωσε, ονομάστηκαν, εις ανάμνησιν του γεγονότος, «Πύργοι του Βουτύρου».

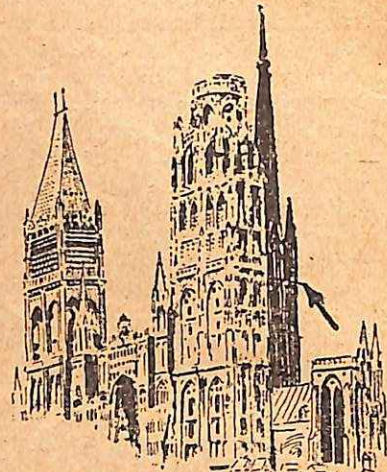

Το όλο χρυσό κανόνι που κατασκευάστηκε για να χαιρετήσει τον Άγγλο διάδοχο.

Τα περίφημα γοτθικά κωδωνοστάσια του καθεδρικού ναού των Ρέιμς, για τα οποία ξεγήγηθη όλος ο πολιτισμένος

κόσμος όταν τα βομβάρδισαν οι Γερμανοί στο διάστημα του πολέμου, έχουν ένα περιεργό όνομα: Λέγονται «Πύργοι του Βουτύρου». Το όνομα αυτό τους εδόθηκε από την εποχή που εχρίστηκαν, στις αρχές του 15ου αιώνας, για τόν έξηξ λόγος:

Όταν χιζόταν ο καθεδρικός ναός των Ρέιμς, τα χρήματα που είχαν συγκεντρωθεί για το σκοπό αυτό, εξαντλήθηκαν προτού ακόμα τελειώσει η ανέγερσής του. Και μαζεύτηκαν μὲν και άλλα χρήματα για ν' αποτελειωθεί η εκκλησία, αλλά δεν έμεινε τίποτε για το

Οι «Πύργοι του Βουτύρου», όπως ονομάζονται τα κωδωνοστάσια του καθεδρικού ναού των Ρέιμς.

κία. Ήταν η πρώτη φορά τότε, από του η Ίνδies έγιναν αγγλικές, που ένας διάδοχος του θρόνου πήγαινε να επισκεφθῇ την απέναντη και πλουσία εκείνη χώρα. Γι' αυτό, η κυβέρνηση των Ίνδων, για να τιμήσει όπως έπρεπε την επίσκεψή του Εδουάρδου, παρήγγειλε να κατασκευασθῇ ένα κανόνι ολόχρυσο, το οποίο θα τον χαιρετούσε με τούς 101 κανονισμένους κανονιοβολισμούς κατά τη στιγμή της αποβίβασής του. Για να δοθῇ μάλιστα στο πράγμα μεγαλειότητα επισημότητας, αποφασίστηκε ότι το κανόνι αυτό δεν θα το έφερναν άλλοι, αλλά δύο βώδια κατὰ σπασα—που θεωρούνται ιερά στις Ίνδies— με πολυτελή ιπποδάμια.

Η μεγαλειότητα και πιο πολυκροτη μονομαχία των αιώνων εινε η μονομαχία του Γάλλου λοχαγού Φουρνιέ και του επίσης Γάλλου ταγματάρχη Ντυπόν. Αρχεί να σημειωθῇ ότι εκάρτησε δεκαεννιά ολόκληρα χρόνια, από το 1794 ως το 1813 και ότι διεκλήθη κ' επανελήφθη 2,100 φορές.

Πρωτοάρχισε στο Στρασοβούργο, όπου υπηρέτουσαν και οι δύο αξιωματικοί και όπου επιλονείκησαν σ' ένα χορό έξ αιτίας μιας θοράας κυρίας, την οποία ήθελεν και οι δύο τους να κατακτήσουν. Αμέσως ώρισαν τούς μάχους τους, βγήκαν απ' την αιδουσα του χορού κ' άρχισαν να μονομαχοῦν με τα σπαθιά τους.

Αλλά και οι δύο τους ήταν δεινοί ξιφομάχοι, απ' τούς καλύτερους της Γαλλίας. Έπ' μια ώρα περίπου ξιφομαχοῦσαν χωρίς να κατορθώσουν να χτυπήσουν ο ένας τον άλλο. Έπ' τέλος, αποκαμωμένοι οι μάχους, τούς επρότειναν να διακόψουν τη μονομαχία και να τη συνεχίσουν άλλοτε. Κατακουρασμένοι καθώς ήταν και οι δύο αντίπαλοι, δέχτηκαν την πρόταση, αλλά υπό έναν όρο: «Ότι κάθε φορά που θα τ' άγαινε να βορθεῖν ο ένας κοντά στον άλλο, θα συνέχισαν τον αγώνα τους».

Κι' έτσι έγινε πράγματι. Έπ' δεκαεννιά ολόκληρα χρόνια, κάθε φορά που συνέβαινε να τοποθετηθῇ σε γειτονικές φρουρές, οι δύο αξιωματικοί μονομαχοῦσαν. Έμνημονεύσαν 2,100 φορές, και όμως ποτέ δεν τριαιματώθηκε κανένας.

Στο τέλος, μάλιστα, βλέποντας ότι με τα ξίφη δεν έκαναν τίποτε, τ' έβαλαν στη θήκη κ' έγιναν δύο καλοί φίλοι.

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ...

κτους και γεμίζουν την ψυχή μας μ' ένα αισθημα που μοιάζει με φρόδο και κατάνυξι, γιατί νοιάζουμε ότι οφείλονται στις ολότελα μυστηριώδεις εκείνες δυνάμεις, τις σκοτεινές και ανεξήγητες, που κυβερνούν τον κόσμο. Μια τέτοια σύμπτωση θα διηγηθώ στην παρακάτω ιστορία:

Θα ήμουν δώδεκα πάνω-κάτω χρόνων, όταν μια μέρα, κατά το δείλι, έγραβήκα, έξω από την επαρχιακή πόλη όπου έμενα, προς τον κάμπο. Ήταν ένας περσιανός που έκανε τακτικά, γιατί από την παιδική μου ακόμη ηλικία μου άρεσε η μοναξιά και οι ατελείωτοι ορειβάσι μέρη στην άγχαλιά της φύσεως. Συνήθως περνούσα ένα μικρό δασάκι και σταματοῦσα σ' ένα μέρος που το χώριζε από ένα χαριτωμένο ορόσημο. Η γαλήνη και η γλάνη του τοπίου εκείνου έμαγεσαν τόσο πολύ την ψυχή μου, ώστε αμφοβόλλω αν, ανάμεσα στις παιδικές μου χαρές, υπήρχε άλλη, μεγαλύτερη απ' αυτή. Όταν έφτανε η ώρα για να γυρίσω στην πόλη, αποχωριζόμουν το θαυμάσιο τοπίο σάν να ήταν πλάσμα ζωντανό, του ψιθύριζα λόγια αγάπης και από τα στήθη μου έβγαιναν ένα βαθύ αναστενάγμα.

Έτσι αναστενάγα και την ημέρα εκείνη, ορίχοντας γύρω μου ένα βλέμμα περίλυπο, όταν έξαφνα ένας θόρυβος βημάτων μ' έκανε να γυρίσω το κεφάλι μου. Είδα μια γερόντισσα, και κοντά της μια κοπέλλα της δικής μου ηλικίας, που τα πλούσια ξανθά της μαλλιά έφταναν σε κύματα, πάνω στους ώμους της. Στην άρχη, μονάχα τα μαλλιά της μ' έκαναν να την προσέξω, μα όταν είδα το καθαρομυελόχρονο πρόσωπο της κοπέλλας, το αν παραιοπούν κούκλιο στόμα της και τα τεράστια και ατελείωτα γλυκύνια μάτια της, έννοιωσα μια κατάλαξη, ενώ συγχρόνως ένα αισθημα άπειρου θαυμασμού γεμίζει την ψυχή μου. Μου φαινόταν πως έβλεπα όνειρο, πως ζούσα κάποιον απίστευτο παραμύθι. Η υπέροχη εκείνη κοπέλλα με κίτταξε χαμογελώντας τρυφερά και χαριτωμένα, και ύστερα χάληκε σιγά-σιγά σ' ένα γέλιο που δρόμω, ενώ εγώ, από τον θαυμασμό, είχα απομείνει κορφομένος στη θέση μου. Μόλις μπορούσα ν' αναπνεύσω, γιατί αισθανόμουν βαρεια μου, κατάβαθα μου, ότι μου είχε συμβεί κάτι εντελώς εξαιρετικό, και που δεν θα το ήσπασα ποτέ.

Ξαναπήγα και τις μέρες που έλακο- λούθησαν από μαγεμένο εκείνο τοπίο. Μα δεν αντάμωσα άλλη φορά την κοπέλλα. Είχε φύγει για το εξωτερικό. Πληροφορήθηκα ότι είχε πάει στην Παραγουάη και ότι λεγόταν Άννιτα Όρτουζάο. Η μητέρα της ήταν γαλλική καταγωγής και γι' αυτό είχε δε- λήσει να μείνῃ η κόρη της λίγον καιρό στη Γαλλία.

Από τότε η Παραγουάη έγινε ο τόπος των ονείρων μου. Τίποτε δεν μεθους τόσο τη φαντασία μου, όσο η μακρινή αυτή χώρα που ήταν για μένα η πιο όμορφη, η πιο ευτυχισμένη, η πιο μαγική της γης. Ο μεγαλύτερος πόθος μου ήταν να την επισκεφθώ και σκεφτόμουν κιάλα με ποιο τρόπο θα κατώρθωνα να πραγματοποιήσω το δ- νειρό μου.

Η πραγματοποίησις ωστόσο του τα- ξειδίου αυτού, οφείλεται σε λόγους εν- τελώς τυχαίους. Μια μέρα μου επρό- τειναν μια θέσι μηχανικού σε μια με- γάλη εταιρεία της Παραγουάης. Ο μισθός ήταν ικανοποιητικός και μου παρέχον διών των ειδών τις εγ- γυήσεις. Δέχτηκα μ' ένθουσιασμό και ύστερα από λίγον καιρό βοισκόμουν στη χώρα των ονείρων μου.

Ο καιρός περνούσε ήσυχα, άταραχα στην περιοχή όπου είχα εγκατασταθεί. Ήταν η περιοχή της Κονέντας, η ω- ραιότερη της Παραγουάης. Έκει νομί- ζει κανείς ότι βρίσκεται σ' έναν πραγ- ματικό επίγειο παράδεισο.

Ένα βράδυ, καθώς έκανα τον συνη- θισμένο μου περίπατο με το άλογο, ά- κουσα έξαφνα κραγούς και φασαρία προς το μέρος του ποταμού. Κιόταξα και είδα έναν καβαλλάρη, ο οποίος έ- κείλαζε έχοντας κοντά του, επάνω στη σέλλα, μια νεαρή γυναίκα. Δύο άλλοι καβαλλάρηδες τον κυνηγούσαν. Μα έ- μεναν πολύ πίσω, γιατί τα άλογά τους ήταν αδύνατα. Δεν ξέρω τι αισθημα έλημυμύρισε ξαφνικά, τη στιγμή εκείνη, την ψυχή μου. Ήταν κάτι άγριο και ανέκφραστο, πολύ τραγύ και πολύ γλυ- κό συγχρόνως. Τα πάντα έχασαν έ- κεινη τη στιγμή για μένα τη σημασία τους, έκτος από το κυνήγημα του κα- βαλλάρη που έφευγε με τη γυναίκα.

Έτρεξα λοιπόν ά- μέσως προς τούς δύο καβαλλάρηδες που έ- τρεχαν πίσω από τον ποταμό. Ήσαν και οι δύο ηλικιωμένοι και ο ένας τους, βλέ- ποντάς με, μου φώ- νασε:

—Είνε η κόρη μου, σενιόρ καμπαλλέρο, αν τη σώσεις, θα σάς δώσω τη μοή μου περιουσία.

—Και εγώ, φώνα- ξε ο δεύτερος, αν σώσεις την ανεψιά μου, θα σάς κάνω γενικό διευθυντή του κτήματός μου!

—Μου φάνηκε η ελπιόσφινη να τη σώσω, αποκρίθηκα προσπερνώντας τους.

Και σπληοινίζον- τας το άλογο μου, ώριμωκα, γοργός σάν σάιτα, πίσω από τον ποταμό καβαλλάρη που έφευγε.

Το αισθημα που έννοιωθα στο άξε- χαστο εκείνο κυνή- γητό, ήταν μια μέ- θη. Μια μέθη απεί- ρωτα γλυκεία, που ολόενα μεγάλωνε. Το ένστικτο κυριαρχού- σε μέσα μου. Δεν έ- κανα καμιά σκέψη. Δεν συλλογίζόμουν τον κίνδυνο. Είχα χάσει το αισθημα του χρόνου και του δια- στήματος. Για μένα δεν υπήρχε τίποτε πειά παρά μόνο το άλογο που έτρεχε με- ρικές εκατοντάδες μέτρα μπρός απ' το δικό μου, ο καβαλ- λάρης και η λεία

του. Περνούσαν ή ώρες, χωρίς να νοιώθω το πέρασμα των. Κόντευε πειά να ξημερώσει... Η αγή έδωσε νέες δυνάμεις στο άλογο μου. Αισθάνθηκα ότι θα κέρδιζα τον αγώνα και όλη μου ή ύπαρξις έσκόρπησε από χαρά και ευ- τυχία. Μα έξαφνα βρέθηκα μπροστά σ' ένα λόφο, σκεπασμένο με δέντρα, μέσα στα οποία εξαφανίστηκε ο καβαλ- λάρης που κατεδίωκα. Στη βάση του λόφου αυτού, ο δρόμος χωριζόταν σε δύο, διαχλωτός. Και το χειρότερο, και οι δύο αυτοί δρόμοι είχαν άχνάρια από άπλες αλόγων. Μια τρυφερή αγωνία μ' έκυριεψε τότε... Δεν ήξερα τί να κά- νω. Το άλογο μου, ωστόσο, πήρε τον δεξιό δρόμο. Ήταν ο σωστός. Όταν έφτασα στην κορυφή του λόφου, είδα τον καβαλλάρη. Κατέβαινε μια απότο- μη πλαγιά και ήταν διπλάσια τώρα η απόστασι που μας χώριζε.

Νοιώθοντας μιάν άγρια απελπισία να γεμίζει την ψυχή μου, κάτι που έμοια- ξε με λύσσα, ώριμωσα στόν κατηφόρο. Είνε δαίμια το πώς, το άλογο μου κ' εγώ, δεν κυλήσαμε καταγής και το πώς δεν τσακιστήκα. Όταν ξαναβή- καμε στον κάμπο, η απόστασι που με χώριζε από τον ποταμό, είχε ελαττω- θεί σημαντικά. Τώρα περνούσαμε μια έξαιρετικά εύφορη περιοχή, όπου έδω- κ' έκει γυάλισαν μικροί βάλτοι.

—Άντα! Άντα! (Έμπρός!) Έμ- πρός!), φώναζε, χτυπώντας χαϊδευτι- κά το κεφάλι του ά- λόγου μου.

Το άλογο μου δια- τηρούσε όλο το σφι- γος τον, ενώ τού ά- ντιπάλου μου είχε ά- ρχισε να κουράζεται. Ο άνοβάτης του κα- τάλαβε ότι έχανε ο- ριστικά τη νίκη. Στα- μάτησε, κατέβηκε ά- πό τ' άλογο με τη λεία του και ύστερα, άκουμπώντας στόν

ώμο του μια δίκανη καραμπίνα, με σημά- δειψε. Μια σφαίρα σφύριξε δίπλα στ' αυτί μου, μα άλλη μου έβγαρε τον όμο. Πέρασαν λίγα λε- πτά, και κατόπιν ύστερα από τη γλώσσα μεγάλος, ήταν τρυφερό να μου φανερώσει όλη την ό- μορφη που κρύβει η ζωή και όλη την ευτυχία...

Το κυνήγητό της νύχτας εκείνης, ή- ταν το κυνήγητό της μοίρας μου. Απ' τη στιγμή που ξαναγνώρισα την Άννι- τα Όρτουζάο, έννοιωσα ότι θα ήταν γλυκιά η ζωή μου αν δεν γινόταν γυ- ναίκα μου. Μα είχα πίστι στο πεπρω- μένι μου. Και δεν με γέλασε. Η Άν- νιτα έγινε γυναίκα μου. Η κοπέλλα που την αντίκρισα μια φορά παύδι, και ύστερα από τη γλώσσα μεγάλος, ήταν τρυφερό να μου φανερώσει όλη την ό- μορφη που κρύβει η ζωή και όλη την ευτυχία...

Είπε γνωστό ότι κάθε λαός εκπλη- νει διαφορετικά το πένθος του για τον θάνατο ενός συγγενούς του. Οι Ισραηλίτες έξαφνα, όταν πέθα- νε άλλος κανένας συγγενής τους ή κα- νένας στενός τους φίλος, έσχιζαν τα ρούχα τους, έσχιζαν σταχτή στο κε- φάλι τους, βάδιζαν ξυπόλητοι, κοιμό- ντουσαν καταγής, τραβούσαν τα μαλλιά τους—και τα γένεια τους οι άντρες— και χτυπούσαν το στήθος τους δχτώ ως δέκα μέρες.

Οι Άντρες, στην περφότωσι αυτή, φο- ρούσαν σταχτή ρούχα κ' η γυναίκες μαύρα.

Είπε γνωστό ότι κάθε λαός εκπλη- νει διαφορετικά το πένθος του για τον θάνατο ενός συγγενούς του. Οι Ισραηλίτες έξαφνα, όταν πέθα- νε άλλος κανένας συγγενής τους ή κα- νένας στενός τους φίλος, έσχιζαν τα ρούχα τους, έσχιζαν σταχτή στο κε- φάλι τους, βάδιζαν ξυπόλητοι, κοιμό- ντουσαν καταγής, τραβούσαν τα μαλλιά τους—και τα γένεια τους οι άντρες— και χτυπούσαν το στήθος τους δχτώ ως δέκα μέρες.

Οι Άντρες, στην περφότωσι αυτή, φο- ρούσαν σταχτή ρούχα κ' η γυναίκες μαύρα.

Είπε γνωστό ότι κάθε λαός εκπλη- νει διαφορετικά το πένθος του για τον θάνατο ενός συγγενούς του. Οι Ισραηλίτες έξαφνα, όταν πέθα- νε άλλος κανένας συγγενής τους ή κα- νένας στενός τους φίλος, έσχιζαν τα ρούχα τους, έσχιζαν σταχτή στο κε- φάλι τους, βάδιζαν ξυπόλητοι, κοιμό- ντουσαν καταγής, τραβούσαν τα μαλλιά τους—και τα γένεια τους οι άντρες— και χτυπούσαν το στήθος τους δχτώ ως δέκα μέρες.

Οι Άντρες, στην περφότωσι αυτή, φο- ρούσαν σταχτή ρούχα κ' η γυναίκες μαύρα.

Είπε γνωστό ότι κάθε λαός εκπλη- νει διαφορετικά το πένθος του για τον θάνατο ενός συγγενούς του. Οι Ισραηλίτες έξαφνα, όταν πέθα- νε άλλος κανένας συγγενής τους ή κα- νένας στενός τους φίλος, έσχιζαν τα ρούχα τους, έσχιζαν σταχτή στο κε- φάλι τους, βάδιζαν ξυπόλητοι, κοιμό- ντουσαν καταγής, τραβούσαν τα μαλλιά τους—και τα γένεια τους οι άντρες— και χτυπούσαν το στήθος τους δχτώ ως δέκα μέρες.

Οι Άντρες, στην περφότωσι αυτή, φο- ρούσαν σταχτή ρούχα κ' η γυναίκες μαύρα.

Είπε γνωστό ότι κάθε λαός εκπλη- νει διαφορετικά το πένθος του για τον θάνατο ενός συγγενούς του. Οι Ισραηλίτες έξαφνα, όταν πέθα- νε άλλος κανένας συγγενής τους ή κα- νένας στενός τους φίλος, έσχιζαν τα ρούχα τους, έσχιζαν σταχτή στο κε- φάλι τους, βάδιζαν ξυπόλητοι, κοιμό- ντουσαν καταγής, τραβούσαν τα μαλλιά τους—και τα γένεια τους οι άντρες— και χτυπούσαν το στήθος τους δχτώ ως δέκα μέρες.

Οι Άντρες, στην περφότωσι αυτή, φο- ρούσαν σταχτή ρούχα κ' η γυναίκες μαύρα.

Μία μεγάλη βασίλισσα που δίνει πρώτη το παράδειγμα της σπατάλης. Πόσα άξια συνώδευαν την Έλισαβέτ στα μικρά της ταξίδια. Πώς άρχισαν μία καινούργια περίοδος για την Άγγλία. Τα δώρα των ευγενών προς τη βασίλισσα. Οι εξοφλημένοι των κυριών της Αδελφής. Ή ακολουθία της κορήσου του Αδίστουσερ. Τα φτιασιδιά και τα καλλυντικά. Ή μόδα των ανδρών, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

μισάδεται, καθώς και η μανία που είχε
νάνη του κολακίζουν οι αλλόκοι της. Ο
Ντὺ Μωρίς διηγείται σχετικῶς τὸ ἐ-
ξῆς:

«Ὁ πατέρας μου ποὺ εἶπε μὲ μέ-
γε πῶς ἐς καὶ ἄρθε ἀπόβουτο πὺν ἐπεύγ-
χανε ἀπὸ τῆς Α. Μ., ἡ βασίλισσα ἐ-
βγαίε καὶ ξανθάειε τοὺλάχιστον ἐ-
κατὸ φορετὲς τὸ γάντια της, γιὰ νὰ
δείξη τὸ χέρι της ποὺ ἦσαν περὶ γμα-
τι ὁρατὰστα καὶ κατὰλευκα».

Ὅλη ἡ Αὐλὴ ἔμμετο μὲ πᾶθος τῇ
βασίλισσᾳ στὰ πάντα καὶ ἡ κυρία της
ἀριστοκρατικῶς συναγωνιζόντουσαν ἡ μὲ
τὴν ἄλλη, ποιά θὰ φορεθῇ τὸ πῶ
προσκωμένο κρινολίνο, τὴν ποὺ πῶ
τραχηλιά καὶ τὸ πῶ παράδοξο καπέ-
λο. Ἐστὸίλιν διὰς τὸ μαλλιά τοὺς
μὲ πτερὰ καὶ τεχνητὰ φρεῖδια, ποὺ τίς ἐ-
καναν νὰ μοῖζόντων μὲ τίς βασίλισσες
τῶν Ἀμαζόνων.

Τὰ παπούτσια ποὺ φοροῦσε ὁ εὐγε-
νὺς Ραλάι, ὅταν γάστοσε συνῶνε τῇ
βασίλισσᾳ τὸν στὴν κυνηγὴ φροντῶν
ἀργὴν παντοπλία, ἐστὸίχιζαν, κατὰ τοὺς
ὑπολογισμοὺς τοῦ Ντρεξέλιου, ἅπτοι
6,600 γουινὰ νομισμάτων. Ὡστόσο, ἄνοι

πυγαινείς ομοφρονούνταν τότε την πα-
ριουσία τους, κάνοντας τις πιο εξω-
φρενικές πράξεις, ήξεραν καλά ότι γι-
α την Ξανθοκλήνη, τους ήταν άρκετο
ένα ταξίδιόκι ως τις Ίνδιες.

Ἡ ἀνδρική μόδα στ' ἔως τις ταξί-
ες και τις ηλικίες εἶχε φτάσει σ' ἑναν τέ-
τοιο εξωφρενισμό, πού ἡ διάφορος κο-
σμητική ἀρχὴς ἀναγκάστηκαν στο τέλος
νὰ ἐκδώσουν διάφορα περιοριστικά δια-
τάγματα, σχετικῶς μὲ τὴ μόδα. Τὸ
1557, ἡ πρωτεύουσα τοῦ Πανεπιστημίου
τοῦ Λονδίνου ἐξέδωκε μὴ ἐγκύκλιο
διὰ τῆς ὁποίας «κανένας φοιτητὴς
ἐκτὸς τῶν ἱποπότων, δὲν εἶχε δικαίω-
μα νὰ φορεῖ ροῦχα μὲ χρυσιὰ χρώ-
ματα, ἐκτὸς τοῦ ἄλμικου καὶ τοῦ βα-
θυκόκκινου, οὔτε καπέλλο, οὔτε βα-
λοῦδινα παπούτσια, οὔτε φτερά, οὔτε
μαντήλια, ἐπὶ πονηρὴ προσωπικὴ τριῶν
σελλινίων καὶ τεσσάρων πεννῶν γι-
τὴν πρώτην παράδασιν, καὶ ἀποπομπὴ
τελειωτικὴ γιὰ τὴ δεύτερη».

Κατὰ τὸν λέμπτο χρόνον τῆς βασι-
λείας τῆς Ἑλισσάβετ, ἕνα παρόμοιο
διάταγμα ἐξέδωκαν καὶ οἱ δικασταὶ
τοῦ ἁπλοῦς στοὺς πολῖτες νὰ φοροῦ-

ἦσαν τόσο υψηλὸ παρὰδειγμα, ἦταν
πάντοτε νὰ βοηθῶμενος μιμητὰς, ποὺ
πάντοτε στοὺς αὐλοὺς κινῶντας, ποὺ
ἐνδεύονται ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, ἀπο-
τελοῦμενοι ἀπὸ στρατιῆς πελοῦχον καὶ
ἐυγενῶν. Τὸ πλήθος αὐτὸ τῆς ἀγγλι-
κῆς ἀριστοκρατίας παρουσίασε λοιπὸν,
καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς βασιλείας
τῆς Ἐλισαβέθ, μιὰν εἰκόνα πολυτε-
λείας καὶ τρέλλας ἀπὸ τὴς πρὸ παρὰξε-
νῆς καὺν μπορεῖ νὰ συλλεθῇ ἡ φαντασία.
Ἀλλὰ μὴ διόλκιση ἡ ἀγγλικὴ ζωὴ
δὲν θύεινε ἀνεπηρέαστη ἀπὸ τὴν ἐπὶ-
δρασὶ αὐτῇ, ποὺ εἶχε προέλθει ἀπὸ τὰ
γαλλικά καὶ τὰ ἱταλικά ἔθνη. Ἀκόμα
μὴ αὐτὴ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ ἄλλοτε διό-
τετα τὸ ρυθμὶ τῆς. Τὰ βασιὰ φρονή-
ματα καὶ τὰ κάστρα τοῦ Μεσαίωνος, ἔδωσαν
τῇ θέσῃ τους στὰ κομρὰ μὴ ἐπιβλητικὰ
παλάτια μὲ τὰ εὐρυχωρὰ δωμάτια, τὰ
διακοσμημένα ἀπὸ ὑπέροχους ζωγραφι-
κοὺς πίνακες καὶ μὲ τοὺς τοίχους των
αὐτομένων ἀπὸ ὑπέροχους τάπητες.

Τὸ γεγονός ὅτι ἡ βασίλισσα Ἐλισα-
βέθ ἦταν ἐκείνη ποὺ εἰδεῖε στοὺς εὐγε-
νεῖς τῆς καὶ στὸ λαὸ τῆς τὸν δρόμο
τῆς πολυτελείας, ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ
τῆς βεβαβαισῆς τῶν ἱστορικών, οἱ ὁποῖοι
γράφουν ὅτι τὴν ἡμέρα ποὺ πῆθανε,
βόθῃσαν μέσα στὸ βασιαριὸ τῆς 3.000
τοιαῦτες.

Οχι μονάχα οί αὐληκοί της, ἀλλὰ
καὶ ὅλοι οί ὑπηρέτες της, ἀκούη καὶ οί
πιο ταπεινοί, ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ της
προσφέρουν ἀπὸ καρδὸ σὲ καρδὸ διάφο-
ρα πολύτιμα δῶρα. Ἡ ἀπογοητεία τῶν

Εἶνε γνωστή ἡ φιλασοφία τῆς Ἐ-

Ἡ Βασίλισσα Ἐλισάβετ

λίσσασθε, καθὼς καὶ ἡ μαρία πού εἶχε
νὰ τὴν κολακεύουν οἱ αὐλικοὶ τῆς. Ὁ
Ντὺ Μωρίε διηγεῖται σχετικῶς τὸ ἐ-
ξῆς:

«Ὁ πατέρας μου ποὺ εἶπε καὶ μέ-
ρα πῶς σὲ καθε ἀπόφασι ποὺ ἐπιτύ-
χανε ἀπὸ τὴν Α. Μ., ἡ βασίλισσα ἐ-
βγαίε καὶ ξανθιάε τοῦλάχιστον ἐ-
κατὸ φορὲς τὸ γάντια τῆς, γιὰ νὰ
δείξη τὸ χέρι τῆς ποὺ ἦσαν πράγμα-
τι ὀρατάτα καὶ κατὰ τέχνη».

Ὅλη ἡ Αὐλὴ ἔμμετο μὲ πᾶθος τὴ
βασίλισσα στὰ πάντα καὶ ἡ κυρίε τῆς
ἀριστοκρατίας συναγωνίζοντοσαν ἡ μὰ
τὴν Ἀλλή, ποιά θὰ φορεθῇ τὸ πιὸ προ-
σωπικὸ κρινολίνο, τὴν ποὺ πῶς ἀνοιχτὴ
τραχηλὴ καὶ τὸ πὸ παράδοξο καπέ-
λο. Ἐστὶσαν διὰς τὸ μαλλιά τοὺς
μὲ πτερὰ καὶ τεχνητὰ φρεῖδια, ποὺ τίς ἐ-
καναν νὰ μοιάζουν μὲ τίς βασιλίσσες
τῶν Ἀυστρῶν.

πύγαις ομοφρονούντων τότε την πα-
 ρουσία τους, κάνοντας τις πιδ έξω-
 φρενικές τρέλλες, ήξεραν καλά ότι γι-
 να την εξαγκάσουν, τους ήταν άσχετο
 ένα ταξιδάκι ως τις Ίνδιες.
 Ή ανόητη μύδα σ' όλες τις τάξεις·
 και τις ήλικιες είχε φτάσει σ' έναν τέ-
 τοιο έξωφρενισμό, που ή διάφορη κα-
 τικώς άρχες αναγκάστηκαν στο τέλος
 να εκδώσουν διάφορα περιοριστικά δια-
 τάγματα, σχετικά με τη μύδα. Το
 1557, ή πρωτανία του Πανεπιστημίου
 του Λονδίνου έξεδωκε μια εγκύκλιο
 διά της οποίας «κανένας φοιτητής
 έχτος των ιπποτών, δεν είχε δικαίω-
 μα να φορή ρούχα με χτυπητά χρώ-
 ματα, έχτος του άιλικου και του βα-
 ρυκόκκινου, ούτε καπέλλο, ούτε βε-
 λούδινα παπούτσια, ούτε φτερά, ούτε
 μανηήλια, επί ποινή προστίμου τριών
 σελλινίων και τεσσάρων πεννών γι-
 να την πρώτη παράβασι, και άποπομπή
 τελειωτική γι ή δεύτερη».

Κατὰ τὸν πέμπτον χρόνον τῆς βασι-
λειᾶς τῆς Ἑλισσάβετ, ἐπὶ τοιαύτοις
διάταγματι ἐξέδωκαν καὶ οἱ δικαστοὶ
τὸν ἀπηγόρευον τοὺς πολῖτας νὰ φοροῦν
ἐντὸς τῆς πόλεως μεταξὺ τῶν φορεμάτων
καὶ γυνεὲς, ἐπὶ ποινῇ προστίμων καὶ
φυλακισμῶν γιὰ τὴν τρίτην παράβασι.
Ὅσον ἀφορᾷ τῇ γενεαῳδᾷ, οὐ κατένευ-
νεν ἐπετρέπετο νὰ μένῃ ἀξέβριστος πάλιν
ἐν τῷ ἀπὸ δευτέρου χρόνῳ.

Μπορεί νά πάρη κανείς μιὰ ἰδέα γιὰ τὴ μαγία τῶν σπαταλῶν πού εἶχε κυριεύσει τοὺς Ἀγγλοὺς ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ καὶ ἀπὸ τὸν ἀφορισμὸ αὐτὸν τοῦ Χάρρισων: «Τίποτε τὸ σταθερότερον στὴν Ἀγγλία, ἀπὸ τὴν ἀσάφεια τοῦ στολίσμου».

Μία πελώρια περιουσία μπορούσε μό-
ναχά να ικανοποιήσει εκείνη τη δίψα
τῆς κομψότητος. Ἡ κόμησης τοῦ Ἀλ-
τσεστρο, ὅταν ἔβγαине περίττωμα, τὸ ἀ-
μύθη της «ἐστέρευ ἀπὸ τέσσερα ἄλλα
γα, ἀπορα αὐτὸ τὸ γάλα, ποὺ τὰ κρα-
τούσαν τέσσερες πεζοὶ λακίδες, ντυ-
μένοι με μαύρες βελούδινης ζακέτες.
Ἡ ἴδια, τυλιγμένη μέσα εἰς γόνιμα ἀ-
πὸ ἀσημῆς ἀγκυρίδες, συννοεῖν αὐτὰ
πὸ δὴν ἱππεῖς καὶ τριάντα νεαροὶ
γόνοιες καὶ τὴν ἀκολουθοῦσαν τριάντα
ἀμάξια, τὰ ὁποῖα μετέφεραν τις
κυρίες τῆς τιμῆς της, τοὺς λακίδες
της καὶ τοὺς ὑπηρετῆς της».

Ἡ κόρη τοῦ λόρδου Δημάρχου τοῦ
Λονδίνου, μόλις ἔγινε λαθεῖν Κόμπτον.
ἔξεδήλωσε αὐτὴς τὰς ἀπατησεις στὸ
σύμφωνό της: «Τρία ἄλλα ἱππασίας γινώ-
σκω ἀπομνημονεύματα κορεσθῆναι
ἐκ τῆς τιμῆς, γιὰ τὴν περιπτώσει πού ἦ-
ταν ἀπ' αὐτὲς ὅ' ἀρροστατοῦν. «Ἐξή-
ως ὁχτὼ ἐγγενεῖς καὶ δύο ἀδελφά-
κα, τὸ ἕνα ντυμένο μὲ βελούδο καὶ δύο ἄλλα,

μέ τέσσερα ὁμοῖα ἄλογα, καί τὸ
ἄλλο γιὰ τὶς κυρίες τῆς τῆς μουν.
Ἡ καιροῦρες καὶ ἡ ἄλλες ὑπὸ
τῶν προκορευνόντων πάντα σὲ καθε
ταξίδι τῶν κυριῶν τοὺς μέσα σὲ ἰ-
διαίτερα ἀμάξια, οὕτως ὥστε νὰ ἐτοι-
μάζονταν τὰ δωμάτια καὶ νὰ τὴν βροῦσαν
ἡ κυρία περιποιημένα καὶ καθαρά.

Ἀπομένει νὰ δοῦμε ἀν' ἡ θεωρούμε-
νες ὡς καλλονὲς ἐκείνης τῆς ἐποχῆς
εἶχαν πράγματι φερὰ φυσικά τὰ δῶρα
τῆς ὡμορφίας τους, ἡ μὴ τυχὼν καὶ ἡ
τέχνη υποδοθῆναι κάπως τῇ φύσει; Πα-
ρὰ τὴν πατροπαράδοτὴν ἀπλότητα τῶν
προγόνων καὶ τοῦ παλαιοῦ καλοῦ καιροῦ,
τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε ἀμφίβολο. Ἡ σύγ-
χρονος τῆς Ἑλισσάδου ἤξεραν, πῶς
δὲλες ἢ σμερνεῖς γυναικες, τὰ διορ-
θώνων τὰ ἀμείλικτα ἴχνη τοῦ χρόνου
καὶ τὰ συμπληρώνοντι μὴ ἀτέλειες τῆς
φύσεως.

Ἡ ζωγραφικὴ τοῦ προσώπου καὶ ἡ χρῆσις τῶν πνευτικῶν μαλλῶν, ἦσαν πράγματα ἀρκετὰ διαδεδομένα, ἀποὺν ἀλλοστε ἐξαγμένα ἐντύπωσι καὶ σ' αὐτὸν τὸν Σαῖξπηρ: «Ὁ Θεὸς σὰς ἐδωκε ἔνα πρόσωπο κ' ἐσσίς καταφῆρνετε νὰ ἔχετε ἄλλο ἔνα!», λέει ὁ Ἀνέλετος.

Γιὰ τὴ μέθα κατὰ τὴ βασιλεία τῆς Ἑλισσάδας μίλουν ἀκόμα μέ θαυμασμοὶ ὡς σήμερ αἱ μεγαλύτεροι συγγραφεῖς τοῦ κόσμου. Ἡ μεγαλοτέλεια τόσο τῶν ἀνδρῶν, ὅσο καὶ τῶν γυναικείων κοστούντων, ἵσαν παροιμιώδεις. Καὶ τῶν δύο φύλων, τὰ ρούχα ἦσαν καμωμένα ἀπὸ βελούδα καὶ ταφτάδες ποὺ στείχουν ἀκόπετ ὡς σάφανά σελήνια χρυσὰ ἢ γυάρδα. Τὰ καπέλλα ἦσαν ἐπίσης ἐξίσου πολυτελῆ. Τόσο δὲ τὰ ρούχα ὅσο καὶ τὰ καπέλλα, τὰ στέλλα ἦσαν πολὺ συχνὰ μὲ πολύτιμα πετράδια.

ἄνδρες καὶ γυναῖκες φοροῦσαν ζώνες, πλουσιώτατα στολισμένες, ἀπ' οὗρου κρημνίσαντες διάφορα καθαρὰ ἱμάτια τοῦ χειρὸς, βεντάγιες, μικροσκοπικὰ εὐαγγέλια καὶ προσευχητάρια.

στάνια των γυναικών της εποχής της Έλ-
λισταύβιτς έφτασαν στο μεγαλύτερο δυ-
νατό πλάτος, σε σημείο που να κάνουν
αδύνατη την κυκλοφορία πολλών κό-
σμων μέσα στα σαλόνια κατά τις εορ-
γές και τις εξισώσεις δεξιώσεις.

Στὸ ζήτημα τῆς γούνας, ὑπῆρχαν
μερικὲς πολὺ περιορῶντες διατυπώσεις.
Ἡ γυναῖκες τῶν εὐγενῶν φοροῦσαν μι-
κρὲς μαύρες γουνίστσες ἢ οὐδὲς ἀπὸ ἐρ-
μίνης, ἀναλόγως τοῦ τίτλου καὶ τοῦ
βαθμοῦ τῆς εὐγενείας τους. Ἡ γυναί-
κα ἐνὸς τζέντλεμαν, καὶ μόνο ἂν ἦταν

καὶ αὐτὴ γεννημένη εὐγενής, εἶχε δικαίωμα νὰ φορῇ μὰ γούνα στο κατέλ-
 λο της, ἐνῶ ἡ γυναῖκα ἐνὸς ἱππότη
 μποροῦσε νὰ φορῇ δύο. Ἐπάνω στὰ φο-
 ρεῖά της, ἡ σὺννευ ἐνὸς ἱππότη
 εἶχε δικαίωμα νὰ φορῇ ἐπὶ γούνες, ἡ
 βαρύνει δεκατρεῖς, ἡ ὑποκόμισσα δε-
 καποτὶ καὶ ἡ κόμισσα εικοσιτέσσερες.
 Πάνω ἀπὸ τὸν βαθμὸν τῆς κόμισσας,
 ἀρχοῦν τὶν ἀναιρόμισσας.

Συμπεραίνοντας, μπορεί να πη κανεί
πως η εποχή της βασιλείας Ἐλισσά
βετ ὑπῆρξε ὁ χρυσὸς αἰὼν γιὰ τοὺς
ἀσσοὺς καὶ τὸς μοδίστας.

1531

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΔΦΟΡΑ

Πως λογαριάζει να ζήσει ο μέγας βιολι στής Κούμπελικ μέχρι του... 102ου έτους της ζωής του. Θα γίνει και συνθέτης. Έρρικος Δετσελιό, ο κερφότερος άνθρωπος της Εύρώπης. Πως κάνει την τουσ-λέττα του. Ή εργατικό της ενός δανυό. Ό άνθρωπος που έκανε την Αμερικη να εξέλθη της ούδε-ρετότης. Τα πολύτιμα αποκαλυπτικά έγγραφα, κτλ. κτλ.

Ὁ Γιάν Κουμπελιχ, ὁ περιφημὸς
Τερασολοβόκος βιομηχανὴς, ποὺ εἶχε
ἔλθει, ποὺ πέντε χρόνια καὶ στὰς Ἀθή-
νας, εἶναι ἕνας ἀπ' τοὺς πρὶς αἰσιδό-
τους ἀνθρώπους τῆς ὑψηλότη. Τελει-
οταῖα, γιόρτασε τὴν 52α ἐπέτειο τῶν
γενεθλίων του καὶ στοὺς δημοσιογρά-
φους ποῦ, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, πῆγαν νὰ
ποὺ ζητήσουν συνέντευξιν, εἰσήλωσε
εἰς αἶθε ἀποφασισμένος νὰ ζήσει ἄλλὰ
πενήντα χρόνια, ὅστε νὰ γιορτάσῃ
καὶ τὴν 102α ἐπέτειο τῶν γενεθλί-
ων του! Εἶπε μάλιστα τὴν ἔχει κα-
νονιστὴ ἀπὸ τώρα ποὺ πῶς θὰ ζήσει
κατὰ τὰ πενήντα αὐτὰ χρόνια καὶ
δεὶ τοὺς ἐπαρμόστους πιστὰ τοὺς πράγμα-
μα ποὺ κατέστρωσε.

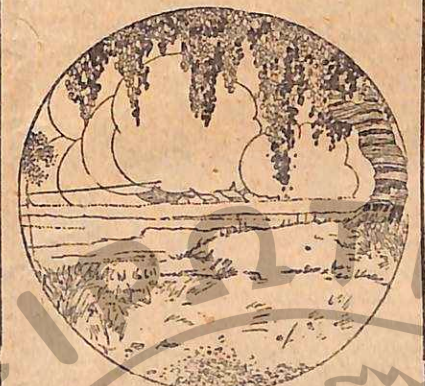
μασάζ στα χέρια, Άλλος μασάζ το στήθος, Άλλος στην πλάτη, Άλλος στις κνήμες κτλ. κτλ.

Τρείς καμαριέρτσες πάλι έχουν άπολιτιστική εργασία να του παρουσιάσουν τα πουκαμιστά και τα εσώρουχα, για να διαλέξει εκείνο που θά φορέσει. Πέντε Άλλοι καμαριέρτσες πάλι του παρουσιάζουν τα κοστούμια του, τα πανωφόρια του και τα παπούτσια του κτλ.

Περαιτόν να λεχθῇ ότι στην γκαρνταρόμπα του ανθρώπου αυτού υπάρχουν ένα από τρακίσια κοστούμια, χαμιά έπιποστή πανωφόρια, μισή χιλιάδα ζευγάρια παπουτσιών και μιά χιλιάδα γοβάδες!..

Συγκεκριμένως σκοπεύει να εξακολουθήσει να διηγή χονσερτά επί θεατρικά ακόμη χρόνια, δηλαδή μέχρι το 1945. "Επειτα, επί είκοσιπέντε χρόνια, από το 1945 ως το 1970, θα συνθέτει μουσικά κομμάτια. Και από το 1970 και πέρα θα περάσει πάλι πόλικοι 12 χρόνια της ζωής του, μέχρι το 1982, ακολουθώντας με το τελευταίο κομμάτι του Μότσαρτ.

Καὶ ζωὴς — ποῖς θὰ τὸ ἐπίστευε;
— ὁ θανάτος αὐτὸς εἰς ἕνα ἀπ' τοῦ-
του ἐργατικὸν ἀνθρώπου τῆς Γαλ-
λίας. Στὴ δουλειὰ εἰς ἀκουράτος

—Βέβαια, ἐπρόσθεσε ὁ μέγας βιο-
λιστής, ὁ κόσμος πιστεύει, καὶ μαζὶ
πρὸ τίνος τὸ ἐπίστευα κ' ἐγὼ ὁ ἴδι-
ος, ὅτι δὲν εἶμαι ἱκανὸς γὰρ συνθέτω
μουσικὰ κομμάτια, ἀλλὰ μόνον νὰ παί-
ζω στὸ βιολί μου. Ἐν τούτοις, πρὸς
τήρησιν, τὴν τελευταίαν καὶ, πῶς ὀ-
ραὶ κάθομαι στὸ πιάνο, συνθέτω ὡ-
ραιότατα.

A circular illustration of a landscape. In the foreground, there is a river or a path with some small figures. In the middle ground, there are trees and a small building. In the background, there are more trees and a hill. The illustration is done in a simple, sketchy style.

Ὁ κομψότερος ἄνθρωπος τῆς Εὐρώπης, κομψότερος καὶ ἀπὸ αὐτὸν ἀκόμα τὸν πρίγκιπα τῆς Οὐαλλίας, εἶπε ὁ γνωστότατος ἄλλος πολυκατομμυριεὺχος Ἑβραῖος Δαυελίς.

Ὁ Δαυελίς θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους Γάλλους. Εἶναι ἰδιοκτήτης τῆς παρισίνῃς ἰφημερίας «Μιρόρς Παρισίνος» καὶ πολλῶν ἄλλων επιχειρήσεων, ἔχει μέγαρον στὸ Παρίσι καὶ ἐπαύλειον στὴν Κουαντὴ Ἀκτὴ καὶ στὴν Νωβίλλ.

καί ἀμειψίχρως, τόσο γιὰ τοὺς ἄλλους,
ὅσο καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό του.

Ἕνας ἰδιοκτήτης ἀνοπωλείου στὸ
Λονδίνο, ὁ κίστες Πέτρος Χάλντεκιν,
ἐπὶ τῆς σπυδαίουτο ρύλου στὴν ἔξοδ-
τῆς Ἀμερικῆς στὸν πόλεμο κατὰ τῆς
Γερμανίας.

Τὸ 1916, βρισκόταν στὸ Λονδίνο
ὁ πέρσιμος Ἀμερικανὸς συναγχα-
τάχης Χιούδ, ὑποσπίστης καὶ ἐπι-
στος φίλος τοῦ προέδρου Οὐάλας. Ἡ
ἀντιμεταβολὴ ἀπὸ τοῦ ἀντιπροέδρου

Κάθε μέρα, ο κομψός αυτός εξαπομμυχιώτης περνάει πέντε ώρες - δύο το πρωί, δύο το απόγευμα και μία το βράδυ - κάνοντας την τουλάχιστον τρεις φορές διαλόγου της ηρώδας που παγαίνει να το κοστούμι που πρόκειται να φορίσει. Κάθε πρωί, το σπίτι του κατακλύζεται από μία διμοιρία κομποτών, μανικιουρίστ, πεντικιουρίστ και κα-

δει μερικά σπουδαία αποκαλυπτικά έγγραφα, τα οποία κατόρθωσαν να υπερασπίσουν απ' τους Γερμανούς, και τα οποία αποκαλύπτουν ότι η Γερμανία προσπαθούσε να εξωθήσει το Μεξικό για να κηρύξει πόλεμο εναντίον των "Ηνωμένων Πολιτειών". "Αν τα έγγραφα αυτά έφταναν μέχρι του προέδρου Ουίλσον, δεν θα του έπεσε καμιά αμφιβολία για την βουλή διαγωγής της Γερμανίας και θα

σέρ. Ἄλλος κομωτής τοῦ κόβει
τὰ μαλλιά, ἄλλος τοῦ τὰ πλένει,
μὲ λασιόν ἄλλος τοῦ τὰ χτενίζει.
ἄλλος τὸν ξυρίζει, ἄλλος τοῦ κό-
νει μασσάζ στο πρόσωπο. ἄλλος

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο "ΛΑΪΦΤ", ΤΟΥ "ΓΚΡΑΝΤ ΟΤΕΛ",

—Δεν θάρη.
—Πώς είπατε;
—Είπα πως το τραίνο δεν θάρη.
—Θέ μου... Μήπως συνέβη κανέ-
να δυστύχημα;
—Ναι, έκτροχιάστηκε δυο χιλιόμε-
τρα μετά το σταθμό της αναχωρή-
σεως.
—Μά εγώ έχω εισιτήριο «αλλέ-
ρετούρ».
—Και τι θέλετε να σας κάνω; Δεν
μπορώ να σας ετοιμάσω ειδική άμα-
ξοστοιχία.
—Δεν έχω μια τέτοια απαίτηση.
Μά, ξέρετε, πρέπει να είμαι απόψε
στην "Ορλεάνη", γιατί αύριο στις δέ-
κα... παντρεύομαι. Καταλαβαίνετε;
"Ο άρραβωνιαστικός μου με περιμένει
στο σταθμό με τους δικούς του και με
τη μαμά. Πρέπει να φύγω.
—Λυπούμαι πολύ, αλλά δεν μπο-
ρείτε να φύγετε.
"Ο επιθεωρητής του σταθμού κατέ-
βασε το κόκκινο κασκέτο ως τα μά-
τια του και τράβηξε προς το γραφείο
του.

—Συγγνώμη... του λέω.
—Μά επί τέλους, άφου δεν φεύγει
τραίνο, γιατί έπιμένετε;
—Δεν έπιμένω, με συγχωρείτε...
"Ηθελα μόνο να σας ρωτήσω αν θα
μάθουν στην "Ορλεάνη" πως έκτροχιά-
στηκε το τραίνο και πως εγώ...
—Θα το μάθουν, θα το μάθουν, μην
άνησυχείτε. Δεν πειράζει... Παντρεύε-
στε μεθαύριο... "Έχετε καλό... Σας
συμβουλεύω μάλιστα να πάτε τώρα
να κοιμηθείτε. Είναι έννέα και μισή ά-
κριβώς, με το χρονόμετρο. Καληνύ-
χτα σας...

Να πώς να κοιμηθώ; Μά πού; Κι'
είπατε πως; Πώς θα μπορέσω να κοι-
μηθώ, όσο συλλογίζομαι ότι ο Ζάκ με
περιμένει στο σταθμό της "Ορλεάνης".
Πρέπει όμως να βρεθώ κάποιας τρό-
πος. Δεν μπορώ να περάσω τη νύχτα
μου εδώ στο σταθμό!

Πάντως πάλι το τεράστιο κουτί
μου, (δεν είναι βαρύ), όπου είναι δι-
πλωμένο προσεκτικά το νυφικό μου
με το άπειρο έκεινο πέπλο με τους
άνθους της πορτοκαλιάς που περιμέ-
νει την ειδογία του πάτερ Σελεστέν,
του παππά της νύφης μου.

Πού να πω να κοιμηθώ; Να γυ-
ρίσω στο σπίτι της μητέρας; "Οχι,

όχι. Ντρέπομαι. Μου φαίνεται πως
αυτή η καθυστέρηση με κάνει γελοίο.
Μά τότε λοιπόν; Θα κοιμηθώ στην
αίθουσα αναμονής; Πώς είναι δυνα-
τόν! Κι' έπειτα, μπορεί να μου κλέ-
ψουν το πολύτιμο αυτό κουτί που έ-
χει μέσα το στέλισμα της πιο όμορ-
φης ημέρας της ζωής μου. Τότε στο
ξενοδοχείο;

Δεν υπάρχει άλλο μέρος. "Η ιδέα
να κοιμηθώ στο ξενοδοχείο αυτή την
τελευταία νύχτα της νύφης μου και
της ελευθερίας μου μ' άρεσει πά-
ρα πολύ...

Πηγαίνω λοιπόν αποφασιστικά στο
ξενοδοχείο που βρίσκεται απέναντι
στο σταθμό. Το χάλι είναι κατώφλι
στο "Γκραντ-Οτέλ". Στην είσοδο βλέ-
πω άμέσως το ροδοκόκκινο πρόσωπο
του νεαρού Λάιφτ με την κομψή κόκ-
κινή στολή του, που με κοιτάζει μ'
ένα ύποπτο χαμόγελο...

Δεν έμεινα ποτέ μόνη σ' ένα ξενο-
δοχείο, γι' αυτό νοιώθω τώρα μια συγ-
κίνηση να μου σφίγγει την καρδιά. "Ο
Λάιφτ όμως
μου χαμογελά
με καλωσύνη
και μου δίνει
θάρος. Θα ζη-
τήσω απ' αὐ-
τόν το δωμάτιο
που μου χρειά-
ζεται κι' είναι
θέβηλη πως θα
με βοηθήσει να
περάσω μ' αὐ-
τό το πελώριο
κουτί μου το
χάλι, πού, ό-
πως βλέπω ά-
νάμεσα από τις
κολώνες, είναι
γεμάτο από ξέ-
νους...

"Ενας υπηρέ-
της όμως μου
αρκίζει άξαφνα
το κουτί με το
νυφικό μου. Κάνω να το ξαναπάσω,
μά τώρα πειρά είναι άρχα. "Ο υπηρέ-
της έχει γίνει κιόλας άφαντος. Στέ-
κομαι μια στιγμή και κοιτάζω μπρο-
στά μου μ' ένα απελπισμένο βλέμμα.
"Οχι, δεν μπορώ να με κλέψουν έ-
τσι, μπροστά στα μάτια του Λάιφτ!...
"Εκείνος μου άνοίγει διάπλατα την
πόρτα και με μια κομψή και ελεύθερη
χειρονομία με προσκαλεί να περάσω.

Νοιώθω πως γίνομαι κατακόκκινη.
—Συγγνώμη... (και κοκκινώ πε-
ρισσότερο). "Υπάρχει κανένα δωμά-
τιο;
—Με πόσα κρεβάτια;
—Μά...
—"Η δεσποινίς είναι μόνη;
—Φυσικά!
"Ο Λάιφτ με κοιτάζει με συμπόνια.
"Επειτα μου δείχνει μια πόρτα στο
βάθος του χάλι.
—Περάστε στο γραφείο.

Συγκλονισμένο έλο το θάρρος μου,
σκοντάφω στο χάλι και φάνω ώδε-
ξια στο κατώφλι του γραφείου.

—"Επιτρέπεται;
—Τι τρέχει;... (φωνή απότομη).

—Μάλιστα, κύριε, μόνη.
—Συμπληρώστε, παρακαλώ, αυτή
τη δήλωση. "Όνομα, επώνυμο, ηλικία,
και τόπος προελεύσεως.
—Και την ηλικία;
—Απάνω κάτω!...

Το χέρι μου τρέμει. Ντρέπομαι που
γράφω τόσο άσχημα. Κι' αυτός ο άν-
θρωπος που με κοιτάζει αυστηρά σαν
καθηγνητής της καλλιγραφίας!...

"Α... συγγνώμη... νόμιζα... (φωνή
μελιστάλαχτη).
—"Ω, τίποτα... Τίποτα... "Ηθελα
ένα δωμάτιο.
—Εισθε μόνη;
—"Ολοι θέλουν να μάθουν αν είμαι
μόνη!

Κι' εγώ τώρα, ύστερ' από τη ματιά
του Λάιφτ, ντρέπομαι που είμαι μό-
νη... Παρηγοριέμαι όμως όταν συλλο-
γίζομαι πως αύριο το βράδυ θα είμαι
μαζύ με τον Ζάκ που είναι τόσο αξιο-
πρεπής, τόσο έθιμος για τον έαυτό
του.

—Μάλιστα, κύριε, μόνη.
—Συμπληρώστε, παρακαλώ, αυτή
τη δήλωση. "Όνομα, επώνυμο, ηλικία,
και τόπος προελεύσεως.
—Και την ηλικία;
—Απάνω κάτω!...

Το χέρι μου τρέμει. Ντρέπομαι που
γράφω τόσο άσχημα. Κι' αυτός ο άν-
θρωπος που με κοιτάζει αυστηρά σαν
καθηγνητής της καλλιγραφίας!...

Το δίνω τη δήλωση. Την διαβάζει
προσεκτικά και
με ξανακοιτά-
ζει. Τρέμω λί-
πως έξασα τι-
ποτα...

—Παράλειψα
τίποτα; τον ρω-
τώ.
—"Οχι, όχι.

Και χτυπά
το κουδούνι. "Ο Λά-
ιφτ πετιέται στη
στιγμή και στέ-
κεται «εις προ-
σχήν» στο κα-
τώφλι του γρα-
φείου.

—"Η κυρία...
—Δεσποινίς,
παρακαλώ...
—"Η δεσποι-
νίς... (τι εφρωνί-
κη φωνή!... Μά
ακριβώς) στο 27!

"Ενα όμμα προς τα πίσω, ένα όμ-
μα προς τα πλάγια: πρέπει να περά-
σω μπροστά από αυτόν τον κόκκινο
διαβολάκο που σφριφορρίζει σαν σφο-
δρα. Μά ακολουθεί ως τον άπασέρ, ά-
νοίγει την πόρτα του και μπαίνει μα-
ζύ μου! Μαζύ μου! Γιατί; Δεν μπορού-
σε να μ' άφήσει ν' ανέβω μόνη μου;
Και το κουτί μου; Το κουτάκι μου;
Κόβωμαι άπάνω στο κόκκινο βελού-
δο του μικρού ντεβανιού. "Ο Λάιφτ
πιέζει άμέσως ένα κουμπί.
—Έβγα ένα κουτί λίγο μεγάλο...
κι' ένας υπηρέτης...

—Δεν σας το έλεψαν, δεσποινίς...
Θα το βρήτε στο δωμάτιό σας. Θα
σας το φέρω εγώ...

"Ενα άπότομο τράνταγμα με κάνει
ν' αναπνήσω τρομαγμένα. "Ο Λάιφτ
γελάει κρυφά κάτω από το κόκκινο
καπελλάκι του. Στο μακρύ άσπερο διά-
δρομο, με τα άριθμημένα δωμάτια,
τραβήξει πρώτος, μπροστά.

—"Ορίστε, το 27!
"Ανοίγει την πόρτα κι' ανέβει το
ήλεκτρικό.
—Καληνύχτα σας, δεσποινίς!

ΤΗΣ ΜΠΑΛΑΣ ΒΟΓΚ

—Συγγνώμη, θα ήθελα να σας ρω-
τήσω...

—"Ο Λάιφτ μπαίνει πάλι και παίρνει
εκείνη την άψογη στρατιωτική του
στάσι.

—Ξέρετε... δεν έφαγα. Θα μπορού-
σα...

—Μπορείτε, μάλιστα. (Και με συμ-
βουλεύει φιλικά:) "Η δεσποινίς μπο-
ρεί να περιμένει στην «τουαλέτα»
της. Θα φροντίσω εγώ...

Δεν έχω καμιά διάθεση να περι-
μένω στην «τουαλέτα» μου. Κοιτά-
ζομαι στον καθρέφτη, και γράζω το
καπέλλο μου. Το φρέμα μου όμως μ'
άπογοητεύει. Μ' αυτό θα κατεβώ;

Στο διάδρομο άπάντων μια καμαριέ-
ρα μ' ένα φίλγκο στά μαλλιά. Της
παράδωκα διαταχτικά το κλειδί της
κάμαράς μου... Μά το κουτί μου; Δεν
το βλέπω πουθενά! Τι γίνηκε, Θεέ
μου!...

"Ο Λάιφτ στέκεται κοντά στον ά-
σανσέρ. Σπυρδίζει άμέσως να μου ειση-
μιστευτικά:

—Σας έτοιμάσα ότι χρειάζεται στο
εστιατόριο...
—Εύχαριστώ. Συγγνώμη, το κουτί
που μου έπηρε ο υπηρέτης...
—Μπφφ!

Γελάει! Γελάει ο άνόητος! Μου
γελάει κατά πρόσωπο με άναίδεια!...
—Μπφφ! Μή ροδάζετε. Θα το
βρήτε στο δωμάτιό σας. Το εστιατό-
ριο είναι δεξιά.

Προχωρώ προς το εστιατόριο. "Α-
ξαφνα όμως αντιλαμβάνομαι ότι εξέ-
χασα τον άριθμό του δωματίου μου.
Πώς θα ξαναγρίσω λοιπόν; Δεν ξέ-
ρω άκόμα ούτε σε ποιο πάτωμα βρί-
σκεται.

—Σε ποιο πάτωμα, συγγνώμη, είναι
το δωμάτιό μου;
—Στο πρώτο πάτωμα, δεσποινίς.

Μπαίνω στο εστιατόριο. Δεν κατα-
λαβαίνω τί μου γίνεται. Τα βλέπω έ-
λα χαμπα. Τρώω μηχανικά χωρίς
νοιώθω καμιά γεύση. Συλλογίζομαι
τόν Ζάκ, τη μαμά μου, το τραίνο, τον
γάμο μου... Πόσο είμαι άτυχη! Θεέ
μου, γιατί να υπάρχουν τόσο άτυχα
κορίτσια στον κόσμο!...

"Όταν βγήκα στο χάλι, ο άσανσέρ
ήταν στα έπάνω πατώματα. Προχω-
ρώ λοιπόν προς τη σκάλα για ν' άπο-
φύγω εκείνον τον άναίδεστατο Λάιφτ.

Στο πρώτο πά-
τωμα στέκομαι
και κοιτάζω τρι-
γύρω μου. Τα δω-
μάτια έχουν άλ-
λους άριθμούς:
10—11—12. Θεέ
μου! Πού είμαι
λοιπόν; "Ονειρεύο-
μαι;

—"Τράχα! "Γουρί-
ζω τρομαγμένη η
Δεν είναι τίποτα.
Σταμάτησε ο ά-
σανσέρ. Βγαίνει ο
Λάιφτ μ' ένα "Αγ-
γλο πάστορα. Μό-
λις με βλέπει, τὰ
μάτια του παίρ-
νουν μια τέτοια

έκφρασι, που νοιώθω πως μου χάνο-
νται τα γόνατα. Τι υποψιάζεται άραγε;
Βρίσχω όμως το θάρρος να του ειση-
τώ:

—"Οχι, όχι... είμαι εδώ πέρα για-
τί γυρεύω το δωμάτιό μου, μόνο και
μόνο γιατί γυρεύω το δωμάτιό μου...

—Μά δεν σας είπα ότι το δωμά-
τιό σας είναι στο πρώτο πάτωμα;

—"Ακριβώς, γι' αυτό...

—"Εδώ είναι το «entresol»! Διαβί-
στε εκεί στον τσίγγο... Δεν ξέρετε να
διαβάσετε;

"Ο "Αγγλος πάστορ άρχίζει να λέει
στον Λάιφτ ένα σωρό άκατάληπτες
λέξεις, σαν να τον μάλυνε. "Επειτα,
με χαιρετάει και φεύγει...

—Καταλάβετε τι είπα;
—Δεν ξέρετε άγγλικά; τον ρωτώ,
έκανοποιημένη που μπορώ να τον τα-
πεινώσω.

—"Εγώ; Πώς δεν ξέρω! Ρωτώ
μόνο αν καταλάβετε εσείς τι είπα...

—"Οχι—άπάντω ταπεινώμενη.
—"Είπε πως έπωφελούναι από το
χαζό ύφος σας...

—"Ω, αυτό είναι παιά...

"Ολόκληρος ο άναίδεστατος αυτός
διαβολάκος με άνεβάζει με τον άσαν-
σέρ στο άπάνω πάτωμα.

—Προσέξτε με το ξεχάσατε πάλι...
Πρώτα είναι το «entresol», έπειτα...

—"Αφρη με ήσυχη!

Του κλείνω την πόρτα κατώτερα
Κόβωμαι άπελπισμένη σε μια πολυθρό-
να και περιμένω. Τι περιμένω; Τι
ποτα. Συλλογίζομαι τον Ζάκ... Τι ά-
τυχία, Θεέ μου!...

"Η ώρες περνούν χωρίς να το κα-
ταλαβαίνω. "Αξαφνα χτυπούν στην
πόρτα.

—"Επιτρέπεται;...
—Ποιός είναι;... "Εμπερός!

"Ο Λάιφτ μπαίνει και μου αναγ-
γέλλει μ' ένα θριαμβευτικό τόνο:
—"Ηρθε!

"Επειτα παρκωρίζει για να περά-
ση ο Ζάκ.

—"Ω! Ζάκ!... Πόσο είμαι εύτυ-
χημένη... "Εμαθες για την έκτροχιά-
σι;... Τι καλό που έκανες νύχτης!...

"Ο Ζάκ είναι ώχρος κι' ανήσυχος.
Μιλεί βραχνά, σαν λαχναρισμένος.

—Γιατί δεν πήγες στην μοδίστρα;
Δεν είναι φίλη σου; "Όταν δεν σε βρή-
κα εκεί, σκέφτηκα πως θα ήσουν εδώ
πέρα, στο ξενοδοχείο που είναι απέναν-
τι από το σταθμό...

—Ζάκ...

—"Αγάπη μου...

Μπαίνει πάλι ο Λάιφτ. Φέρνει το
κουτί με το νυφικό μου.

—"Ο κύριος θα μείνει στο ίδιο δω-
μάτιο;... ρωτάει ειρωνικά.

—Μπφφ!

—"Οχι... Κάνει τρομαγμένος ο Ζάκ.

"Α! Μά δεν όποφείρεται! Αυτό το
κρυφό γέλιο του με κάνει έξω φρε-
νών! "Α! μά αυτή τη φορά θα τον
ταπεινώσω, θα τον έκδικήθω!

—Πώς όχι;... λέω έκπληκτη τὰχ
τόν Ζάκ. Θα μείνεις μαζύ μου...

"Ο Λάιφτ σκύβει το κεφάλι και
βγαίνει σαν δαίμονας. "Εγω τρέχω
και κλείνω την πόρτα με δύναμη. Θεέ
μου! Τον έκδικήθηκα!

"Επειτα κάθωμαι σε μια πολυθρόνα.
"Ο Ζάκ κάθεται κι' αυτός απέναντί
μου και ήμερονομώμαστε ήπιοι, μι-
λώντας για το γάμο μας.

Είχαμε τόσα να πούμε!...

ΜΠΑΛΑΣ ΒΟΓΚ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΖΩΩΝ

"Ο κακός άφέντης που πέταξε το
σκύλο του στο ποτάμι για να μην
πληρώσει φόρο. "Όπου ο πιστός
σκύλος του σώζει τη ζωή. "Ενα ά-
νέκδοτο του Φραγκλίνου. "Ο φι-
λόμοσος γαϊδαρός κι' ή συναυλί-
ες της έπαυλης. Πώς συμπλήρωσε
τη φωνή που έλειπε. Τα αϊχμαλω-
τισαν τους άναβάτες των, κ.τ.λ.

Κάποτε ένας μαραγκός από το Πα-
ρίσι είχε ένα ύπεροχο σκυλί σπανίας
ράτσας, που του το είχαν φέρει από
τη Νέα-Γη.

"Όταν όμως ή Γαλλική Κυβέρνη-
σις επέβαλε φόρο στα σκυλιά, ο μα-
ραγκός, για λόγους οικονομίας, έδει-
ξε κακήν κακώς το σκυλί του με κλω-
σιές και μπατσουινιές και δήλωσε
στον υπάλληλο της έφορίας ότι
δεν το άναγνώριζε για δικό του.

Το φτωχό σκυλί όμως, περ' όλη
την... θάρραρη συμπεριφορά του κυ-
ρίου του, εξακολουθούσε να μνην πάν-
τα πιστό σ' αυτόν και δεν έκκολλούσε
καθόλου από την αλλη του σπιτιού
του.

"Επειτ' από λίγες μέρες, ένα με-
σημέρι, κάποιος άστυφύλακας που
περνούσε απ' το σπίτι του μαραγκού,
άκουσε τ' άλυγίσματα του σκύλου
και μπήκε μέσα.

—Τίνας είναι αυτό το σκυλί; ρώτη-
σε το μαραγκό.

—Εένο, άπάντησε εκείνος.

—Κι' όμως δεν γαυγίζει σε
σας, ένώ, για κυτάρτες, πως ά-
γριεύει με μένα!... "Αφήστε τὸ
δωμάτιο, κύριε, είπα ο άστυφύλας.

"Έχετε πληρώσει φόρο;

—"Οχι, άπάντησε ο μαραγκός.

—Τότε, σ' όνομα σας, παρακα-
λώ, γιγ να σας υποβάλω μια μή-
νυσι κι' έτσι να μάθετε να τίθεστε
το νόμο...

"Υστερ' απ' αυτό, ο μαραγκός,
ο όποιος φριζόταν άλλωστε και
για την τοιχοφυία του, μάνιασε
κυριολεκτικώς έναντιον του άθώου
τετραπόδου. Χωρίς να γράψι λοιπόν
καίρι έδεσε το σκυλί του μ' ένα
σχοινί και το πήγε κατ' ευθείαν
στο Σηκουάνα. "Εκεί, άφου το
απέρεψε με το ίδιο σχοινί τα πό-
δια, το έριξε στο ποτάμι άποφα-
σισμένος πειά να το ξεροτόμωθ με
για πάντα.

Το δυστυχισμένο ζώο όμως κα-
τώρωσε να ξεπερδέψη τα πόδια του
και κολυμπώντας να σπάζει πάλι στην
όχθη. "Αλλά εκεί το περιέμενε ο σκλη-
ρός άφέντης του με μια μαγκούρα στο
χέρι, με την όποια άρχισε να το γρυ-
πά άλόφρητα. Σε κάποια στιγμή όμως
καθώς ο μαραγκός έκανε μ' άποστα-
κίνησι, γλύττωσε κι' έπεσε ο ίδιος
μέσα στο ποτάμι...

"Αν στη θέσι του σκυλιού βρισκό-
ταν ένας άνθρωπος, τι φαντάζεστε ότι
θα έκανε; "Ασπάζοιτε δέματα τον ά-
καρδο κύριό του να πάη πιο βαθιά.
Κι' όμως το ζώο έκανε άκριβώς το

άντιθετο. Βούτηξε κι' αυτό στο νερό,
άπαψε τον κύριό του με τὰ δόντια
του και, έπειτ' από λίγες προσπάθει-
ες, κατώρωσε να τον τραβήξη στη
όχθη και να τον γλύτωσθ.

λε ν' αντικαταστήση τη φωνή που έ-
λειπε!...

Κατά το 1809, οι κάτοικοι του
Τυρόλου, οι όποιοι είχαν επαναστα-
τήσει έναντιον των Βαυαρών, κατώ-
ρωσαν σε μια μάχη να νικήσουν και
να αϊχμαλωτίσουν δεκαπέντε Βαυαρι-
κά άλογα.

Τα άλογα αυτά τα καβαλλήσανε
την άλλη μέρα δεκαπέντε επαναστά-
τες και βρήκανε ν' άνηγνύσουν τη
γύρω περιοχή. Σε κάποια στιγμή ά-
γνάντησαν ένα έριππο ταύμα Βαυα-
ρικού στρατού και τράβηξαν τὰ γα-
λινά των άλόγων, θέλοντας να κά-
νουν μεταβολή και να γυρίσουν πί-
σω για να είδοποιήσουν τους συμπο-
λίτες τους.

Τα αϊχμαλωτισμένα όμως άλογα,
με κανένα τρόπο δεν άνηγνύσαν ν'
αλλάζον κατεύθυνσι. Είχαν συλω-
άλλάζον κατεύθυνσι. Είχαν συλω-

σει τὰ αυτιά τους και γλιμντρού-
σαν γαρούμενα, κυττάζοντας προς το
σταν του Βαυαρικού έπικου, στο ό-
ποιο άντηαν προσητέρα κι' αυτά.

Τέλος, μην ύπακούοντας σε καμ-
ιά πίστι χαλινών και σπηρουνιών,
άρχισαν να καλπάζουν με όλη τη
δύναμι τους προς το μέρος των «συ-
ναδέλφων» τους.

"Υστερα από λίγο έβρισαν με το
έριππο Βαυαρικό ταύμα, κουβαλών-
τας στις ράχες τους και τους δεκα-
πέντε επαναστάτες του Τυρόλου, οι
όποιοι αϊχμαλωτίστηκαν άμέσως α-
πό τους Βαυαρούς έρίππους.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΨΥΧΡΑΙΜΙΑ ΕΝΟΣ ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΟΥ

"Ο γενναίος δούς ντε Λωξέν κατα-
δικάστηκε το 1793, από τους Τρο-
μοκράτες, στην έσχάτη των ποινών.
"Όταν λοιπόν ο δήμιος πήγε για να
τον πάη στο ικρίωμα, τον βρήκε να
πρώη στερείται.

—Φίλε μου, του είπα τότε ή με-
λοθανάτος, άρhes με να τελειώσω το
καί μου. Δίνε ή τελευταία απόλαυσι
μου. Δεν θ' άργήσω και πολύ.

"Όταν σε λίγο τέλειωσε το γέμμα
του, ο δούς είπα στο δήμιο:

—Τι τὸ δουλειά που θα κάνης
σε λίγο, χρειάζεσαι δύναμις και κου-
ράγιο... "Ελα λοιπόν να πήγεις ένα πο-
τράκι από αυτό το ικρίωμα άππο-
κρασί... "Θα σου κάνη καλό...

"Υστερα από ένα τέταρτο, ο δούς
του Λωξέν ανέβαινε τα σκαλοπάτια
του ικριώματος και άντιρρυε το θά-
νατο με άπάνταστη ψυχραιμία.

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Πώς ερέθηκε το άσυνταχτικό πτώμα της Καίτης Κώρρεν. 'Η δίκη και η καταδίκη του Πομερόι. Γιατί δεν έγινε η θανατική του εκτέλεσις. Πώς πέφανε εξήντα δολοκλήρα χρόνια μέσ' στη φυλακή. 'Επανειλημμένες απόπειρες αποδράσεως που αποτυγχάνουν. 'Η πολυθρόνα με τὰ κούφια πόδια. 'Η άφροσύνη της μητέρας του καταδίκου. 'Η έκρηξις του φωταερίου. 'Η γάτα που προδίδει, κτλ. κτλ.

ΙΛΗΣΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο για τὰ τρομερά εγκλήματα του 14-ετούς κακούργου Τζέις Πομερόι και για τις πρώτες συλλήψεις του.

Δύο μέρες μετά τη δεύτερη σύλληψή του, οι γονείς του έπορεύσαν το σπίτι τους και τὸ μαγαζί τους, γιατί ήσαν ότι κανένας πειά γείτονας δὲν ὀ' αγοράζε φιλικὰ ἀπ' αὐτούς.

Οι καινούργιοι άγοραστές έκαναν γενική ανακρίνισι τοῦ σπιτιοῦ καὶ τοῦ μαγαζιῦ καὶ τότε, μέσα στο κελάρι βρέθηκε άσυνταχτικό πτώμα τῆς μικρῆς Καίτης Κώρρεν.

Δὲν έμενε πειὰ ἀμφισβόλια για τὴν ένοχη τοῦ Πομερόι, ὁ ὁποῖος τώρα ήταν καταδικασμένος νὰ πληρώσει καὶ για ὅλα τὰ προηγούμενα εγκλήματά του. Ὅλη τὴν ημέρα συνερχόταν με τοὺς δικηγόρους, οἱ ὁποῖοι είχαν αναλάβει τὴν υπεράσπισί του καὶ διαρκῶς ἐπιτελούσαν:

—Δὲν μπορούν νὰ με δικάσουν καὶ για τὰ προηγούμενα εγκλήματα... Γι' αὐτὰ δικάστηκα τὴν πρώτη φορὰ.

Ἡ δίκη του κράτησε ἐπὶ βδομάδες δολοκλήρες καὶ τὸ παγκόσμιο κοινὸν τὴν παρακολούθησε με ζωηρὸ ἔνδιαφέρον. Πλήθος δημοσιογράφων καὶ ἐγκληματολόγων ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Βόρῳπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς είχαν συγκεντρωθεῖ στὴν Βοστώνη για νὰ τὴν παρακολουθήσουν καὶ νὰ ἱδρύν ἀπὸ κοντὰ τὸν μικρὸ κακούργο, ὁ ὁποῖος ήταν ὁ μεγαλύτερος εγκληματίας τοῦ αἵῳνος.

Οἱ δικηγόροι τοῦ Πομερόι, βασιζόμενοι καὶ στὴν προηγούμενη απόφασι τοῦ δικαστηρίου, υποστήριξαν ὅτι ήσαν φρενοπαθῆς. Μὰ ὁ εισαγγελεὺς καὶ οἱ δικηγόροι τῶν οικογενειῶν τῶν θυμάτων φωνάζανε διαρκῶς:

—Πὼς εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε παράφρων ἄνθρωπος, ποὺ διευθύνει με πόση μεαστορία τὴν υπεράσπισί του καὶ ξεφυγε με τόση εὐστροφία ἀπ' τὴν ἐπικίνδυνη γι' αὐτὸν ἐρωτήσις;

Οἱ δικασταί, αὐτὴ τὴν φορὰ, δὲν ἔλαβαν ὑπ' ἑξέλι τους κανένα ἐλαφροῦς καὶ τὸν καταδίκισαν εἰς θάνατον.

Ὅσοιο, περάσανε πολλές βδομάδες καὶ ὁ Πομερόι ἐξακολούθησε νὰ εἶνε ζωντανός. Κι' αὐτὸ γιατί ὁ κυβερνήτης τῆς πολιτείας Μασσαχουσέτις, στὴν ὁποία ὑπάγεται ἡ Βοστώνη, ήταν ἀπ' τοὺς πιδ φανατικοὺς υποστηρικτῆς τῆς κακαργήσεως τῆς ποινῆς καὶ δὲν ἐνόησε νὰ υπογράψῃ τὸ διάταγμα τῆς ἐκτελέσεως τοῦ νεαροῦ κακούργου.

Ἐννομεταξύ, ἡ βδομάδες έγιναν αἴφνης, ἡ θητεία τοῦ κυβερνήτου ἔληξε καὶ ἐξελέγη νέος. Μὰ καὶ αὐτὸς δὲν θέλησε νὰ πείσει ἐπάνω του ἡ εὐθύνη για τὴ ζωὴ ἐνδὲ ἀνθρῳκοῦ εγκληματίου. Συγχρόνως λοιπὸν ἔνα συμβού-

λιο ἀπὸ ὀκτῶ νομομαθεῖς για ν' ἀποφασίσουν ἂν ἔπρεπε νὰ κραταστῇ ὁ Πομερόι ἢ ὄχι. Καὶ τὸ συμβούλιο αὐτὸ ἀποφάσισε κατὰ πλειοψηφία, νὰ μὴν κραταστῇ ὁ καταδίκος, ἀλλὰ νὰ φυλακιστῇ ἐφ' ὅρου ζωῆς, ἀπομονωμένος σὲ χωριστὸ κελλί.

Ἔτσι, ὁ ἀφονῆς με τὰ Ἀσπρα Μάτια, ὅπως τὸν ἔλεγαν, φυλακίστηκε σ' ἓνα ἀπομονωμένο κελλί τοῦ διαμερίσματος τῶν καταδίκων εἰς θάνατον τῶν φυλακῶν τῆς Βοστώνης.

Μέσα στὴ φυλακή, ὁ Τζέις Πομερόι ἀπέδειξε ὅτι, ὄχι μόνον δὲν ήταν φρενοπαθῆς, ἀλλὰ τετραπέρατος καὶ με τεραστία δύνامي θελήσεως. Εἶχε βάλει στὸ μυαλό του δύο πράγματα: Ἐν πρώτοις νὰ δραπέτευστ καὶ δεύτερον νὰ γράψῃ τὰ ἀπομνημονεύματά του. Συγχρόνως, ἄρχισε νὰ μαθαίνει ξένες γλώσσες γιατί εἶχε σκοπὸ, δραπέτευντας, νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ νὰρθε νὰ ζήσει στὴν Βόρῳπη.

Μέσα σὲ λίγες βδομάδες ἔκανε

πολλὰς απόπειρες ἀποδράσεως. Ὅλες, ὅμως, ἀπέτυχαν καὶ κάθε φορὰ ἡ ἐπιτήρησις του γινότανε πιδ αὐστηρή. Ἡ μητέρα του, ἡ ὁποία ήταν κι' αὐτὴ ἐπίσης ἐγκληματικός τύπος, πήγαινε καὶ τὸν ἔβλεπε τακτικὰ, καὶ στὶς συναντήσεις τους αὐτὲς κατέστρωναν καὶ ἀπὸ ἓνα καινούργιο σχέδιο ἀποδράσεως.

Μιὰ φορὰ, ἡ μητέρα τοῦ Πομερόι ὑπέβαλε στὸν διευθυντὴ τῆς φυλακῆς μιὰ αἴτησι, διὰ τῆς ὁποίας τὸν παρακαλοῦσε νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ πάῃ στὸ κελλί τοῦ γιοῦ τῆς μετὰ πολυθρόνα για νὰ κάθεται πιδ ἀναπαυτικά. Ὁ διευθυντὴς τῆς ἔδωσε τὴν ἀδεία του καὶ ἡ πολυθρόνα μεταφέρθηκε στὸ κελλί τοῦ καταδίκου. Ἡ πολυθρόνα αὐτὴ ὅμως εἶχε κούφια πόδια καὶ μέσα στὸ κούφωμα τοὺς ὑπῆρχαν λίμνες. Μ' αὐτὰ λοιπὸν, ὁ Πομερόι ἄρχισε ν' ἀνοίγῃ μιὰ τρύπα στὸν τοῖχο τοῦ κελιοῦ του για νὰ τὸ σκάσῃ ἀπὸ καί.

Μιὰ μέρα ὅμως, οἱ φύλακες εἶδαν

τὴν τρύπα καὶ κατάλαβαν τὰ πάντα. Πήραν λοιπὸν τὴν πολυθρόνα καὶ τὴν μετέφεραν στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ, κι' ἐκεῖ βρήκαν κρυμμένα σὰ κούφωμά της τὰ ἐργαλεῖα τοῦ καταδίκου.

Μὰ καὶ πάλι ὁ Πομερόι δὲν ἀπελπίστηκε καὶ δὲν ἐγκατέλειψε τὸ σχέδιό του περὶ ἀποδράσεως. Σὲ διάστημα μάλιστα τεσσάρων-πέντε μηνῶν, ἔκανε κι' ἄλλες δέκα απόπειρες δραπέτευνσεως, ἡ ὁποία ὅμως ἀπέτυχαν ὅλες.

Μετά τὴν ἀποτυχία καὶ τῆς τελευταίας τοῦ ἀποτείας, ὁ μικρὸς κακούργος ἄρξε νὰ περάσουν δύο-τρεῖς μήνες καὶ μιὰ μέρα ζήτησε νὰ παρασταστῇ στὸν διευθυντὴ τῶν φυλακῶν. Ὅταν ἐκεῖνος τὸν δέχτηκε, τοῦ εἶπε ὅτι εἶχε κάνει μιὰ ἐφεύρεσι, ἓνα μολύβι, ποὺ ζύνεται αὐτομάτως καὶ ζήτησε νὰ τοῦ δώσουν μερικὰ ἐργαλεῖα για νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν ἐφεύρεσί του καὶ στὴν πραγματικότητά.

Ἐμειν εὐχριστῆμένος ποὺ βλέπω νὰ γίνεσαι φρόνιμος, Πομερόι, καὶ νὰ καταπίνεσαι με πράγματα χρῆσιμα, τοῦ ἀπάντησε ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν. Εἶναι μάλιστα βέβαιος ὅτι, ἔξυπνος καθὼς εἶσαι, θὰ πραγματοποιήσῃς τὴν ἐφεύρεσί σου.

Καὶ διέταξε ἁμέσως νὰ πάῃ στὸ κελλί τοῦ μικροῦ καταδίκου τὰ ἐργαλεῖα ποὺ εἶχε ζητήσει. Συγχρόνως, ὅμως, ἔδωκε μερικὸς φύλακας ν' ἀνοίγουν τρυπίτσες στὸς τοίχους τῶν διπλανῶν κελιῶν κι' ἀπ' ἐκεῖ νὰ τὸν ἐπιτηροῦν.

Ἡ ἐπιτήρησις ήταν ἄγρυπνος, ἀλλὰ μόνον στὸ διάστημα τῆς ημέρας. Τὴν νύχτα ὁ Πομερόι, χρησιμοποιώντας τὰ ἐργαλεῖα, ποὺ τοῦ είχαν δώσει, ἐρχόταν ὑπομονητικὰ για ν' ἀνοίξῃ μιὰ τρύπα στὸν τοῖχο τοῦ κελιοῦ του. Ἔτσι, ἐργάστηκε ἐπὶ πολλὰς βδομάδες. Μιὰ νύχτα, ὅμως, ἔνα φύλαξ ἄκουσε τὰ ἔντομα τοῦ Πομερόι στὸν τοῖχο, κι' ἀνοίγοντας τὴν πόρτα ἐκτακτικὰ, εἶδε τι δουλειὰ ἔκανε.

Ἀμέσως τὸν μετέφεραν σ' ἓνα ἄλλο, πιδ ἀπόμωστο κελλί. Ἐκεῖ ὅμως, ὁ Πομερόι ἔναθε ἀπ' τὴν μητέρα του ἐπὶ ἔξω ἀπ' τὸν τοῖχο τοῦ κελιοῦ του περνῶσε ἓνα σωλῆνα φωταερίου. Ἐκτόπησε λοιπὸν τὸν τοῖχο σὲ βάθος ἐκτοστών, ὡς ὅτου ἔφθασε στὸν σωλῆνα. Τὸν τρύπησε κι' αὐτὸν κι' ἔπειτα τὸν βρόδισε με ἓνα χαρτί για νὰ ἐμποδίσῃ τὸ φωταερίο νὰ ξεφυγε.

Τὸ σχέδιό του τὸ εἶχε καταστρώσει ὡς ἔξης: Μιὰ νύχτα θὰ ξεβόλωνε τὸν σωλῆνα καὶ θὰ ἔβαζε φωτιά στὸ φωταερίο, για νὰ κάψῃ τὴν πόρτα τοῦ κελιοῦ του. Ἔτσι θὰ δημιουργῶσε μέσα στὴ φυλακή μιὰ στιγμιαία ἀναστάσι, τῆς ὁποίας θὰ ἐτρωφεῖτο για νὰ δραπέτευστ.

Πράγματι δέ, μιὰ νύχτα ὁ Πομερόι ξεβόλωσε τὸν σωλῆνα καί, ἔσαν τὸ κελλί πλημμυρισμένο ἀπὸ φωταερίο, ἔναθε ἓνα σπρίτσο. Μιὰ τρομακτικὴ

ἐκρηξις ἐπακολούθησε καὶ ὁ μικρὸς τοῖχος τοῦ κελιοῦ γκρεμίστηκε, τραυματίζοντας τὸ δεσμοφύλακα, ποὺ φρουροῦσε στὸν διάδρομο.

Οἱ ἄλλοι φυλακισμένοι, τρομαχτημένοι ἀπ' τὴς φλόγες καὶ τὸν πάταγο, ἔσπασαν τὴς πόρτες τῶν κελιῶν τους καὶ πετάχτηκαν ἔξω. Μὲ δυσκολία τότε οἱ φύλακες καὶ ἡ φρουρά κατόρθωσαν νὰ τοὺς ἐμποδίσουν νὰ δραπέτευσουν.

Μὰ οὔτε καὶ ὁ Πομερόι ἐδραπέτευσε, γιατί με τὴν ἐκρηξί τοῦ φωταερίου λιποθύμισε καὶ δὲν μπόρεσε νὰ κἀν τίποτε.

Οὔτε ὅμως καὶ ἡ ἀποτυχία αὐτὴ τὸν ἀπέλπισε. Ἐκανε καὶ πολλές ἄλλες απόπειρες ἀποδράσεως, ἀλλὰ καμμιὰ τους δὲν ἐπέτυχε. Μιὰ φορὰ μόνον κατόρθωσε νὰ βγῇ ἀπ' τὸν ἐξωτερικὸ τοῖχο τοῦ κελιοῦ του, ἔλθὺν μιὰ γάτα ματαίωσε τὴ φυγή του. Καθὼς, δηλαδὴ, πήδουσε, πάτησε μιὰ γάτα, ἡ ὁποία, ἄγριεμένη, τὸν ἔδωκε καὶ ἔκρινε νὰ σπυρλιάξῃ. Ἔτσι, ἐκίνησε τὴν προσοχὴ τῆς φρουρῆς, ἡ ὁποία ἔπρεπε καὶ τὸν συνέλαβε.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο καὶ ὁ Πομερόι ἐξακολουθοῦσε νὰ βρίσκεται στὴ φυλακή. Αὐτοκίνητα, ἀεροπλάνα, πηδαλιουχόμενα, γραμμόφωνα καὶ ραδιόφωνα, ὅλα αὐτὰ τοῦ ήσαν ἄγνωστα. Στὸ μεταξύ ὅμως αὐτὸς εἶχε κατορθώσει νὰ μάθῃ δώδεκα ξένες γλώσσες μόνος του.

Ἐπὶ τέλους, τὸ 1917—ἄφου πέρασε σαρανταπέντε χρόνια φυλακισμένος—στὸς τοίχους τοῦ κελιοῦ τοῦ χωρεῖ νὰ βγῇ οὔτε μιὰ μέρα, ὄχι μόνον ἔξω στὴν πόλι, ἀλλὰ οὔτε στὸ προαύλιο τῆς φυλακῆς—τοῦ κατήγγισαν τὴν ἀπομόνωσι καὶ τὸν ἐπήγαν σ' ἓνα ὄθλαμο, ὅπου βρισκόταν καὶ ἄλλοι φυλακισμένοι. Ἐκεῖ ἔμεινε ἄλλα δεκαπέντε χρόνια.

Σ' ὅλο τὸ διάστημα αὐτό, ἡ μητέρα του τὸν ἐπισκεπτόταν τακτικὰ. Δύο φορὲς τὴν ἐβδομάδα, ὡς ὅτου πρὸ τριῶν ἐτῶν, τὸ 1928, πέθανε. Ὁ Τζέις Πομερόι, ὁ ὁποῖος ήταν πειὰ 71 ἐτῶν. Ἀπὸ τότε δὲ περιέπεσε σὲ μελαγχολία.

Ἐδὼ καὶ λίγες βδομάδες τέλος, ὁ Τζέις Πομερόι, ὁ μεγαλύτερος κακούργος τῆς ὀρηλίου, πέθανε, ἔφου ἔκανε ἔξντα δολοκλήρα χρόνια ὡς στὴ φυλακή!...

Ἐδὼ καὶ λίγες βδομάδες τέλος, ὁ Τζέις Πομερόι, ὁ μεγαλύτερος κακούργος τῆς ὀρηλίου, πέθανε, ἔφου ἔκανε ἔξντα δολοκλήρα χρόνια ὡς στὴ φυλακή!...

Ἐδὼ καὶ λίγες βδομάδες τέλος, ὁ Τζέις Πομερόι, ὁ μεγαλύτερος κακούργος τῆς ὀρηλίου, πέθανε, ἔφου ἔκανε ἔξντα δολοκλήρα χρόνια ὡς στὴ φυλακή!...

Ἐδὼ καὶ λίγες βδομάδες τέλος, ὁ Τζέις Πομερόι, ὁ μεγαλύτερος κακούργος τῆς ὀρηλίου, πέθανε, ἔφου ἔκανε ἔξντα δολοκλήρα χρόνια ὡς στὴ φυλακή!...

Ἐδὼ καὶ λίγες βδομάδες τέλος, ὁ Τζέις Πομερόι, ὁ μεγαλύτερος κακούργος τῆς ὀρηλίου, πέθανε, ἔφου ἔκανε ἔξντα δολοκλήρα χρόνια ὡς στὴ φυλακή!...

Ἐδὼ καὶ λίγες βδομάδες τέλος, ὁ Τζέις Πομερόι, ὁ μεγαλύτερος κακούργος τῆς ὀρηλίου, πέθανε, ἔφου ἔκανε ἔξντα δολοκλήρα χρόνια ὡς στὴ φυλακή!...

Ἐδὼ καὶ λίγες βδομάδες τέλος, ὁ Τζέις Πομερόι, ὁ μεγαλύτερος κακούργος τῆς ὀρηλίου, πέθανε, ἔφου ἔκανε ἔξντα δολοκλήρα χρόνια ὡς στὴ φυλακή!...

Ἐδὼ καὶ λίγες βδομάδες τέλος, ὁ Τζέις Πομερόι, ὁ μεγαλύτερος κακούργος τῆς ὀρηλίου, πέθανε, ἔφου ἔκανε ἔξντα δολοκλήρα χρόνια ὡς στὴ φυλακή!...

Ἐδὼ καὶ λίγες βδομάδες τέλος, ὁ Τζέις Πομερόι, ὁ μεγαλύτερος κακούργος τῆς ὀρηλίου, πέθανε, ἔφου ἔκανε ἔξντα δολοκλήρα χρόνια ὡς στὴ φυλακή!...

Ἐδὼ καὶ λίγες βδομάδες τέλος, ὁ Τζέις Πομερόι, ὁ μεγαλύτερος κακούργος τῆς ὀρηλίου, πέθανε, ἔφου ἔκανε ἔξντα δολοκλήρα χρόνια ὡς στὴ φυλακή!...

ΡΩΣΣΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΚΡΥΟ, Η ΖΕΣΤΗ ΚΙ' Ο ΑΝΕΜΟΣ

ΤΟΥ Λ. ΤΟΛΣΤΟΓ

Μιὰ μέρα, ἓνας ὁδοιπόρος, φτάνοντας σ' ἓνα σταυροδρόμι, συνάντησε τὸ κρύο, τὴ ζέστη καὶ τὸν ἄνεμο. Ὁ ὁδοιπόρος εἶπε μιὰ ἀκαλημέρα στους τρεῖς συντρόφους καὶ προσπέρασε για νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ δρόμο του.

—Σὲ ποῖον νὰ εἶπε τάχα τὴν ἀκαλημέρα; ἀναρωτήθηκαν μεταξύ τους οἱ τρεῖς σύντροφοι, ὅταν ὁ διαδότης ἀπομακρυνόταν.

—Θὰ τὴν εἶπε σίγουρα σὲ μένα, εἶπε ἡ ζέστη, ἐπειδὴ φοβάται νὰ μὴν τὸν κάψω.

—Ἐχέις λάθος! φώναξε τὸ κρύο. Ἐμένα ἤθελε νὰ κολακίξῃ με τὴν «καλημέρα» τοῦ ὁ ἀνθρώπου, αὐτός, γιατί ἐμένα φοβάται περισσότερο.

—Περίεργο πράγμα! εἶπε τότε κι' ὁ ἄνεμος, σφυρίζοντας. Μιλᾶτε καὶ διεκδικεῖτε ξένα προνόμια. Δὲν τὸ κατὰλαίαντε ὅτι ὁ ὁδοιπόρος ἐμένα χαίρετης;

Καί, ἀπὸ λόγο σὲ λόγο, ἡ φιλονεικία τους ἄρχισε νὰ ζωηρεῖ. Ἡ ζέστη εἶχε ἀνάψει καὶ κοκκίνισι ἀπὸ τὸ θυμὸ τῆς, τὸ κρύο ἔτρεμε ἀπὸ τὰ νεῦρα του καὶ ὁ ἄνεμος ἄγκομαχοῦσε καὶ φώναζε καὶ θλαστήμοσε.

Οἱ τρεῖς σύντροφοι ἐριζόντουσαν τώρα χυδαῖα καὶ ἂν τὸ κρύο ἔχανε για μιὰ στιγμὴ τὴ χαρακτηριστικὴ τοῦ ψυχραμῖα, ὑπῆρχε κίνδυνος ν' ἀρπαχτοῦν στὰ χέρια καὶ ν' ἀρχίσουν νὰ δέρνονται ἀγρίως.

Εὐτυχῶς ὅμως σὲ λίγο κι' ὁ ἄνεμος ξαναβρῆκε τὴν ψυχραιμία του, ποὺ τὴν εἶχε χάσει καὶ φώναξε σὲ κάποια στιγμὴ δυνατὰ:

—Γιὰ σταθῆτε, βρε παιδιά! Τὶ φελοῦν τὰ μαλῳματα, παρακαλῶ, ἐὰν θέλομε λοιπὸν τὰ μάτια μας για τὸ τίποτε; Τὴ διαφορά μὰς μπόρουμε νὰ τὴ λύσουμε με τὸν ἀπλοῦστατο τρόπο. Ν' ἀπευθυνοῦμε δηλαδὴ στὸν ἴδιον τὸν ἄνθρωπο καὶ νὰ μᾶς πῇ αὐτὸς ποῖον ἀπὸ τοὺς τρεῖς μᾶς, χαίρετης.

Ἡ πρότασις τοῦ ἀνέμου ἔγινε δεκτὴ κι' ὅλοι μαζὺ τρέξαν καὶ φτάσανε τὸ διαδότη.

—Ἀνθρωπέ μου, τοῦ εἶπαν κι' οἱ τρεῖς με μιὰ φωνή, ποῖον ἐπὶ τοὺς τρεῖς μᾶς, χαίρετης; προ-
τῆρας;

—Μὰ... τὸν ἄνεμο, ἀπάντησε ὁ διαδότης.

—Τ' ἀκούτε;... εἶπε τότε μ' ἐνθουσιασμό ὁ ἄνεμος κι' ἄρχισε νὰ σφυρῇ χα-

ρούμενος.
—Ποῦ καλὰ! εἶπε τότε ἡ ζέστη, κυττάζοντας ἄγρια τὸν ὁδοιπόρο. Ἐνοῖα σου ὅμως, κακομοῖρη μου καὶ ποὺ θὰ μοῦ πᾶς; Ὅθ σὲ κάψω!... Ὅθ σὲ πσοφυρλήσω!...

—Μὴ φοβάσαι, παλληκάρι μου, εἶπε ὁ ἄνεμος χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά τοῦ διαδότη. Δὲν ἔχεις νὰ πᾶς; τίποτε γιατί ὅταν αὐτὴ θελήσει νὰ σοὶ κάνη κακὸ ἐγὼ θὰ φουάω καὶ θὰ σὲ δροσίξω.

—Ἐγὼ ὅμως θὰ τὸν ξεπαλιάσω!... Ὅθ τὸν μακρῶσω! εἶπε τότε τὸ κρύο κι' ἄρχισε νὰ τρεμουλιάζῃ κυριευμένο ἀπὸ μιὰ ἀσυγκράτητη νευρική ἀγανάκτησι.

—Χωρὶς τὴ βοήθεια τῆς δικῆς μου, εἶπε ὁ ἄνεμος, οὔτε κι' ἐσὺ μπόρεῖς νὰ σοὶ κάμῃς τίποτε. Γιατὶ ὅταν ἐσὺ θελήσεις νὰ τοῦ στείλῃς τὴς παγωμένες σου τρεμουλιές, ἐγὼ θὰ πᾶσω νὰ φουάω καὶ ἐσὺ καὶ ἡ παγωνιά σου θάνα ἀψυχή καὶ σχεδὸν γλυκαίξῃ γι' αὐτόν.

Ὁ ὁδοιπόρος τότε, με ἄκρανα ἐνθουσιασμοῦν στὰ μάτια, ἔπιασε τὸ χερί τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ εἶπε:

—Σ' εὐχαριστῶ για τὴν καλωσύνη σου. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ κρατήσῃς τὴς ὑποσχέσεις σου.

—Μεῖνε ἥσυχος! τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄνεμος.
Ἄλλα—δὲν βαρεῖσαι!—ὅπως ἀποδείχτηκε ὑστερὰ, φάνετα ὅτι καὶ αὐτὸς εἶχε τὰ ἴδια μυαλά με τὴς γυναικες, γιατί ἄρχισε νὰ φουάξῃ ξερο-δόρι ποὺ ἔβλαψε τὸ δεσποτισμένο ὁδοιπόρο.

Ἄλλα—δὲν βαρεῖσαι!—ὅπως ἀποδείχτηκε ὑστερὰ, φάνετα ὅτι καὶ αὐτὸς εἶχε τὰ ἴδια μυαλά με τὴς γυναικες, γιατί ἄρχισε νὰ φουάξῃ ξερο-δόρι ποὺ ἔβλαψε τὸ δεσποτισμένο ὁδοιπόρο.

Ἄλλα—δὲν βαρεῖσαι!—ὅπως ἀποδείχτηκε ὑστερὰ, φάνετα ὅτι καὶ αὐτὸς εἶχε τὰ ἴδια μυαλά με τὴς γυναικες, γιατί ἄρχισε νὰ φουάξῃ ξερο-δόρι ποὺ ἔβλαψε τὸ δεσποτισμένο ὁδοιπόρο.

Ἄλλα—δὲν βαρεῖσαι!—ὅπως ἀποδείχτηκε ὑστερὰ, φάνετα ὅτι καὶ αὐτὸς εἶχε τὰ ἴδια μυαλά με τὴς γυναικες, γιατί ἄρχισε νὰ φουάξῃ ξερο-δόρι ποὺ ἔβλαψε τὸ δεσποτισμένο ὁδοιπόρο.

Ἄλλα—δὲν βαρεῖσαι!—ὅπως ἀποδείχτηκε ὑστερὰ, φάνετα ὅτι καὶ αὐτὸς εἶχε τὰ ἴδια μυαλά με τὴς γυναικες, γιατί ἄρχισε νὰ φουάξῃ ξερο-δόρι ποὺ ἔβλαψε τὸ δεσποτισμένο ὁδοιπόρο.

Ἄλλα—δὲν βαρεῖσαι!—ὅπως ἀποδείχτηκε ὑστερὰ, φάνετα ὅτι καὶ αὐτὸς εἶχε τὰ ἴδια μυαλά με τὴς γυναικες, γιατί ἄρχισε νὰ φουάξῃ ξερο-δόρι ποὺ ἔβλαψε τὸ δεσποτισμένο ὁδοιπόρο.

Ἄλλα—δὲν βαρεῖσαι!—ὅπως ἀποδείχτηκε ὑστερὰ, φάνετα ὅτι καὶ αὐτὸς εἶχε τὰ ἴδια μυαλά με τὴς γυναικες, γιατί ἄρχισε νὰ φουάξῃ ξερο-δόρι ποὺ ἔβλαψε τὸ δεσποτισμένο ὁδοιπόρο.

Ἄλλα—δὲν βαρεῖσαι!—ὅπως ἀποδείχτηκε ὑστερὰ, φάνετα ὅτι καὶ αὐτὸς εἶχε τὰ ἴδια μυαλά με τὴς γυναικες, γιατί ἄρχισε νὰ φουάξῃ ξερο-δόρι ποὺ ἔβλαψε τὸ δεσποτισμένο ὁδοιπόρο.

Ἄλλα—δὲν βαρεῖσαι!—ὅπως ἀποδείχτηκε ὑστερὰ, φάνετα ὅτι καὶ αὐτὸς εἶχε τὰ ἴδια μυαλά με τὴς γυναικες, γιατί ἄρχισε νὰ φουάξῃ ξερο-δόρι ποὺ ἔβλαψε τὸ δεσποτισμένο ὁδοιπόρο.

Ἄλλα—δὲν βαρεῖσαι!—ὅπως ἀποδείχτηκε ὑστερὰ, φάνετα ὅτι καὶ αὐτὸς εἶχε τὰ ἴδια μυαλά με τὴς γυναικες, γιατί ἄρχισε νὰ φουάξῃ ξερο-δόρι ποὺ ἔβλαψε τὸ δεσποτισμένο ὁδοιπόρο.

Ἄλλα—δὲν βαρεῖσαι!—ὅπως ἀποδείχτηκε ὑστερὰ, φάνετα ὅτι καὶ αὐτὸς εἶχε τὰ ἴδια μυαλά με τὴς γυναικες, γιατί ἄρχισε νὰ φουάξῃ ξερο-δόρι ποὺ ἔβλαψε τὸ δεσποτισμένο ὁδοιπόρο.

Ἄλλα—δὲν βαρεῖσαι!—ὅπως ἀποδείχτηκε ὑστερὰ, φάνετα ὅτι καὶ αὐτὸς εἶχε τὰ ἴδια μυαλά με τὴς γυναικες, γιατί ἄρχισε νὰ φουάξῃ ξερο-δόρι ποὺ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. H. ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Η διάφορες μιμησιών γούνες, θα μᾶς επιτρέψουν ἐφέτος, νὰ γαρνί-
ρουμε χωρίς πολλά ἐξόδα τὰ ἐπανω-
φόρια μας καὶ τὰ φορέματά μας.

—Θὰ εἶνε ἀκόμα «ἀν-δύγκ» καὶ
μικροὶ φλόγχοι καὶ λουλούδια καὶ δι-
άφορα χαριτωμένα μοτίφ ἀπὸ γούνα,
πρὸ πάντων ἀπὸ μιμησιών ἐρμίνης.

—Με τοὺς φλόγχους αὐτοὺς, τὰ
λουλούδια καὶ τὰ μοτίφ, θὰ γαρνίρου-
με τόσο τὰ ἐπανωφόρια μας καὶ τὰ
φορέματά μας, ὅσο καὶ τὰ καπέλλα
μας.

—Στὸ γιανὰ ἀπὸ μαῦρο ἀστράκην
ἐνὸς ἐπανωφορίου, πηγαίνει πολὺ ἓνα
ἄσπρο λουλούδι ἀπὸ ἐρμίνης ἢ ἀπὸ
ἄσπρου ἀστράκην.

—Εἰσὶν μικροὶ φλόγχοι ἀπὸ
γούνα, θὰ γαρνίσουν τὰ κορσάκια ἐμ-
πρὸς καὶ θ' ἀντικαθίστουν τὴν ἀγκυ-
ρας στίς ζώνες ἀπὸ ὕψασμα.

—Σε μαῦρο βελούδινο φόρεμα κά-
νει θαυμασία ἐντύπωση μὴ σείρᾳ ἀ-
πὸ ἄσπρα φιογκάκια ἐμπρὸς στὸ κορ-
σάκι, ἀπὸ κατ'ὀψον ἐρμίνης.

—Εἰσὶν στίς κάτω φούστες, θὰ
ἰδοῦμε συχνὰ βούλες ἀπὸ γούνα, ἢ
ὁποῖες θὰ σχηματίζουσιν μὴ ἀσυνήθι-
στη μορφοῦσα.

—Με φλόγχους καὶ βούλες ἀπὸ γού-
να, μπορεῖτε νὰ γαρνίσετε τὴν τάν-
τα σας καὶ τὸ μαντὶν σας, ἂν εἶνε
καμωμένο ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕψασμα τοῦ
φορέματος ἢ τοῦ ἐπανωφορίου σας.

—Καὶ σὲ μαῦρα καπέλλα ἀκόμα,
πηγαίνει πολὺ ἓνας φλόγχος ἀπὸ ἄ-
σπρη γούνα, τώρα μάλιστα πού εἶνε
τόσο τῆς μόδας οἱ φλόγχοι στὰ κα-
πέλλα.

—Εἰσὶν σὲ καπέλλο ἀπὸ μαῦρο
βελούδο τίποτε δὲν ταυτίζεται καλὴ-
τερα, ἀπὸ ἓνα ἄνθος ἀπὸ ἐρμίνης.

—Ὅλες αὐτὲς τίς γούνινες γαρ-
νιτοῦρες, θὰ τίς βοηθῇ ἐτοιμὲς στὰ
μαγαζιά, ἀλλὰ μπορεῖτε καὶ νὰ τίς
κατασκευάσετε μόνες σας ἀπὸ κα-
νένα κομμάτι παλῆς γούνας, πού θὰ
ἔχετε δίχως ἄλλο.

—Θὰ ἰδοῦμε καὶ ποντὴν ἀπὸ γού-
να καὶ χρώματος, τὰ ὁποῖα, κρημα-
σμένα ἀπὸ γυάλινον περασμένο γύρω
στὸ λαιμό, θ' ἀποτελοῦν μὴ χαριτω-
μένη νεανική γραῖα.

—Θὰ ἰδοῦμε πολλὰ φορέματα με
ἀμπεσιάν, μανίλια, καὶ ζώνες ἀπὸ
βελούδο, διαφορετικοῦ φυσικῆς χρώμα-
τος ἀπὸ τὸ φόρεμα, τὸ ὁποῖον θὰ εἶνε
ἀπὸ λαϊνὰ, ἢ ἀπὸ κρέν-νέ-σιν, ἢ ἀπὸ
θαμνὸ μεταξωτό.

—Σε φόρεμα ἀπὸ λαϊνὰς μπεζ πη-
γαίνουν θαυμασία ἀμπεσιάν καὶ μανί-
λια ἀπὸ βελούδο καφέ.

—Οἱ συνδυασμοὶ αὗτοι μᾶς ἐπι-
τρέπουν νὰ διορθώσουμε πολὺ εὐκόλῃ
ἓνα παλὶό μας ντεμοντέ φόρεμα.

—Η πελερίνες εἶνε πάντα τῆς μό-
δας, ἀλλ' ὅχι ραμμένες στὸ φόρεμα
ὅπως πρὶν. Θὰ εἶνε ἐντελὲς ξεχωρί-
στές, ὥστε νὰ μποροῦμε νὰ τίς φο-
ροῦμε ὅταν θέλοῦμε καὶ ὅταν θέλοῦμε
νὰ τίς βγάλουμε. Μὴ πελερίνα ἀπὸ
μαῦρο βελούδο μποροῦμε νὰ τὴν φο-
ρέσουμε με ὑποδηλώστε φόρεμα.

□ □ □ □ ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ □ □ □ □

1) Φόρεμα βραδυνό, ἀπὸ δαντέλλα καὶ σατέν. 2) Φόρεμα βραδυ-
νό ἀπὸ σατέν ἢ βελούδο, γαρνισμένο με δαντέλλα. 3) Τὸ προη-
γούμενο φόρεμα, συμπληρωμένο με μπολερό ἄσπρη.

—Η μοντέρνες πελερίνες θὰ εἶνε
ἐφαρμοστές στοὺς ὤμους καὶ κοντές,
μερικὲς δὲ θὰ φτάνουν λίγο κάτω ἀπὸ
τὴν τάγια.

—Μὴ ἀπὸ τίς μοντέρνες γαρνιτοῦ-
ρες εἶνε καὶ ἡ τορσάντες, καθὼς καὶ
ἡ ξεχωριστὴς πλεξίδα, καμωμένης ἀ-
πὸ ρουλὼ βελούδινος, ἢ ἀπὸ κρέν-νέ-
σιν. Ἡ τορσάντες θὰ γαρνίσουν ὀλό-
γυρα τὸ ἀνοιγμα τοῦ λαιμοῦ, τὴς ζώ-
νης, τὴς μασχάλης, ἐκεῖ ἀκριβῶς πού
ἐνώνονται τὰ μανίλια με τὸ φόρεμα.
τὰ πουνιέ, καὶ ὀλόγυρα τὰ μικρὰ
παλτουδάκια.

—Τὴς γαρνιτοῦρες αὐτὰς θὰ τίς ἰ-
δοῦμε καὶ στὰ καπέλλα ἢ γύρω στὴν
καλὸτητα ἢ στὸ ὑπὸ, ὅταν τὸ καπέλ-
λο θὰ εἶνε μικρὸ κλόε, ἢ μικρὸ κα-
πέλιν.

—Καθὼς τὰ καπέλλα ἐξακολουθοῦν
ν' ἀφίουν ἀσκήπαστο, τὸ μισὸ σχεδὸν
κεφάλι, θὰ συγκροτοῦμε τίς ὀντυλα-
σιὼν τῶν μαλλιῶν μας, με χαριτωμέ-
νες μακρὺς μπαρέττες ἀπὸ μέταλλο
ἢ στοῖς. Τὸ στολίδι αὐτὸ κολακεύει
πολὺ τὸ προφίλ.

—Ἀν τὸ χρώμα μάλιστα τῆς μπα-
ρέττας συμφωνεῖ με τὸ χρώμα τοῦ
καπέλλου, θὰ εἶνε ἀκόμα καλότερα.

—Γιὰ ἀπογευματινὰ ταξίερ θὰ προ-
τιμήσουμε ἐφέτος, τὸ μαῦρο, ἢ καφέ,
ἢ θυσινὴ ντεῖλ, ἢ τὸ πρόσκινο σκούρο,
γαρνισμένο με ἀστράκην, ἢ με μπου-
νιζόρ, ἐκτὸς ἂν προτιμήσουμε ἓνα
ἀνσάμπλ ἀποτελούμενο ἀπὸ ζακέττα
γούνη, ἓνα πολυλόβο μάλινος, πλε-
γνὸ ἢ ὄχι, καὶ φούστα ἀπὸ ντεῖλ, ἢ
βελούδο μαῦρο.

—Ἀν ἀντικαταστήσουμε τὸ πολυ-
λόβο με ὑποδηλώστε φόρεμα.

—Θεὸς με μπουλὼ ἀπὸ κρέν-νέ-σιν, ἢ
ἀπὸ σατέν ἄσπρο, τότε θὰ ἔχομε ἓνα
πολὺ σὶκ ἀνσάμπλ, με τὸ ὁποῖο μπο-
ροῦμε νὰ κάνουμε ἐπισκέψεις καὶ νὰ
παίμε καὶ σὲ τσίγια.

—Ἐπάνω ἀπὸ τὸ ταξίερ θὰ ρίξου-
με στοὺς ὤμους μας μὴ γούνα, ἐσάρ-
πα ἢ μπουζ, ἢ θὰ φορέσουμε μὴ πε-
λερίνα ἄσπρη με τὸ ταξίερ.

—Ἐνα μαντὶν καὶ ἓνα καπέλλο ἀπὸ
ἄσπρη, συμπληρώνουν τὴν τουαλέττα.

—Ἐφέτος, θὰ ἰδοῦμε καὶ ἀρκετὰ
μαντὶν καὶ καπέλλα καμωμένα ἀπὸ
γούνα καὶ βελούδο, ἀνάμικτα.

—Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μαῦρο πού θεω-
ρεῖται πάντα πολὺ σὶκ, θὰ εἶνε ἐφέ-
τος τῆς μόδας καὶ κοστούμια καὶ φο-
ρέματα «ἀμπίγιε» καὶ τὸ καφέ, σὲ ὅ-
λες τὸν τίς ἀποχρώσεις, ἀπὸ τὴ κα-
σιανὴ ἀνοιχτὴ ὡς τὸ μορφοῖ. Ὅλες
δὲ αὐτὲς ἡ ἀποχρώσεις ἐναρμονίζον-
ται εὐκόλῃ με κάθε ἄλλο χρώμα.

—Τὰ ἐπανωφόρια θὰ εἶνε μακρὰ
ὅσο καὶ τὸ φόρεμα. Θὰ φορεθοῦν ὅμως
πολὺ μέχρι τοῦ τέλους τῆς ἐποχῆς
καὶ τὰ μικρὰ κοντὰ παλτουδάκια, πού
δίνουν τόσο χάρι καὶ νεανικότητα στὴ
σιλουέττα.

—Σὲ λίγο θ' ἀρχίσουν οἱ χοροὶ καὶ
ἡ δεξιόσσει καὶ ἡ λαμπρότερη τουα-
λέττα: θὰ φαντάζουσιν πάλι κάτω ἀπὸ
τὰ ηλεκτρικὰ φῶτα.

—Ἀλλὰ γιὰ ὅσες κυρίες δὲν εἶνε
ὅπως τὸ δέον κοσμικές, προτιμώτερο
εἶνε ἓνα φόρεμα μαῦρο, τὸ ὁποῖο ὅ-
τε παλτῶναι εὐκόλῃ, ὅτε γίνεται πο-
τὴ ντεμοντέ.

—Ἀν μάλιστα τοῦ προσθέσουμε μὴ
γυλῆ, μποροῦμε νὰ τὸ φορέσουμε καὶ

σὲ ἀπογευματινὲς συγκεντρώσεις.

—Τὸ βράδυ, γιὰ νὰ μὴν κάνη πολὺ
σοβαρὴ ἐντύπωση, τὸ φόρεμά μας, θὰ
φορέσουμε μερικὰ χρωματιστὰ κοσμη-
ματα, τὰ ὁποῖα τώρα με τὴν μεγάλη
ἐπιτυχία τῶν μιμησιών, δὲν χρειάζε-
ται ἀπαραίτητως νὰ εἶνε ἀληθινὰ.

—Με μαῦρο φόρεμα πηγαίνουν πολ-
λὴ γάντια, παπούτσι, ζώνη καὶ τὸ
μοτίφ πού θὰ συγκροτῇ τὸ φόρεμα
στοὺς ὤμους, χρωματιστὰ.

—Ἐνα μαῦρο βραδυνὸ φόρεμα υπο-
ρεῖ νὰ εἶνε ἀπὸ βελούδο, ἀπὸ σατέν,
ἀπὸ δαντέλλα, ἀπὸ ζωρζέττα καὶ ἀπὸ
κρέπ.

—Ἐνα μαῦρο τούλινο φόρεμα εἶνε
ὡραϊκότατο, ἀλλὰ δὲν θεωρεῖται πολὺ
πρακτικόν, γιὰτὶ ὅτε στερεὸ εἶνε, οὔτε
μποροῦμε νὰ τὸ φορέσουμε καὶ τὸ ἀ-
πόγευμα.

—Γιὰ τὸ βράδυ, ἐπεκράτησε πάλι
ἡ μέδα τῶν πολὺ μακρῶν ἐπανωφο-
ριῶν, ἀπ' τὰ ὁποῖα ἄλλα θυμίζουσιν
στὴν Διευθυντήριον καὶ ἄλλα στὴν
μεσαιωνικὴ.

—Τὰ ἐπανωφόρια αὐτὰ εἶνε πολὺ
μεγαλοπρεπῆ με τοὺς ὑψηλοῦς του-
γιακάδες, τίς γούνινες γαρνιτοῦρες
τοὺς καὶ τὰ παλῶρια μανίλια τῶν.

—Εἶνε ὅμως ἀκόμα τῆς μόδας καὶ
τὰ τόσο νεανικὰ καὶ χαριτωμένα μι-
κρὰ παλτουδάκια, τὰ ὁποῖα σιγί-
ζουν πολὺ λιγώτερα, γιὰτὶ δὲν ἀνι-
στῶν πολὺ ὕψασμα. Μποροῦμε λοιπὸν
νὰ τὰ προτιμήσουμε ἀπὸ τὰ μακρὰ
ἐπανωφόρια, ὅσο καὶ ἂν τὰ τελευταῖα
εἶνε ἐπιδημικά.

—Στὰ βραδυνὰ ἐπανωφόρια ὅτι ἐ-
πικρατήσῃ τὸ ῥοζ χρώμα, πού εἶνε
τόσο λεπτό, καὶ πάλι με ὅλα σχεδὸν
τὰ χρώματα.

—Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κοτελὲ βελούδο,
θὰ εἶνε ἐφέτος τῆς μόδας καὶ τὸ κο-
τελὲ λαϊνὰ, δηλαδὴ τὸ λαϊνὰ με ἐ-
ξέχουσες ἀνὰγλυφες γραμμές.

—Γιὰ τὰ βελούδινα μικρὰ καπέλ-
λα πού θὰ φορεθοῦν τόσο, ὅτι προτι-
μήσουμε τὸ χρώμα καπουτσίνο, γα-
ρανιῶ, τὸ κόκκινο, τὸ κοκκινωπὸ
ῥοζ, τὸ σωντῶν, τὸ μαῦρο, τὸ καφέ,
τὸ βιολέ.

—Θὰ ἰδοῦμε καὶ πολλὰ γορζα φο-
ρέματα καὶ καπέλλα. Αὐτὴ τὴν ἐπο-
χὴ ἀκριβῶς, τὸ γορζο κυριαρχεῖ στὸ
Παρίσι. Ἀλλὰ τὸ γορζο δὲν πηγαί-
νει εὐκόλῃ σὲ κάθε πρόσωπο, καὶ πεί-
πει νὰ τὸ διαλέξουμε με προσοχή.
Ὑπάρχουν γορζα διάφορα, ἀλλὰ πέν-
θιμα, ἀλλὰ κορὴ μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς
καὶ ἄλλα με τόσο γλυκεῖα ἀπόχρωση.

—Πάντως τὸ γορζο δὲν πηγαίνει
στὶς πολὺ μελαγχολικές, πρὸ πάντων
τὸ σκούρο γορζο.

—Ἀρκετὰ βραδυνὰ φορέματα θὰ
γερνίσουν με σφρηκωλῆς ἀπὸ ὀ-
γκαντὶ ἢ ἀπὸ βελούδο ἢ ἀπὸ σατέν.
Θὰ ἰδοῦμε καὶ ὀγκαντῆς ἐσώστρες ἢ
μπουάδες, ἀπὸ βελούδο ἢ ἀπὸ κρέπ,
ἐργασμένους ὀγκαντῆς με σφρηκω-
λῆς.

—Τούλινα φορέματα, θὰ γαρνίσου-
ν με σφρηκωλῆς ἀπὸ βελούδο.

—Γιὰ τὸ βράδυ, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἐ-
πανωφόρια θὰ εἶνε τῆς μόδας καὶ κά-
πες, ντεσπὲ πίσω στὴν πλάτη.

H. ΠΑΡΙΣΙΝΗ

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ

ΚΑΘΕ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ ΕΙΝΕ ΝΑ ΕΧΗ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΠΟΥ
ΤΗΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ ΤΗΣ

Με τιμὰς ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ—ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ θὰ τὰ εὑρουν αἱ

ἀναγνώστριά μας εἰς τὸ

ΣΙΔΗΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΘ. Ι. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 39

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΣΙΔΗΡΙΚΩΝ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ

Ἐπιπλοποιῶν, Σιδηρουργῶν καὶ διαφόρων ἄλλων τεχνιτῶν καθὼς καὶ Γεωργικά.

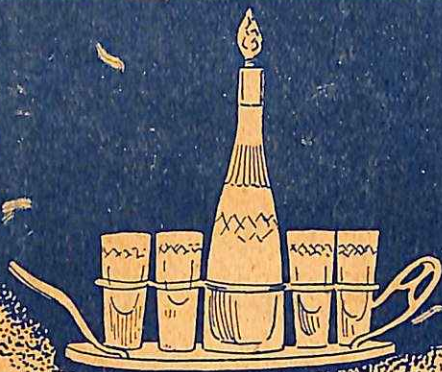
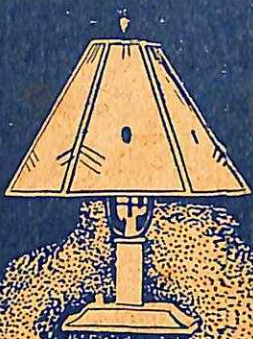
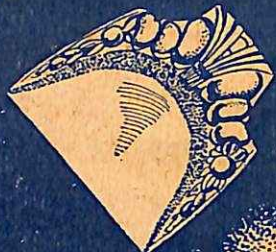
Σὰς συνιστῶμεν νὰ ἐπισκεφθῇτε τὸ Κατάστημα καὶ θὰ μᾶς εὐγνωμονεῖτε.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

		Βιβλίου	Εξέταρ
		Αρχ.	60
ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ	τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ	Δρχ.	60
ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ	τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ	•	30
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ	τοῦ ΕΔΓΑΡ ΠΟΕ ἑκαστος τόμος	•	15
ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ (2 τόμοι)			
ΠΑΝΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ	τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ	•	20
ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ	τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ	•	20
Η ΣΟΝΙΑ	τοῦ ΕΡΡΙΚΟΥ ΓΚΡΕΒΙΑ	•	15
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ....	τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ	•	15
Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ	τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ	•	15
Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ	τοῦ ΜΥΡΖΕ	•	15
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ		•	15
ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ	τοῦ Π. ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ	•	5

Ἀπαντα τ' ἀνωτέρω ἐκλεκτὰ βιβλία εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ".

Ὅδὸς Ἀλέκα 7.

ΔΩΡΑ

ΜΟΔΕΡΝΑ - ΠΡΑΚΤΙΚΑ

διά γάμους - έορτάς
του φημισμένου εργοστασίου

BAER - STEIN

εις τα γνωστά υαλοπωλεία

ΕΡΜΕΙΟΝ

ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ & ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΚΡΥΣΤΑΛ

ΑΙΟΛΟΥ 85

ΕΤΑΙΡΙΑ

ΟΙΚΟΜΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

1932

Αρ. $\frac{48}{327}$

D. M. L. 1932
ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗΝ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ...

ὁποῖο ἔχει μπροστά του ἀπλωμένη τὴ μαγευτικὴ ἀκτὴ τῆς νορμανδικῆς θαλάσσης...

Χθές, μετὰ τὴν τελετὴ τῶν γάμων τους καὶ μετὰ τὴν ἀτελείωτη παράλασι τῶν προσκεκλημένων, μπροστὰ τους, ἔνα αὐτοκίνητο πῆρε τοὺς τοιαυτομένους ἀπ' τὴν κορδέλα καὶ τὴ συγκίνησι νεονύμφου, καὶ τοὺς ἔφερε στὴ γαλήνια καὶ ρομαντικὴ αὐτὴ γωνία τῆς Γαλλίας, ντὸ Ντέλντ...

Ὁ κόσμος ὁλόγερὰ τοὺς στὸ ὀλόλαμπρο καὶ πολυτελέστατο ἐστιατόριο, εἶνε λίγους, γιατί ἡ σελὴν τοῦ καλοκαιριοῦ μὲλις ἀρχισε. Καθὼς τρῶνε τώρα μὲ βρετὶ ἀρετῇ, σιγούλουν πότε-πότε καὶ βλέπουν μὲ ἐκπληξι, ὅτι, μολονότι εἰμὲναι δὺς μῆνες ἀρραβωνισμένοι, δὲν πρόλαβαν ἀκόμα νὰ γνωστούν καλὰ μεταξὺ τους: Ἡ προσεχισμένη τοῦ γάμου τοῦ: καὶ ἡ ἄρρηξη, ἡλικία πρεβδὲν ἐπιτήρησι τῆς κτιὰς τῆς Μαντελίν, μὲλις τοὺς ἄφηνεν λίγον καιρὸ νὰ ἐλπίωνται ξεκουραζομένοι...

Καὶ τώρα, μὲ ἀνταγνία καὶ οἱ δὺς τους, διαταχτικοί, τοιοσμένοι, ποσπαθοῦν νὰ ρίξουν ἀδελφίαις ματιὰς στὸ βάθος τῆς σκοτεινῆς αὐτῆς ἀδελφίας, ἡ ὁποία λέγεται ἀνδρομένη φυγὴν Προσπαθοῦν νὰ γνωστούν καλῶτερα. Κι' ἀρχίζουν ἡ ἐχθροπραξίαι:

— Πᾶρε λίγο φητὸ ἀκόμα, ἀγαπημένη μου Μαντελίν...

Ἐκείνη, τραχανίζοντας τὸ μετῃδῆ, ὀκλίεται μὲ θάρρος καὶ λέει πρὸ Γκὺ:

— Εὐχαριστῶ, Γκὺ... Πᾶς μου ἕως κατὶ, τὸ ὅποιο δὲν τοῖμοδα ὡς τώρα νὰ ρωτήσω... Γιατί μὲ παντρεύτηκε; Γιατί διᾶλξε ἀνέναντί μου γυναίκα σου...

— Μὲ καὶ μὲ ὥστε ἀκόμα, κορὸ μου καὶ ἀγαπημένο κοριτσάκι... Σὲ πῶρα ἀπλοῦστα γιατί σ' ἀγαποῦσα. Γιατί σ' ἀγαπῶ τελλὰ...

— Καλὰ... Πιστεύω ὅτι μ' ἀγαπᾷς. Ἀπὸ δὲ λείπει νὰ μὲ μ' ἀγαπᾷς... Ἀλλὰ μὲ φαίνεται, ὅτι, μὲλις ἔδω καὶ τρεῖς βδομάδες ἀργίας νὰ μὲ δείχνεις σκεπτικώτερη καὶ τρυφερώτερη, τὴν ἀγάπην σου.

— Ὅχι δὲ, καλὴ μου Μαντελίν... Ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή τοῦ ἀρραβωνιαστικίου, ἔδω καὶ δὺς μῆνες, ἀρχισα γὰρ σ' ἀγαπῶ τρυφερὰ καὶ σπογγικά...

— Ὅχι, Γκὺ... Βλέπω ἴσως τί λέω. Καὶ ἔξωσις ἀκόμα κατὶ... Ἀρχισα νὰ μὲ δείχνεις τὴν ἀγάπην σου, ἀπὸ τὴ βολετὴ ἀρετῆς ποὺ νῦν ὁμοῦσε φ-να κλεφτὸ φίλημα πρὸς σελόν, τὴ στιγμή ποὺ ὁ μικρὸς μου ἀδελφὸς τῆσιν. Ἴσως σὲ ἀρετῆς, τὸ ἡλεκτρικὸ σῶμα... Καί... μάλιστα... γὰρ νὰ εἶναι πρὸς ἀ-λκρινίαν, ἐκείνη τὴν βραδιά ποσπα-

μάθω... τοὺς γάμους τῆς... Σιμόνης ντὸ Παρὸ μὲ τὸν Λαμπάιν.

— Τῆς Σιμόνης... Τῆς Σιμόνης... Καὶ τί δουλειὰ ἔχει ἡ Σιμόνη τώρα μὲ τὴ συζήτησίν μας καὶ μὲ τὴν ἀγάπην μας, γλυκεῖά μου Μαντελίν...

— Ἐχ!... Ἐχ!... Ἀγαπητέ μου κύριε. Περιττὸ νὰ κοκκινίζης... Μὴ σκόδεις ἔτσι τὸ κεφάλι στὸ πιάτο σου καὶ μὴν ἀπορεύγεις τὴ ματιὰ μου... Ὅσα λοιπὸν μοῦ κρύβεις κατὶ, Γκὺ.

— Μὴ λὲς κουταμάρες, ἀγαπημένη μου. Τίποτε δὲν μὲ συνδέει μὲ τὴ Σιμόνη, ἡ ὁποία σοῦ καρωτῶθηκε παρῆ-ἐνα στὸ μυαλούδάκι σου. Ἐλα... Ἡ σῶμα... Ἀς ἀλλάξωμεν κουβέντα... Μόνον ἰσὲνα ἀγαποῦσα, καὶ ἀγαπῶ... Πιστεύῃς μὰ...

Καθισχυμένη κάπως ἡ Μαντελίν, τεντώνει τὸ παγουλά γράκι τῆς ἐπάνω ἀπ' τὸ τοκάκι καὶ μὲ θερμὴ χειραφίαν συνοδεύει τὴς τρυφερὰς ματιὰς τους...

Τελειώνουν εἰρηνικά καὶ γαλήνια τὴ φαγητὸ τους, καὶ, μὲλις ἀποπῆν τὸν ἀρωματικὸ καφέ τους, ἔνα αὐτοκίνητο τοὺς παίρνει ἀγκαλιζομένους καὶ τοὺς μετῃς μὲ τὴν ταχύτητά του, καθὼς διασχίζουν τὴν παραλιακὴ γραμμὴ κορδέλλα τοῦ πλατεῖο καὶ ὁλο-λοῦ δρόμου...

Πῶς τοὺς φαίνεται ἡ στιγμή αὐ-τὴ: γαλήνιες γαλήνι καὶ αὐτοχία, τῶ-ρα!... Καὶ πόσο μισοῦν τὸ θόρυβο καὶ τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου, τὰ ὁ-ποῖα τοὺς γράδν λινάκι τὴν ἡδονικὴ νύκτα ποὺ τοὺς φέρνει ἡ ἀμοιβὰς τους ἀνέτη καὶ τὸ τρυφερὸ τους σφι-γκανκίτισμα!...

— Ὁ ἀγαπῶ! τρυφερὸς ἡ Μαντελίν.

TOY FRANÇOIS DE NION

σπάνια καρδιά ἀσπμαντὴ κουβεντού-λα, ἔτσι γὰρ νὰ παρῇ τὴν ὥρα. Νουί-δουον ἕως τώρα κάπως σχολιάζον-τις ψυχῆς των, καὶ ὁ νοτισμένος ἀέρας τῆς θαλάσσης, ὁ ὁποῖος ἀρραβωνιζοῦται τὰ βαλόνια τὰ ῥάλλα τῶν παύων τοῦ πλανοῦ δάσους, ἀνακαταύει τὸν φι-δὺρ τοῦ μὲ τὴ μουρμουρίζοντα τῶν δὺν νεονύμφων ἐρωτευμένων.

Ἐξάρνα μὲ σφήκα—ἡ σφήκα τῆς ζήλειας—παίρησα θουλα μὲ τὴ κεν-τρί τῆς τῆς καρδούλας τῆς Μαντελίν. Κι' ὁ πόνος τὸν ὅποιο νοιώθει βαθεῖ, ἡ γλυκεῖα κοπέλα, ἐκδηλώνεται τῶ-ρα μ' αὐτὰ τὰ λόγια:

— Ποῦ πετάει τὸ μυαλό σου, Γκὺ; Γιατί μὲ μιλᾷς ἀνάρχητα...

— Ἐγώ, μικρὴ μου Μαντελίν;... Ἰσα-ἴσα ἡ ψυχὴ μου εἶνε πλημμυρι-σμένη, τὴ στιγμή αὐτῇ, μὲ τὴ γλυ-καῖά σου ὑπαρξί, καὶ στὸ μυαλό μου μέσα κυκλοφορεῖ ἀκατάπαυστα ἡ ἀγα-πημένη μου τσαχπινιὴ μορφή σου.

— Γέμματα μὲ λές, Γκὺ... Δὲν σκέπτεσαι ἰμένα... Σκέπτεσαι τὴν ἄλτη... Ἐκείνο τὸ νεανικὸ σου φέρε. Τὴ Σιμόνη. Ἐννοῖα σου, καὶ μὲ πλη-ροφύρησαν καλὰ ἰμένα.

Ἡ φωνὴ τῆς σιγῆς ἀπ' τὸ πα-ράνοῦ τῆς, καὶ ὁ Γκὺ, καθὼς τῆς παίρνει στοργικὰ τὸ ἄδολο προσώπι-ος καὶ τὰ δὺς τοῦ χέρι, νοιώθει στὸ δάχτυλό του δὺς δάκρυα θερμά, ν' ἀρ-γοφύρησαν καλὰ ἰμένα.

— Ἐσσι κορὸ, μὲ τὴν ἀλήθειαν, μι-κρὸ μου... τῆς λέει. Τί κάθεται καὶ ἡ-κόρε τὴ μοχθηρὰ λόγια, τοῦ κόσμου καὶ τῶν ὀδῶν φίλων σου; Πῶς σοῦ καρωτῶθηκε ἡ δέα, ὅτι ἀγαποῦσα τὴ Σιμόνη... Τὸ νὰ χορῶν ἴσως φο-ρεῖς καλὸ τῆς, καὶ νὰ τῆς πῶ κατόπιν δὺς-τρεῖς φιλοφρονητικὰς καὶ τυπικὰς κουβεντούλας, τὸ θεωρεῖς ὡς ἀγῆ-πρῇ αὐτὸ τὸ τόσο συνθησμένο στὸ πάλαιον γαμόν;... Ἐλα, καλὴ μου. Μὴ μὲ πικρύνεις ἀδίκως.

Ἡ Μαντελίν διστάζει. Εἶνε ἴσως ν' ἀραβίσση καινούργια παρόντα καὶ νὰ ἐξοχῇ ἀπ' τὴν φυγὴ τῆς καὶ ἄλ-λους πικροὺς καὶ ἄκομα, μὲ ὁ σῶ-φὲρ τοὺς παρῇ ἀπὸ διακριτικῆς, καὶ στὸν καλὸ τῆς Γκὺ καὶ, μεθυσμένη ἀπὸ μὲ ἀντελὸς καινούργια εὐτυχία, παίρνουν στὸ κρεβδῆτι τους νὰ κοιμη-θοῦν.

Δὲν θὰ ἐναμύλησαν παῖς ποτὶ τοὺς γιὰ τὴ Σιμόνη!...

— Ἡ μηχανὴ καὶ ἡ ρόδα θέλουν πολλές μαυρόδρες ἀκόμα καὶ ἡ νύκτα ἡ σκοτεινὴ μ' ἐμποδίζει. Ἀδελφὸ πρὶν θὰ ἐναμύλησω ἔδω, γιατί πρῶτον τώρα πα-ζορεῖται γιὰ τὴν πόλιν, νὰ πᾶω μαζὶ μου μερικὰ ἀπαιτήματα ἐργαλεία. Ὁ-σο γὰρ σοῦ, ὑπάρχει ἐκεῖ ἀπὸ ἔνα μι-κρὸ ἐξοχικὸ σπίτι. Εἶνε τῆς οὐαῖς Ματιῶ. Εἶνε καλὸκαρδὴ καὶ περιποι-ητικὴ γορδύλα. Θὰ σὲ δώσῃ νὰ πᾶς καὶ θὰ σὲ στρώσῃ νὰ κοιμηθῇς.

— Χμ... Δὲν θάμνη εἶδαι τὴν τὴ «Ζιγκαντέσ» Ὀτίλο, ἀλλὰ ὅσο καὶ ὄναι, καλὴ καλὰ θὰ περάσας... Κα-λὴνύχτα σε.

Ἐπειτα ἀπὸ δὺς ὄρες, ὁ Γκὺ καὶ ἡ Μαντελίν, τελειώνουν τὸ φαγητὸ τους, καθισμένοι ἀντικρυστὰ σ' ἔνα μι-κρὸ τραπέζι, ἀντικρυστὸ μὲ τοχαῦ, χρωματιστὸ τραπέζιμαντιλ, καθέρι-

καὶ φρεσκοπλεγμένο.

Τὰ φαγητὰ τοὺς ἦσαν ἀπλά καὶ καλομαγειρεμένα: Χορτόσουπα μὲ κα-ρόττα, μαῦρο, στοφὸ καὶ ἄγνὸ κρασί, καὶ ἔνα φητὸ παχὺ παταγάρη, τὸ ὁ-ποῖο, μὲλις πρὶν λίγες ὥρες, ἔτρεχε πρὸςχαρὸ στὴ γεμάτῃ σκύδα αὐτῇ.

Τὰ ματάκια τῆς Μαντελίν ἀρχί-ζουν νὰ σπρλοῦν. Μὲ ἡ καλὴ θεὰ Μα-τιῶ τοὺς ἐστρώσε ἀπὸ ὦρα λευκὰ καὶ ὀλοκαίνουργα σεντόνια, στὸ ῥύλιον κρεβδῆτικὸ τοῦ ἄλλου δωματίου καὶ εἰδοποιεῖ τῶρα μὲ καλὸκαρδὸ χαμόγε-λο τοὺς ἐκρινκούς αὐτοὺς ναυτικούς τῆς στερεῆς, ὅτι ὅλα εἶνε ἔτοιμα γιὰ ὕπνον.

Περνοῦν καὶ οἱ δὺς τους τὸν μικρὸ, μισοσκέπαστο διᾶδρομο καὶ μπαίνουν στὴν ἀπλὴ καὶ καθάρια καμαρούλα. Ἐνα κερὶ στὸ καντηλιὲ τὴν φωτί-ζει καὶ τὰ πολυχρονίτικα σανίδια τοῦ πατώματος τῆς, τρέμουν καὶ τρίζουν κάτω ἀπ' τὰ σιγανὰ καὶ διαταχτικὰ βήματα τοῦ ἐρωτευμένου ζευγαριοῦ...

Τὴ νύχτα ποὺ βασιλεύει τώρα γύ-ρω τους, θεᾶ μου, μὲλις κλειστήκε διακριτικῆς ἡ πορτοῦλα ἀπ' τὴ θεὰ Ματιῶ!...

Τὸ μόνο ποὺ φτάνει σ' αὐτὰ τους, εἶνε ἄλλοτε ἔνα δειλίσμα μακρυνὸ προ-δύτου, καὶ ἄλλοτε τὸ ταπεινὸ καὶ ἄ-δακπο γαῖνισμα κάποιου ξενύχτη σκύλου. Ἄλλοτε τὸ τρίξιμο τοῦ παρ-κατιοῦ, ποὺ σινοτρώει κάθε τόσο κινέ-να ταβανόβουλο καὶ ἄλλοτε τὸ θρόισμα τῶν φύλλων τῆς λεύκας, ἡ ὁποία ἀνα-τορῶνται ἔξω ἀπ' τὰ παράθυρα τους καθὼς τὴν χαλκῆς τὸ ἑλαφρὸ ἀεράκι τῆς νύκτας.

Αἰώνια σὲν πάγος τώρα ἡ φύρα, ποὺ τοὺς χορῶσε πρὶν τίς ψυχῆς. Ὁ Γκὺ καὶ ἡ Μαντελίν νοιώθουν, σφι-χταγκαλιζομένοι καὶ γοητευμένοι ἀπ' τὸ ἀπέραντο μυστήριον τῆς τόσο ἀπλῆς μελαγχολίας φρονέας, ἡ ὁποία τοὺς τρι-γυρᾷ τώρα, ὅτι τὸ σκίχτρο τῶν ἀ-δίκων φθῶν πετάει μακριὰ τους, καὶ ὅτι τὸ σαράκι τῆς πικρῆς καὶ τυρ-νικῆς ζήλειας ἔπαψε γιὰ πάντα νὰ πορνεύει τὴν ἀδελφὴ καρδιά τῆς Μαν-τελίν.

— Σ' ἀγαπῶ... Καὶ εἰ πιστεύω πῶς αὐτὴν ἰμένα ἀγαπᾷς.

Μουρμουρίζει σιγαλὰ ἡ Μαντελίν. Δίνει τὰ γαλήν τῆς: γιὰ οὐλὴ θεᾶς στὸν καλὸ τῆς Γκὺ καὶ, μεθυσμένη ἀπὸ μὲ ἀντελὸς καινούργια εὐτυχία, παίρνουν στὸ κρεβδῆτι τους νὰ κοιμη-θοῦν.

Δὲν θὰ ἐναμύλησαν παῖς ποτὶ τοὺς γιὰ τὴ Σιμόνη!...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ματαῦ μικρῶν:

— Ἡ μαμά μου κάνει κατὶ ποὺ δὲν τὸ κάνει ἡ δική σου.

— Καὶ τί κάνει;

— Νά! κάνει ἔτσι καί... βγάλε ἔλα μαζὶ τὰ δόντια σου, μὲ τὸ πρῶτο!...

— Πῶς μοιζοῦν ὁ Γιάννης καὶ ὁ Νίκος! Δὲν ἐναμύλησαν τόσην ὁμοί-τητα!

— Νά, δέξαι! Πρὸ πάντων... ὁ Γιάννης τοῦ Νίκου!...

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὶ ἰδέα ἔχουν οἱ Ἕλληνες γιὰ τὴν... μυρωδιά τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Τὰ ἔντομα καὶ τὰ χρώματα. Ποιὸς εἶνε ὁ ἰδεώδης τύπος γυναικὸς. Τὶ λένε οἱ Εὐρωπαῖοι καὶ τὶ οἱ Κινεζοὶ. Τὸ ἐμπόριο τῶν ἀν-θρωπίνων μαλλίων. Τὶ γίνεται στὴν Κίνα. Μία ἄδικη κατηγορία, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στὴν Ἰαπωνίαν ἐπικρατεῖ ἡ ἀντι-λήψις ὅτι οἱ ἄνθρωποι τῶν διαφόρων φυλῶν ἔχουν μὲ ἐξωριστὴ μυρωδιά, ποὺ μονάχα οἱ Εὐρωπαῖοι δὲν μποροῦν νὰ τὴν αισθανθοῦν, ἐπειδὴ ἡ δερματὶς τους ἔχει χαλαρωτὴς περὶ. Παρέρρη, μάλιστα εἶνε ἡ ἀντιλήψις τους γιὰ τὴν ὁσμὴ τῶν Εὐρωπαίων καὶ γενικὰ τῆς λευκῆς φυλῆς. Διατείνονται λοιπὸν μὲ πεποίθησιν ὅτι ἡ ὁσμὴ ποὺ ἔχει ἔ-νας Εὐρωπαῖος, εἶνε ὁσμὴ μὲ τὴν ὁ-σμὴ τῶν... πτωμάτων!

Κάποιος Ἕλληνας ἐπιστήμων δ-μως, ὁ δόκτωρ Μπούρταρο Ἀ-δελ, ὁ ὁποῖος, ταξίδευσεν ὀλο-κληρῇ τὴν Εὐρώπην γιὰ νὰ ἐξ-κριθῇ τὴν... ὁσμὴ τῶν διαφό-ρων λαῶν τῆς γῆρας ἡμεῶν, διαφωνεῖ πρὸς τὴν γνώμην αὐτῇ. Κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς λοιπὸν τοῦ Ἀδελ, οἱ Εὐρωπαῖοι ἔχουν γενικῶς ὁσμὴ ποὺ οὐδεὶς μὲ... ἐνὸν γὰρ ἡ δανίλια!...

Ἐνας ἐπιστήμων παρατήρησε ὅτι ἡ μύγις, τὰ κουνούπια καὶ πολλὰ ἄλλα ἔντομα, προσελ-κύνονται ἀπὸ ὀριζόμενα χρώματα. Ἐξαιρετικὴ προτίμησι δείχνουν γιὰ τὸ μπλε καὶ τὸ κόκκινο χρώ-μα, ἐνῶ τὸ κίτρινο, ἐρῶνται τὰ ὀπτικὰ τοὺς ὄργανα καὶ τὸ κά-νει ν' ἀπομακρύνονται.

Ἐπειτα ἀπ' τὴν παρατήρησιν αὐτῆς, ὁ σοφὸς ἐπιστήμων συνι-στᾷ νὰ φορεῖται κίτρινα ρούχα τὸ καλοκαίρι γιὰ ν' ἀποφεύγουμε τὴν ἐ-πιδρομὴν τῶν ἐνοχλητικῶν ἰνέκων.

Ἰσοῦ σὲ τί συνομίζουσαν οἱ Εὐρ-παῖοι τὸν τύπο τῆς ἰδεώδους γυναι-κός:

Πρέπει νὰ ἔχη λίγο ἀπὸ τὸ σῖκ τῆς Γαλλίδος, μὲ ρανίδα αἰματος Ἰταλί-δος, μικρὴ δέσι ψυχραιμίας Ρωσίδος, λίγη σωφροσύνη Ὀλλανδέζας, κατὰ τὴν ἐπιπολαστικότητα τῆς Ἀγ-γλίδος, λιγὴς ἀπὸ τὴν νοικοκυριότητα τῆς Γερμανίδος, μὲ ἰδέα ἀπὸ τὴν ἡ-δονικότητα τῆς Ἑβραίας, κατὰ τέλος ἀ-πὸ τὴν ἐνδομυστὴ ψυχὴ τῆς Ἰτα-λίδος.

Ἀς ἀποφασίσωμε τώρα καὶ ποὺς Κι-νέζους τί λένε γιὰ τὴν γυναικᾶ: Τὸ καὶ-Κιὸ τὸ ἀπαγγέλλο δηλαδὴ τῆς ἡ-δικῆς, ἀναφέρει τὴν εἰς ἀρετὴν ποὺ πρέπει νὰ ἔχη καὶ ἡ γυναικᾶ τῆς π-τρινῆς φυλῆς!

1) Ἡ συστολὴ εἶνε ἡ δύναμις τῆς γυναικῆς.
2) Ἡ γυναικᾶ ποὺ ἀγαπᾷ τὴν πα-θερὰ τῆς, λατρεῖται ἐπίσης καὶ τὸ σύ-ζυγόν τῆς.
3) Ἡ νέα ποὺ συνθῆκε νὰ φωνά-ζῃ δυνατὰ, χάνει καὶ τὴν τελευταίαν ἱ-χνοῦ τῆς ἰλλουστρίότητός τῆς.
4) Ἡ λίσπη μπορεῖ νὰ κρύβῃ ἔνα φτερό, ὅχι ὅμως καὶ τὴν ἀντιμὴ μιᾶς γυναικῆς.
5) Καλωσύνη, στὴν καρδιά, μετριο-

ἔνα μὲ ἐπιτομὴς εἶνε ἡνὸς δι-α-σῶμα Ἀγγλοῦ νετέκτις, ἡ μα-κάριος αὐτὴ πληροφορία δὲν συμ-φώνει καθόλου μὲ τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ Ἀγγλος νετέκτις, σὲ μὲ ἐκθεσι ποὺ συντάξῃ γενητικὰ μὲ τὴν ἐρευνά του στὴν Κίνα, δειδι-ώνει ὅτι τὰ μαλλιά ποὺ στέλνον-ται ἀπὸ καί, προλογονται ἀπὸ διέ-φορα κομπούρια μεταξὺ τῶν πελα-τῶν τῶν ὁποίων συγκαταλέγονται καὶ κορίαι τῆς ὀβελῆς κινεζικῆς ἀριστοκρατίας.

Στὸ Λόγκ-Κόγκ, ἰσχυρῶς ἔνα μεγάλο ἐργασταῖο καταργασίας καὶ παρασκευῆς ἀνθρωπίνων... τρι-χῶν ποὺ τὸ διαβύνη ἔνα, εἰδικῶς μένος ἐργαστηριακῆς Ἀμερικανός, ὁ ὁποῖος ἐπαρῶνται αὐτοῦ ὅλα τὰ ὀργανισμὰ παραγγέλλονται στὴν κα-τευνασία τῶν μαλλίων.

Ποῦτα-πρῶτα δηλαδὴ ἡ τριχὴ γέννεται καὶ παρτοποιεῖται, ἔπειτα πλένεται μὲ μὲ σάβον καὶ ἀμυγνία. Ὅταν στεγνώσῃ, ρί-χνονται ἐπὶ αὐτὴν νερὸ ὅπου μί-νουσιν καὶ ἀναλόγως τῆς κατασκευ-ῆς τῶν, σὲ ἡ δὲ χημικὰ πλῆθος νὰ ν' ἀποστειρωθῇ τελείως καὶ νὰ πᾶσιν τὴν ἀπαιτούμενη μαλακότητα καὶ γαλήνη. Τέλος, ἐκθῶνται σὲ διέ-φορους χρωματισμοὺς καὶ παρτοποιεῖ-ται γιὰ νὰ σταλθῇ πρὸς ἄλλο ὄργα-νισμὸ ὅπου κινεῖται πλεῖδας, περὶ-καὶ καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἀνθρώπων τῆς Εὐρώπης, καὶ τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐλάττωσι ἴσως θὰ ἐρεῖται ὅτι σὲ πολλές μεγαλουπόλεις τῆς Εὐρώπης, ὅπως τῆς Ἀμερικῆς διαβῶν-ται σὲ ἀρκετὰ μεγάλῃ κλίμακᾳ ἔνα πολὺ πρῶτο καὶ πρῶτοτοπο εἰσπ-ορὸν τὸ ἔμπόριο τῶν ἀνθρωπίνων μαλλίων.

Ἐλάττωσι ἴσως θὰ ἐρεῖται ὅτι σὲ πολλές μεγαλουπόλεις τῆς Εὐρώπης, ὅπως τῆς Ἀμερικῆς διαβῶν-ται σὲ ἀρκετὰ μεγάλῃ κλίμακᾳ ἔνα πολὺ πρῶτο καὶ πρῶτοτοπο εἰσπ-ορὸν τὸ ἔμπόριο τῶν ἀνθρωπίνων μαλλίων.

Ἐλάττωσι ἴσως θὰ ἐρεῖται ὅτι σὲ πολλές μεγαλουπόλεις τῆς Εὐρώπης, ὅπως τῆς Ἀμερικῆς διαβῶν-ται σὲ ἀρκετὰ μεγάλῃ κλίμακᾳ ἔνα πολὺ πρῶτο καὶ πρῶτοτοπο εἰσπ-ορὸν τὸ ἔμπόριο τῶν ἀνθρωπίνων μαλλίων.

Ἐλάττωσι ἴσως θὰ ἐρεῖται ὅτι σὲ πολλές μεγαλουπόλεις τῆς Εὐρώπης, ὅπως τῆς Ἀμερικῆς διαβῶν-ται σὲ ἀρκετὰ μεγάλῃ κλίμακᾳ ἔνα πολὺ πρῶτο καὶ πρῶτοτοπο εἰσπ-ορὸν τὸ ἔμπόριο τῶν ἀνθρωπίνων μαλλίων.

Ἐλάττωσι ἴσως θὰ ἐρεῖται ὅτι σὲ πολλές μεγαλουπόλεις τῆς Εὐρώπης, ὅπως τῆς Ἀμερικῆς διαβῶν-ται σὲ ἀρκετὰ μεγάλῃ κλίμακᾳ ἔνα πολὺ πρῶτο καὶ πρῶτοτοπο εἰσπ-ορὸν τὸ ἔμπόριο τῶν ἀνθρωπίνων μαλλίων.

Ἐλάττωσι ἴσως θὰ ἐρεῖται ὅτι σὲ πολλές μεγαλουπόλεις τῆς Εὐρώπης, ὅπως τῆς Ἀμερικῆς διαβῶν-ται σὲ ἀρκετὰ μεγάλῃ κλίμακᾳ ἔνα πολὺ πρῶτο καὶ πρῶτοτοπο εἰσπ-ορὸν τὸ ἔμπόριο τῶν ἀνθρωπίνων μαλλίων.

Ἐλάττωσι ἴσως θὰ ἐρεῖται ὅτι σὲ πολλές μεγαλουπόλεις τῆς Εὐρώπης, ὅπως τῆς Ἀμερικῆς διαβῶν-ται σὲ ἀρκετὰ μεγάλῃ κλίμακᾳ ἔνα πολὺ πρῶτο καὶ πρῶτοτοπο εἰσπ-ορὸν τὸ ἔμπόριο τῶν ἀνθρωπίνων μαλλίων.

Ἐλάττωσι ἴσως θὰ ἐρεῖται ὅτι σὲ πολλές μεγαλουπόλεις τῆς Εὐρώπης, ὅπως τῆς Ἀμερικῆς διαβῶν-ται σὲ ἀρκετὰ μεγάλῃ κλίμακᾳ ἔνα πολὺ πρῶτο καὶ πρῶτοτοπο εἰσπ-ορὸν τὸ ἔμπόριο τῶν ἀνθρωπίνων μαλλίων.

Ἐλάττωσι ἴσως θὰ ἐρεῖται ὅτι σὲ πολλές μεγαλουπόλεις τῆς Εὐρώπης, ὅπως τῆς Ἀμερικ

ΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΘΑ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΩ

Βρισκόμαστε σ' ένα περιβόλιον χωρίς της Σιδέρας και, καθισμένοι μπρος στην πόρτα της «Κιβωτού του Νόου», πίνουμε το ανδρικό ρακί και. Εβρίσκει κανείς, ότι ήθελε στο άλλοκοτο αυτό μαγαζί με την περίεργη επιγραφή, που τόσο του ταιριάζει! Μια ταξιδιά, που τα έφερναν λαθροπαρτοί Κινέζοι, ύπνορα τουρκικά κι' αβύρριχτο ιγγώρι, ρακί που ο ίδιος κατήχησε του, ο Δόν Σιμόν Έντρεμαδόρος ήθελε να το ανακαλύψει επιδοξία με τα ευρωπαϊκά ποτά και να σπείρη έτσι ένα δαίμονα μύθου, που ναύει πορτοκάλη και κανέλλα. Έβρινα από την έρημη πλατεία παρσοί Έντρεμαδόρος που κινδύνει οβριανά-πορσο (άγρια κουνέλια).

—Δεν ε'νε αλτρίβια, σενιόρ στρατηγέ, φώναζε ο Δόν Σιμόν χαμάνε-λάντας, πουρρά σ' έναν απ' τή συντροφιά μας, πως ε'νε πιά εύκολο ν' αγοράσει κανείς ανδρικό ρακί από τους Έντρεμαδόρους παρά να το σκοτώσει. Μά πότες τόσο και τόν σενιόρ από δω, γιατί δεν πηγαίνετε πιά κυνηγι...

Ο δόν Λουίς Ταβάνος, ένας καλοκαλιωμένος παντράκης, που τόν έλαγαν σ τ ο ρ α τ ο γ ο, γιατί ε'χε άνακαταθεί κι' αυτός στη επαναστατική κίνηση της πατρίδος του, έκανε μια κίνηση με το χέρι του, σαν να έλεγε πως ε'χε άρτηθεί πολλοί φορές την ίδια ιστορία. Μόλις όμως τόν έκείνο ε'νε ρακί, άρχισε να αιδι διηγείται την πιο αλλόκοτη περιπέτεια που άκουσα στη ζωή μου!

«Ήλθον τότε πολύ νέος και άνα-πούσα με πάθος το κυνήγι. Μαζώ με το φτωχό μου όπλο, έπαιρξα Ντομίνγκο, που πέθανε άργότερα, ένα μικρότερο όσχημα στο κυνήγι των ζώων. Ε'χε με σκοτώσει πολλά άγρια κουνέλια. Έβρινα όμως ήθελε να χροήσσο ένα ζαρκάδι, που δύσκολα μπορεί κανείς να το πληρώσει, σε μια όρεινη γούρ στην τη δική μου. Όσο κι' αν έπρε-να εκείνα τα χρόνια, τα ζαρκάδια χροήσσοσαν πάντα σαν άστραφή τ' άπορπά μου. Για να τα κυνήγησι κανείς το καλύτερο που έχει να κύν ε'νε να τα κυνηγήσει με την χροήσσο, σε κυνήγι απ' τις πέτρες και όρεινα.

Μια νύχτα λοιπόν, με το φως τόν άστρου, ένοι κι' ο ύπνός μου έκινιόμα με να κυροφυλάκισσους. Η νύχτα καδ Περσού, έφαιτα, ε'νε γαυλάει απ' βροχιά φερούσανατα πουλιών και άσφατους βροχούς που παίζον, πάνω από τους γκαρούς, σκοπούς που σε κύνον ν' ανατριχί-λεις... Γι' αυτό μ' άρσει κρύσταρ να πηγαίνω κυνήγι το πρωί, όταν ο άπορσο ήλθι, ο όποιος κυνήγι έ-γινε άλλο, ότι ήτο ο παρσοί της Ινδικής, που έκομίζε την ζουαν

δουτική, άντατόλ, του.

Όταν φτάσαμε λοιπόν, φηλά σ' έ-καίνα τα σπαχτιά θρονα, που τα έλ-πομε κι' απ' δω, ο καλός μου ο Ντο-μίνγκο μ' άρσει κοντά σε μια μικρή πηγή, που έλαχε θρονα μετ' στο σκοτάδι. Μ' έπείσσε καλώς, γιατί ε'χε γινε μύθομα από την άγνη και με συμβούλεψε να μην το κυ-νήσω από εκεί. Έπειτα μ' άρσει και πήγε να κυροφυλάκισσους από το άλλο μέρος του κυροφυλάκισσους, άνακα-πούς βροχούς. Το περιμένο βροχό ε'χε βρεί τ' άγρια ένός άπορσο ζαρκάδι, που άργάτα στο μέρος αυτό γιά να πιά νερό. Έβρινα, μου έφαιτα το περιμένο μου, μετ' και ήλθον κοντά στην πηγή...

Μια ώρα κατόρι μέσα στην πε-ριουδία νύχτα ε'νε κάτι που δεν πρέπει να το σπαίρη κανείς στους νεοκούς... Όταν σε έμμοι, ο πόθος να μ' άρσει ένα καλό κυνήγι, σε νά-ει πάντα να κάθ-σαι ώρες έλκλ-ρες και να προσέ-νεις.

Τέλος, ένα καλό σήμα φάνηκε μέσα στην γαλήνη αυτή. Ήταν το ζαρκάδι! Έβρινα έδω κι' ο καλός μου το λίγο στο χροήσσο της κατόρι κι' έπειτα ήθελε να πιά, με μικρές ρουφίτες, από το κατάνη-πο νερό της πηγής. Τό κατάνη μ' έ-λε, την περιουσία, ά-ρτα έδιδε να πυ-ροβόλσω. Έβρινα όμως κυροβόλσω και σπαχίους ή πι-πολιά μου σαν β-πορκό, κάλπω έ-καμε τόν ήλιο σ' ύπναι...

Τό ζαρκάδι, πληγωμένο, δέν απο-ρούσε πιά να σκαφώσσει, όπως έ-καμε πάντα, στους άπορσομας βρο-χούς. Περιμένοντας άστος, να φάνε από το κυνήγι, κι' εγώ το κυνή-γισσα, τρέχοντας κι' άργισμα έλκλ-α από πίσω του... Ήταν ένα πρέλλο κυνήγι, που μ' έκανε να ακατολ-λω ένα έλκλ-α και πιά φηλά... Έβρινα όμως σταμάτησα άπορπά σ' ένα πα-λύ ίνδικό φρούτο γκαυλάει. Τό ζαρκάδι, έφαιτα τότε και γάθινα έ-να σ' ένα όρεινο Τόπος που ήτο καλός μου. Κάτορι τα ζαρκάδια έ-καίνα απ' όρελάς έκείνες πέτρες,

που γάθωσαν άπορπά τους οι άργα-οίλοι, πελώρια κομμάτια, δομένα το ένα με τ' άλλο με το τίποτε και πιά γαρά από τους βροχούς. Έβρινα τώ-τε από την είσοδο του άπορσο, αέ-σα στο όποιο ε'χε κατάνη το ζαρ-κάδι, άκούσθηκε ένα λυπηρό κλά-μα, σαν να θρονοσε άρσοτα πιά-δάκι...

Μ' έπιασε πάλι ο πόθος του κυνή-γιου κι' έπείσσε μέσα στο κατάνη-ρικό έκείνο ύπνομα, με το φως τόν σπαίρη, γιά να φτάσω στο μέρος απ' το όποιο έρχόταν το διαπεραστικό έ-καίνο έφαιτα, που μετ' πιά έφαιτα ήλκλ-α το κατάνη. Άκούσθηκε το, θά έλεγε κανείς πως βροχούσε με παρσοί ένα έλκλ-α κατάνη από ζαρκάδι.

Άπλωσ στην φηλά άμα, που την ε'χαν βρεί δίχως άλλο έ-πο κανένα γαυτοική έσπορταμα, περπα-τούσε κανείς τόσο άρσοτα, ώστε δέν άκούσε τα θρονα του. Η ύπναι στο άπορσοφάρι και κα-τάνη έλο και τή βροχιά κι' ο θείος έφαιτα πόσα σπία έ-γλάσε γιά να φτά-σω σ' ένα έδω: τα-τράγινος αθίους άπορ άκούσταν πιο δυνατά ο θείος. Στο κίτρινο κι' άσθενικό φως που κατόρισε στο άσπιο μου γέ-ρι, άπόρσο να έβω κάποιος σήμα που έ-σάλευ στην τοίχο σαν παρσοί φλό-να κι' έπυροβόλσω... Τό σπιο μου έδω-σε και μ' ένα άλλο, που άνακα βιστικά, άπόρσο να έδω τέ-λος πως βρισκόμα-νισσους σ' ένα καλή έ-πορ. Η κίνηση έ-καίνα ελκλ-α έ-καίνα ελκλ-α...

Τό ζαρκάδι, πληγωμένο, δέν απο-ρούσε πιά να σκαφώσσει, όπως έ-καμε πάντα, στους άπορσομας βρο-χούς. Περιμένοντας άστος, να φάνε από το κυνήγι, κι' εγώ το κυνή-γισσα, τρέχοντας κι' άργισμα έλκλ-α από πίσω του... Ήταν ένα πρέλλο κυνήγι, που μ' έκανε να ακατολ-λω ένα έλκλ-α και πιά φηλά... Έβρινα όμως σταμάτησα άπορπά σ' ένα πα-λύ ίνδικό φρούτο γκαυλάει. Τό ζαρκάδι, έφαιτα τότε και γάθινα έ-να σ' ένα όρεινο Τόπος που ήτο καλός μου. Κάτορι τα ζαρκάδια έ-καίνα απ' όρελάς έκείνες πέτρες,

που γάθωσαν άπορπά τους οι άργα-οίλοι, πελώρια κομμάτια, δομένα το ένα με τ' άλλο με το τίποτε και πιά γαρά από τους βροχούς. Έβρινα τώ-τε από την είσοδο του άπορσο, αέ-σα στο όποιο ε'χε κατάνη το ζαρ-κάδι, άκούσθηκε ένα λυπηρό κλά-μα, σαν να θρονοσε άρσοτα πιά-δάκι...

πό σπία που έφαιτα το έλκλ-α κατάνη. Μία στη σπία πληρώσα περιώτερο κι' από μια περιώτερο σήμασα λίγο την κοκούλα της μού-μας. Έβρινα τότε ένα έλκλ-α κατάνη. Ο ύπνος τόν άνακα δέν ε'χε έλ-λάσει διόλου. Με τα μάτια κλειστά, φαινόταν σαν να βρισκόταν από έ-να καλός πόνο. Τα μάτια της μί-λι, άπείρατα, έλασαν σαν να έ-σαν έδω και λίγη ώρα άλειμένα με μουδιάκι.

Από οι τάροι της άμαρ ε'νε πολ-ύτοιμο, γιατί διατρώον τέλεια τους παλούς θρονα. Άρσιμα λοιπόν να κατάνη έκαίνα τα χροήσσο πιά-μα και έκαίνα έκαίνα να πάσω και την άπορσο μούκα της Ινδικής πρι-κίσιμας, όταν το χέρι μου έπείσε μέσα στις μάλλινες ταινίες της. Τότε τράβηξα χωρίς κανένα διατρώο, το πώμα που ήτο κατάνη άνα-μας στις πέτρες. Όταν όμως άπλω-τα το άρσοτα μου χέρι γιά να θρω τή σπία μου, έδω πως τα ε'χε κά-ψει έλκλ-α...

Όσο κι' αν ήλθον είκοσι χρόνων κι' όσο κι' αν ε'χε θάρος στην καρ-διά μου, το μέτωπό μου έβρινα από την άγναι κι' έφαιτα «Ντομίνγκο!», με την έδω πως έσως ο ύπναι μου ε'χε άκούσθηκε τή ίχνη μου και ε' άκούσε...

Η φωνή μου άντήχησε σαν μια όρ-χίστρα και μέσα στο σκοτάδι το βου-γγό το ζώ άρχισε πάλι σαν έκα-σία και σαν έπείσσε. Μια κραυγή άγναις μέσα στο σκοτάδι...

Τό κατάνη, που, όπως κατάνη, ήταν άπείρα μέσα στον τάρο, άρχισαν να φερούσταν μέσα τόν κλειστό έκείνο χώρο. Ο άρσις από τις φερούσσε τους μου άπείσσε το πώμα και η μούκα που έφαιτα πιά στο σπία μου, έφαιτα μετ' μουδιά σπία και ζαρκάδι έλκλ-α έλκλ-α. Φαινόταν πως έλασε τότε τή λογική μου και τινάχτηκε η έλκλ-α μου τή δύναμη γιά να φερούσ από το ά-νακαταθί έκείνο άκαλίσμα της αουμας, ένω ο διαπεραστικός θείος που άκούσταν έκαί κοντά περνοσε πιά, άνακαταθί από το κορμί μου.

Αν δέν ε'χε την τύχη να έπείσσε, ήτο μ' έφαιτα δίχως άλλο την έλκλ-α ήμερα πρέλλο μια δέσμο. Καί, πρέλλο, την έλκλ-α ήμερα ο καλός μου ο Ντομίνγκο, άρσις έφαιτα να με βρή έλκλ-α την νύχτα, έλκλ-α φε-ρούσ άρσοτα και με λυπημένα κατάνη άπείρα μέσα στην ύπναι τα κατάνη έλκλ-α τή ίχνη μου. Ά-πορσο μου ε'χε παρσοί τή καλός έλκλ-α περνοσίζοντας μέσα στους κατάνη της πώμα, έλκλ-α να κυροσσιμα πιά... Ο όρσο που τόν έπείσε μέσα σ' έκείνο το σκοτάδι τόπο, έκαί τις έλκλ-α ψαλές τους

πό σπία που έφαιτα το έλκλ-α κατάνη. Μία στη σπία πληρώσα περιώτερο κι' από μια περιώτερο σήμασα λίγο την κοκούλα της μού-μας. Έβρινα τότε ένα έλκλ-α κατάνη. Ο ύπνος τόν άνακα δέν ε'χε έλ-λάσει διόλου. Με τα μάτια κλειστά, φαινόταν σαν να βρισκόταν από έ-να καλός πόνο. Τα μάτια της μί-λι, άπείρατα, έλασαν σαν να έ-σαν έδω και λίγη ώρα άλειμένα με μουδιάκι.

Από οι τάροι της άμαρ ε'νε πολ-ύτοιμο, γιατί διατρώον τέλεια τους παλούς θρονα. Άρσιμα λοιπόν να κατάνη έκαίνα τα χροήσσο πιά-μα και έκαίνα έκαίνα να πάσω και την άπορσο μούκα της Ινδικής πρι-κίσιμας, όταν το χέρι μου έπείσε μέσα στις μάλλινες ταινίες της. Τότε τράβηξα χωρίς κανένα διατρώο, το πώμα που ήτο κατάνη άνα-μας στις πέτρες. Όταν όμως άπλω-τα το άρσοτα μου χέρι γιά να θρω τή σπία μου, έδω πως τα ε'χε κά-ψει έλκλ-α...

Όσο κι' αν ήλθον είκοσι χρόνων κι' όσο κι' αν ε'χε θάρος στην καρ-διά μου, το μέτωπό μου έβρινα από την άγναι κι' έφαιτα «Ντομίνγκο!», με την έδω πως έσως ο ύπναι μου ε'χε άκούσθηκε τή ίχνη μου και ε' άκούσε...

Η φωνή μου άντήχησε σαν μια όρ-χίστρα και μέσα στο σκοτάδι το βου-γγό το ζώ άρχισε πάλι σαν έκα-σία και σαν έπείσσε. Μια κραυγή άγναις μέσα στο σκοτάδι...

Τό κατάνη, που, όπως κατάνη, ήταν άπείρα μέσα στον τάρο, άρχισαν να φερούσταν μέσα τόν κλειστό έκείνο χώρο. Ο άρσις από τις φερούσσε τους μου άπείσσε το πώμα και η μούκα που έφαιτα πιά στο σπία μου, έφαιτα μετ' μουδιά σπία και ζαρκάδι έλκλ-α έλκλ-α. Φαινόταν πως έλασε τότε τή λογική μου και τινάχτηκε η έλκλ-α μου τή δύναμη γιά να φερούσ από το ά-νακαταθί έκείνο άκαλίσμα της αουμας, ένω ο διαπεραστικός θείος που άκούσταν έκαί κοντά περνοσε πιά, άνακαταθί από το κορμί μου.

Αν δέν ε'χε την τύχη να έπείσσε, ήτο μ' έφαιτα δίχως άλλο την έλκλ-α ήμερα πρέλλο μια δέσμο. Καί, πρέλλο, την έλκλ-α ήμερα ο καλός μου ο Ντομίνγκο, άρσις έφαιτα να με βρή έλκλ-α την νύχτα, έλκλ-α φε-ρούσ άρσοτα και με λυπημένα κατάνη άπείρα μέσα στην ύπναι τα κατάνη έλκλ-α τή ίχνη μου. Ά-πορσο μου ε'χε παρσοί τή καλός έλκλ-α περνοσίζοντας μέσα στους κατάνη της πώμα, έλκλ-α να κυροσσιμα πιά... Ο όρσο που τόν έπείσε μέσα σ' έκείνο το σκοτάδι τόπο, έκαί τις έλκλ-α ψαλές τους

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ
Ο ΟΙΚΕΙΟΚΡΙΤΗΣ ΤΟΥ Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Όταν ο Μάγας Αλέξανδρος πολι-ορκούσε την Τύρα, έδω μετ' βραδεία στον ύπνο του ένα Σάτορο, ο όποιος τόν χαίρετο χαμολώντας.

Τό πρωί λοιπόν κάλεσε τόν έξη-γητή των όνειρων κι' άρσο το δι-ηγήθηκε τή όνειρό του, πρόσθετα στο τέλος:

—Πρόσεξε καλώς. Έδω θά φανή η σοφία σου! Τό όνειρο αυτό έχει άφα-λώς κάποια σημασία. Πες μου λοιπόν τι σημαίνει;

Κι' ο σοφός έξηγητής άρσο έφαι-σα λίγο το κεφάλι του, άπάντησε:

—Μά Σάτορος σημαίνει... σ' ά-Τ ό-ρος, δηλαδή δική σου ή Τύρος.

Και πρέλλο, ή Τύρος έκαυόσταν από τόν ήρωικό Μακεδόνα.

ΑΙ ΤΟ ΔΕ ΔΙ' ΑΜΟΙΒΗ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο «Ποντικέπυργος» κι' η δραματική ιστορία του. Οι πεινασμένοι χωρικοί κι' ο σκληρός άρχιεπίσκο-πος. Πώς έβγαλαν φωτιά στις άποθήκες του. Όπου κοπάδια ποντικών κυνηγούν τόν άρχιεπίσκοπο. Τό τραγικό του τέλος. Ο Χρηστής κι' η ρεμούλα του όμοσιου χρέματος. Πώς την έσκόρπισε, κ.τ.λ.

Στην περιοχή του Ρήνου, στη Γερ-μανία, σώζεται ένας παλιότατος πύρ-γος που λέγεται «ποντικέπυργος». Έ-πείσσε λοιπόν η έξη παράδοσι σχετι-κά με τόν πύργο αυτό.

Στα παλιά χρόνια έδωσ στην Μα-γεντία ένας άρχιεπίσκοπος. Χάτος άνομαζόμενος, άνθρωπος σκληροκα-ρδός και με κακούργα ένστικτα. Ό-ταν, μάλλιστα κάποτε, έπιασε μεγάλη φτώχεια και πείνα στον τόπο, ο άρ-χιεπίσκοπος, έχι μόνο δέν έδωσσε το φτωχό λαό, αλλά τόν κυροίσει κιόλας.

Κάθε φορά δηλαδή που οι πεινα-σμένοι του έφαισαν φωνή—γιατί ή-ταν πολύ πτωχότες κι' ε'χε έλκλ-α αποθήκες από τρόφιμα—αυτός τούς άπάντησε:

—Τι να τή κάμετε το φωμί, ελκλ-α γκαίνο μου; Τά ποντικά μόνο τρώνε φωμί!

—Δώσε μας τότε όσπρια απ' αυτά που έχεις στις άποθήκες σου να μα-γαρίσωμα! τόν φώναζαν οι φτωχοί.

—Όσπρια; Τι λίτε έκαί; Μόνο... η ποντικίνες τρώνε όσπρια!

Έτσι όμως η άνακαταθί του λαού έναυτίον του έφαισε πιά στο άπορ-χωρήτο. Κι' έβρινα, μια μέρα, σπα-θήσαν έλκλ-α στο πόδι και όκλίσματος με τσακούρα, καμιάδες και λατσο-τράβησαν προς τόν πύργο του άρχι-επίσκοπου, με την άπορσο να διαρρή-ζουν τις άποθήκες του και να τή λα-λάτσοσαν.

—Ένα δικά μας!... φώναζαν. Έ-μαίε τή σπείρα και τή θρονα!

Ο κακούργος όμως άρχιεπίσκοπος, πρόσθεσε κι' έσάλε τους άνθρώπους του, οι όποιοι έβγαλαν φωτιά σ' έλκλ-α άποθήκες. Μά ένω η φωτιά ε'χε φουντώσει και τα τρόφιμα κατάνη-ρσαν, ένα πλήθος ποντικών, κα-τάνησε τή σπία του άρχιεπίσκοπου.

Ήσαν χιλιάδες ποντικά, κοπάδια έ-λκλ-α, που έφαισαν από τις πορ-λομμένες άποθήκες κι' έφαισαν να βροχί τή σωτηρία τους στη μάχη του άπείρατου άρχιεπισκόπου, ο ό-ποιος, έλκλ-α τόν πλάθος των τρω-κτικών, τράβηξε στα πόδια παρσοί-μας. Τά ποντικά όμως τόν κυνηγού-σαν έπου κι' αν πηγαίνα. Κι' από μέν τοδε άνθρώπους που τόν κυνηγούσαν κι' αυτοί, κατάνησε να έφαιση, α-

ριοί του πύργου, ο όποιος από τότε άνακαταθί άπορσοφάρισε.

Ο πεινασμένος Σουλτάνος Αδδούλ Χαμίντ, ήτο καλώς έτι οι διάφοροι άπορσοί του έκαίνα ότι άπορσοσαν γιά να πλώσσουν εις όρους του Δε-μοσίου. Όταν δέν έκαίνα ποτέ κα-νένα έλεος κι' ούτε τιμωρούσε κα-νένα, γιατί από καλός κατάνη έ-καίνα πάντα κι' ο ίδιος τή μερία του λαού. Σ' ένα μάλλιστα έφαιτα γιά τή φρεσύνα, αυτή του όρ-μοσίου γκαίματος και όφαιτα πιά-ττω, το έξη, περσοπικό:

Έλεγε πιά κάποτε στην Κωνσταν-τινούπολη, ένας παρσοίς θαυματοποι-ός, ο όποιος κατάνησε τή κοινών με την άμνητη τέχνη του. Η φημή του έφαισε πολύ γρήγορα ως τ' άνακτορα του Σουλτάνου, ο όποιος έφαισε την έπιθυμία να έδω τα κατάνηματα του θαυματοποιού έκείνου. Στην παρσοί λοιπόν που δόθηκε προς τιμήν του Αδδούλ Χαμίντ σ' άνακτορα, ο θαυματοποιός έφαισε διάφορα κατάνη-κτικά θαυματοποιήματα. Τό πιο κατάνημα όμως έφαιτα το έξη: έφαισε στο τέλος. Πής δηλαδή έ-να σπαθί και... το κατάνημα του έφαισε...

ός, ο όποιος κατάνησε τή κοινών με την άμνητη τέχνη του. Η φημή του έφαισε πολύ γρήγορα ως τ' άνακτορα του Σουλτάνου, ο όποιος έφαισε την έπιθυμία να έδω τα κατάνηματα του θαυματοποιού έκείνου. Στην παρσοί λοιπόν που δόθηκε προς τιμήν του Αδδούλ Χαμίντ σ' άνακτορα, ο θαυματοποιός έφαισε διάφορα κατάνη-κτικά θαυματοποιήματα. Τό πιο κατάνημα όμως έφαιτα το έξη: έφαισε στο τέλος. Πής δηλαδή έ-να σπαθί και... το κατάνημα του έφαισε...

Ο Αδδούλ Χαμίντ έφαισε δέν έ-λκλ-α ότι κατάνησε και πολύ μετ' τή πρέμα. Γύρισε μόνο στους άκο-λούθους του και ε'πε χαμολώντας:

—Καί τι; Τό δόξατε σεις σπα-υδίο αυτό; Ο ύπουργός μου τών Ναυ-τικών... κατάνησε έλκλ-α θρονα-κά!

Όπως θά έφαισε έδωκα, στην άρ-χαιότητα γινόντασαν μεγάλες και πολυήμερες γιορτές προς τιμήν του Αδδούλ Χαμίντ, κατά τις όποιες διαγωνι-ζόντασαν πολλοί καλλιτέχνες του τραγουδιού, της ήθοποιας, της μουσικής και του λογιού γιά τα πρωταία.

Σε μια τέτοια νιοτή, λοιπόν, δια-γωνιζόντασαν και δυο κίβριμα, ο Εύνομος ο Αλκός και ο Αρίστης ο Ρήγιος. Ήσαν όμως κι' οι δυο έφαι-χοι στην τέχνη τους και η νίκη γιά πολλών ώρα σπινόταν άμφοτερόν. Έβρινα όμως οι κάποις στιγμή έφαισε μια γουρή από την κίβρα του Εύνο-μου. Η νίκη, παρσοί, ότι θά καρδι-όταν απ' τόν αντίπαλο, αν δέν συνέ-βαινε ένα άπορσοφάρι και άπορσο-μαστο γκαίνο. Ένα έφαιτα σταλ-μένο ίσως απ' τόν Αδδούλ Χαμίντ, κατέ-θηκε από κάποις δέντρο και πήγε και κάθισε πάνω στη σπαχίνα γουρή της: κίβρα του Εύνομου. Τό έφαιτα αυτό έφαισε τότε να τραγουδή τή λογική και τόσο πρηνή, ώστε ο Εύ-νομος άνακαταθί τελικώς νικήτς στο κίβριμα...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έ-καυοσιμώσσε τιμής παλαιά βιβλία, παρσοί έδους και πάσης γκαίωσης κι' έλκλ-α βιβλίο. Γκαίνα: «Οικαγένημα», Αθήνα 7, Αθήνας.

...

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο "ΛΑΪΦΤ", ΤΟΥ "ΓΚΡΑΝΤ ΟΤΕΛ",

—Δεν θάρη.
—Πώς είπατε;
—Είπα πως το τραίνο δεν θάρη.
—Θεί μου... Μήπως συνέβη κα-
νέ να δυστύχημα;
—Ναι, έκτροχίστηκε δυο χιλιόμε-
τρα μετά το σταθμό της αναχώρη-
σής.
—Μά έχω εισιτήριο κάλλε-
ρετοῦρα.
—Και τί θέλετε να σας κάνω; Δεν
μπορώ να σας ετοιμάσω ειδική άμα-
δοστονίχια.

—Δεν έχω μία τέτοια απαίτηση.
Μά, ξέρετε, πρέπει να είμαι άπόψε
στην "Ορλεάνη", γιατί αύριο στις δέ-
κα... παντρεύομαι. Καταλαβαίνετε;
"Ο άρραβωνιστικός μου με περιμένει
στο σταθμό με τους δικούς του και με
τη μαμά. Πρέπει να φύγω.
—Δυσκοῦμαι πολύ, αλλά δεν μπο-
ρείτε να φύγετε.
"Ο επιθεωρητής του σταθμού κατέ-
βησε το κόκκινο καπέτο ως τα μά-
τια του και τράβηξε προς το γραφείο
του.

—Συγγνώμη... του λέω.
—Μά επί τέλους, άρρωθ δεν φεύγει
τραίνο, γιατί είμηνετε;
—Δεν επιμένω, με συγχωρείτε...
"Ηθελα μόνο να σας ρωτήσω αν θα
μάθουν στην "Ορλεάνη" πως έκτροχι-
στηκε το τραίνο και πως έγω...
—Θα το μάθουν, θα το μάθουν, μην
ανησυχείτε. Δεν παύει... Παντρεύε-
στε μεθαύριο... "Εχετε καλό... Σας
συμβουλεύω μάλιστα να πάτε τώρα
να κοιμηθείτε. Είναι έννέα και μισή ά-
κριβώς, με το χρονόμετρο. Καληνύ-
χτα σας...

Νά πάλι να κοιμηθώ; Μά πού; Κι'
είπατε πως; Πώς θα μπορέσω να κοι-
μηθώ, όσο συλλογίζομαι ότι ο Ζάκ με
περιμένει στο σταθμό της "Ορλεάνης".
Μήπως όμως να θρηνή, κάποιος τρέ-
νος. Δεν μπορώ να περάσω τη νύχτα
μου εδώ στο σταθμό!

Πάντως πάλι το τεράστιο κουτί
μου, (δεν είναι βαρύ), όπου είναι δι-
πλωμένο προσωπικό το νυχτικό μου
με το οποίο πάλι έκανα πάλι με τους
άνδρες της πορτοκαλιάς που περιμέ-
νει την είσοδό μου πάλι στο βαλόνι
του παπιά της νύχτας μου.

Πού να πάω να κοιμηθώ; Νά γυ-
ρίσω στο σπίτι της μητέρας; "Οχι,

όχι. Ντρέπομαι. Μου φαίνεται πως
αυτή η καθυστέρηση με κάνει γελοίο.
Μά τότε λοιπόν; Θα κοιμηθώ στην
αίθουσα άναμονής; Πώς είναι δυνατόν!
Κι' έπειτα, μπορεί να μου κλέ-
ψουν το πολύτιμο αυτό κουτί που έ-
χει μέσα το στέλιμα της πύ άμορ-
φης ημέρας της ζωής μου. Τότε στί
ξενοδοχείο;

Δεν υπάρχει άλλο μέρος. "Η ιδέα
να κοιμηθώ στο ξενοδοχείο αυτή την
τελευταία νύχτα της νεότητός μου
και της ελευθερίας μου μ' άρσκει πά-
ρα πολύ...

Πηγαίνω λοιπόν αποφασιστικά στο
ξενοδοχείο που βρίσκεται απέναντι
στο σταθμό. Τό χωλ είναι καταφωτισ-
μένο "Γκραντ-Οτέλ". Στην είσοδο βλέ-
πω άμέσως το ροδοκόκκινο πρόσωπο
του νεαρού Λάιφτ με την κομψή κόκ-
κινή στολή του, που με κοιτάζει μ'
ένα ύποπτο χαμόγελο...

Δεν έμεινα ποτέ μόνη σ' ένα ξενο-
δοχείο, γι' αυτό νοιώθω τώρα μία συγ-
κίνηση να μου σφίγγει την καρδιά. "Ο
Λάιφτ όμως
μου χαμογέλα
με καλωσύνη
και μου δίνει
θάρρος. Θα ζή-
τήσω άπ' αυ-
τόν το δωμάτιο
που μου χρει-
άζεται κι' είναι
θέλω πως θα
με βοηθήσει να
περάσω μ' αυ-
τό το πολύτιμο
κουτί μου το
χωλ, πού, ό-
μως βλέπω ά-
νάμεσα από τις
κολώνες, είναι
γεμάτο από ξέ-
νους...

"Ενας υπηρέ-
της όμως μου
αρκάζει άξαφνα
το κουτί με το
νυχτικό μου. Κάνω να το ξαναπάω.
Μά τώρα πάλι ένε άργά. "Ο υπηρέ-
της έχει γίνει κιόλας άφαντος. Στε-
κωμαι μία στιγμή και κοιτάζω μπρο-
στά μου μ' ένα απελπισμένο βλέμμα.
"Οχι, δεν μπορούν να με κλέψουν! Στε-
κωμαι μία στιγμή και κοιτάζω μπρο-
στά μου μ' ένα απελπισμένο βλέμμα.
"Οχι, δεν μπορούν να με κλέψουν! Στε-
κωμαι μία στιγμή και κοιτάζω μπρο-
στά μου μ' ένα απελπισμένο βλέμμα.

—"Ενας υπηρέ-
της όμως μου
αρκάζει άξαφνα
το κουτί με το
νυχτικό μου. Κάνω να το ξαναπάω.
Μά τώρα πάλι ένε άργά. "Ο υπηρέ-
της έχει γίνει κιόλας άφαντος. Στε-
κωμαι μία στιγμή και κοιτάζω μπρο-
στά μου μ' ένα απελπισμένο βλέμμα.
"Οχι, δεν μπορούν να με κλέψουν! Στε-
κωμαι μία στιγμή και κοιτάζω μπρο-
στά μου μ' ένα απελπισμένο βλέμμα.

—Μα...
—"Η δεσποινίς είναι μόνη;
—Φυσικά!
"Ο Λάιφτ με κοιτάζει με συμπόνια.
"Επειτα μου δείχνει μία πόρτα στο
βάθος του χωλ.
—Παράτατε στο γραφείο.
Συγκρατώνω έλο το θάρρος μου,
σκοντάω στο χωλ και πάλι πάλι δέ-
ξω στο κατώφλι του γραφείου.

—Βεντρώπεται;
—Τί πράζει;... (φωνή άπότομη).

"Α... συγγνώμη... νόμιζα... (φωνή
μελιστάλαχτη).
—"Οι, τίποτα... Τίποτα... "Ηθελα
ένα δωμάτιο.
—Είθε μόνη;
—Όλοι θέλουν να μάθουν αν είμαι
μόνη!

Κι' έχω τώρα, ύστερ' από τη ματιά
του Λάιφτ, ντρέπομαι που είμαι μό-
νη... Παρηγορούμαι όμως όταν συλλο-
γίζομαι πως αύριο το βράδυ θα είμαι
μαζύ με τον Ζάκ που είναι τόσο άξιο-
πρεπής, τόσο βέβαιος γι' τον έαυτό
του.

—Μάλιστα, κύριε, μόνη.
—Συμπληρώσατε, παρακαλώ, αυτή
τη δήλωση. "Ονομα, έπωνυμο, ηλικία,
και τόπος προέλευσης.
—Και την ηλικία;
—Απάνω κάτω!...

Τό χέρι μου τρέμει. Ντρέπομαι που
γράφω τόσο άσχημα. Κι' αυτός ο έν-
θρως που με κοιτάζει άυστηρά σαν
καθηγητής της καλλιγραφίας!...
Τού δίνω τη δήλωση. Την διαβάζει
προσεκτικά και
μ' έ ευχαριστεί.
Τρέμω λί-
πως έγρασα τί-
ποτα...

—"Οχι, όχι.
Και χτυπά
το κουδούνι. "Ο Λά-
ιφτ πατιέται στη
στιγμή και στέ-
κεται κείς προ-
σέχων στο κα-
τώφλι του γρα-
φείου.

—"Η κυρία...
—Δεσποινίς,
παρακαλώ...
—"Η δεσποι-
νίς... (τι είρωνι-
κή φωνή)!... Μά
ακριβώς... στο 27!
"Ενα όφθαλμός πάλι, ένα όφ-
θαλμός πάλι πάλι, έπρέπει να περά-
σω απροστά από αυτόν τον κόκκινο
διαβολάκο που στριφογυρίζει σαν σφύ-
ρα. Μά ακολουθεί ως τον άπαντός, ά-
νοίγει την πόρτα του και μπαίνει μα-
ζύ μου. Μαζύ μου! Γιατί; Δεν μπορού-
σε να μ' άφήσει ν' ανέβω μόνη μου;
Και το κουτί μου; Τό κουτί μου;
Κόβωμαι άπάνω στο κόκκινο βελού-
δο του μικρού ντυμένου. "Ο Λάιφτ
πιέζει άέσιως ένα κουπί.
—Είχε ένα κουτί λίγο μεγάλο...
κι' ένας υπηρέτης...
—Δεν σας το έλεψαν, δεσποινίς...
Θα το βρήτε στο δωμάτιό σας. Θα
σας το φέρω έγω...

"Ενα άπότομο τρένασμα με κάνει
ν' αναπνεύσω τρεμάμενα. "Ο Λάιφτ
γελάει κρυφά κάτω από το κόκκινο
καπελάκι του. Στο μακρύ άσπρο δι-
δρομο, με τα άσπρημένα δωμάτια,
τραβάει πρώτος, μπροστά.
—Όρίστε, το 27!
Άνοίγει την πόρτα κι' ανάβει το
ηλεκτρικό.

—Καληνύχτα σας, δεσποινίς!

ΤΗΣ ΜΠΑΛΑΣ ΒΟΓΚ

—Συγγνώμη, θα ήθελα να σας ρω-
τήσω...
—"Ο Λάιφτ μπαίνει πάλι και παίρνει
έκείνη την άφωξη στρατιωτική του
στάσι.

—Ξέρετε... δεν έπαγα. Θα μπορού-
σα...
—Μπορείτε, μάλιστα. (Και με συμ-
βουλεύει φιλικά). "Η δεσποινίς μπο-
ρεί να περιμένει στην αουαλέττα
της. Θα φροντίσω έγω...

Δεν έχω καμιά διάθεση να περι-
μένω στην αουαλέττα μου. Κοιτά-
ζομαι στον καθρέφτη, και βγάζω το
καπέλλο μου. Τό φρέμα μου όμως μ'
άπογοητεύει. Μ' αυτό θα κατεβώ;
Στο διάδρομο άπάνω μία καμαρί-
σα μ' ένα φιάγκο στά μαλλιά. Της
παράδωκα διαταχτικά το κλειδί της
κάμαρας μου... Μά το κουτί μου; Δεν
το βλέπω πουθενά! Τί γίνεκε, Θεέ
μου!...

"Ο Λάιφτ στέκεται κοντά στον ά-
σανσέρ. Σπείθει άμέσως να μου ελπεί
έμπιστευτικά:
—Σας ετοίμασα ότι χρειάζεται στο
εστιατόριο...
—Ευχαριστώ. Συγγνώμη, το κουτί
που μου έπρε ο υπηρέτης...
—Μπρρρ! Μή ροδύστε. Θα το
βρήτε στο δωμάτιό σας. Τό εστιατό-
ριο είναι δείξι.

Προχωρώ προς το εστιατόριο. "Α-
ξαφνα όμως αντιλαμβάνομαι ότι έξέ-
λασα τον αριθμό του δωματίου μου.
Πώς θα ξαναγορίσω λοιπόν; Δεν έρ-
ω άκόμα ούτε σε ποιά πάτωμα βρι-
σκαται.

—Σε ποιά πάτωμα, συγγνώμη, είναι
το δωμάτιό μου;
—Στο πρώτο πάτωμα, δεσποινίς.
Μπαίνω στο εστιατόριο. Δεν κατα-
λαβαίνω τί μου γίνεται. Τά βλέπω ό-
λα βαμπα. Τρώω μηχανικά χωρίς να
νοιώθω καμιά γεύση. Συλλογίζομαι
τόν Ζάκ, τη μαμά μου, το τραίνο, τον
γέμο μου... Πόσο είμαι άτυχή! Θεέ
μου, γιατί τό υπάκουα τόσο άτυχα
κορίτσι στον κόρσο!...

Όταν βγήκα στο χωλ, ο άφαντος
ήταν στα έπάνω πατώματα. Προχω-
ρώ λοιπόν προς τη σκάλα γι' ν' άπο-
φύγω εκείνον τον άναιδέτατο Λάιφτ.

Στο πρώτο πά-
τωμα στέκομαι
και κοιτάζω τρι-
γύρω μου. Τά δω-
μάτια έχουν έλ-
λους αριθμούς:
10—11—12. Θεέ
μου! Πού είμαι
λοιπόν; "Ονειρεύ-
μαι;...

"Τρακ! "Γουρί-
ζω τρεμάμενη
Δεν είναι τίποτα.
Σταμάτησε ο ά-
σανσέρ. Βγαίνει ο
Λάιφτ μ' ένα "Αγ-
γλο πάστορα. Μό-
λις με βλέπει, τά
μάτια του παίρ-
νουν μία τέτοια

έκφραση, που νοιώθω πως μου χέδον-
ται τα γέλια. Τί υποψιάζεται άραγε;
Βρίσχω όμως το θάρρος να του ειπω-
—"Οχι, όχι... είμαι εδώ πέρα για-
τί γυρεύω το δωμάτιό μου, μόνο και
μόνο γιατί γυρεύω το δωμάτιό μου...

—Μά δεν σας είπα ότι το δωμά-
τιό σας είναι στο πρώτο πάτωμα;
—Άκριβώς, γι' αυτό...
—Εδώ είναι το "centresolo! Διαβί-
στε εκεί στον τοίχο... Δεν ξέρετε να
διαβάσετε;

"Ο "Αγγλος πάστορ άρχίζει να λέει
στον Λάιφτ ένα σωρό ακατάληπτες
λέξεις, σαν να τον μάλυνε. "Επειτα,
με χαϊρεύει και ρεύγει...
—Καταλάβατε τί είπα;
—Δεν ξέρετε αγγλικά; τον ρωτάω,
έκανοποιημένη που μπορώ να τον τα-
πεινώσω.

—Εγώ; Πώς δεν ξέρω! Ρωτάω
μόνο αν καταλάβατε τί είπα...
—"Οχι... άπάντως ταπεινώμενη.
—Είπα πως έπαυροῦμαι από τί
χαζό ύφος σας...
—"Οχι, αυτό είναι παιά...

"Ολόκληρος ο άναιδέτατος αυτός
διαβολάκος με άνεβίζει με τον άπαν-
σέρ στο άπάνω πάτωμα.
—Προσέξτε μη το βρήκατε πάλι...
Πρώτα είναι το "centresolo, έπειτα...
—Άρσέ με τσούχ!...
Τού κλείνω την πόρτα κατόπιν.
Κόβωμαι άπελπισμένη σε μία πολυθρό-
να και περιμένω. Τί περιμένω; Τί-
ποτα. Συλλογίζομαι τον Ζάκ... Τί ά-
τυχία, Θεέ μου!...

"Η άδωρε παρνούσα χωρίς να τό κα-
ταλαβαίνω. "Αξαφνα χτυποῦν στην
πόρτα.
—Επιτρέπεται;...
—Ποιός είναι;... "Εμπρός!
"Ο Λάιφτ μπαίνει και μου άναγ-
γέλλει μ' ένα θριαμβευτικό τόνο:
—"Ησθ!...
"Επειτα παρανοιάζει γι' να περά-
ση ο Ζάκ.

—"Οι! Ζάκ!... Πόσο είμαι εύτυ-
χημένη... "Εμαθες γι' την έκτροχι-
ση; Τί καλά πού έκανες νάρθη!...
"Ο Ζάκ είναι γάρος κι' ανήσυχος.
Μέλει άραχνά, σαν λαχανιασμένος.
—Γιατί δεν πήγες στην μοδίστρα;
Δεν είναι φίλη σου; "Όσο δεν σε βρή-
κα εκεί, σκέφτηκα πως θα ήσουν εδώ
πέρα, στο ξενοδοχείο που είναι απέναν-
τι από τον σταθμό...
—Ζάκ...
—Άγάπη μου...
Μαζίνει πάλι ο Λάιφτ. Φαίνεται το
κουτί με το νυχτικό μου.

—"Ο κύριος θα μείνει στο ίδιο δω-
μάτιο;... ρωτάει έρωσινικά.
—Μπρρρ!
—"Οχι... Κάνει ταραχένος ο Ζάκ.
"Αι! Μά δεν όπορεύεται! Αυτό τό
κρυφό γέλιο του με κάνει έρω φρε-
νών! "Αι! μά αυτή τη φορά θα τον
ταπεινώσω, θα τον έκδικήθω!
—Πώς όχι;... λίγο έκπληκται τ' ά-
τόν Ζάκ. Θα μείνεις μαζύ μου...
"Ο Λάιφτ σκύβει το κεφάλι και
βγαίνει σαν άερμένος. Έγω τρέχω
και κλείνω την πόρτα με δύναμη. Θεέ
μου! Τόν έκδικήθηκα!

"Επειτα κάθωμαι σε μία πολυθρόνα.
"Ο Ζάκ κάθεται κι' αυτός απέναντι
μου και έμμερσνόμενα άθηναι, μι-
λώντας με το γέλιο μου.

Έρχομαι τώρα να πούμε!...
ΜΠΑΛΑΣ ΒΟΓΚ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΖΩΩΝ

"Ο κακός αφέντης που πάταξε τό
σκύλο του στο ποτάμι γι' να μην
πληρώσει φόρο. "Όπου ο πιστός
σκύλος του σώζει τη ζωή. Ένα ά-
νέκδοτο του Φραγκλίνου. "Ο φι-
λέμουςος γαϊδάρος κι' ή συναισθη-
ση της επαλήθευσης. Πώς συμπλήρωσε
τη φωνή που έλειπε. Τά αϊχμαλω-
τίσαν τους άναβάτες των, κ.τ.λ.

Κάποτε ένας μαραγκός από το Πα-
ρίσι είχε ένα υπέροχο σκυλί σπανίος
ράτσας, που τοῦ το είχαν φέρει από
τη Νέα-Γη.
Όταν όμως ή Γαλλική Κυβέρνη-
σις επέβαλε φόρο στα σκυλιά, ο μα-
ραγκός, γι' λόγους οικονομίας, έδω-
ξε κακήν κακώς το σκυλί του με κλω-
στίες και μπαμπούσιες και δήλωσε
στον υπάλληλο της έφορίας ότι
δεν τό άναγνώριζε γι' δικό του.

Τό φτωχό σκυλί όμως, πρε' όλη
την... άδραχη συμπεριφορά τοῦ γυ-
ρίου του, εξακολουθούσε να μανή πνύ-
τα πιστό σ' αυτόν και δέν εξακολου-
σε καθόλου από την αλλη τοῦ σπιτιού
του.

"Επειτ' από λίγες μέρες, ένα με-
σημέρι, κάποιος άστυφύλακας που
περνούσε άπ' τό σπίτι τοῦ μαραγκού,
άκουσε τ' αλυστήματα τοῦ σκύλου
και μπήκε μέσα.
—Τίνας είναι αυτό το σκυλί; ρώτη-
σε τό μαραγκό.

—Ξένο, άπάντησε ο μαραγκός.
—Κι' όμως δεν γαυγίζει σε
σας, ένω, γι' αυτό, πως ά-
γρεύει με μένα!... Άρσεται τή
φύλακα, κύριε, είπα ο άστυφύλας.
"Εχετε πληρώσει φόρο;
—"Οχι, άπάντησε ο μαραγκός.
—Τότε, σ' όνομα σας, παρακα-
λώ, γι' να σας υποβάλω με μή-
νυσι κι' έτσι να μάθετε να είδεστε
το νόμο...
"Υστερ' άπ' αυτό, ο μαραγκός,
ο όποιος φημιζόταν έλλογος και
γι' την τοιχοκομία του, μάνιας
κυριαρχικώς έναντίον τοῦ άδίκου
τετραπόδου. Χωρίς να γίνη λοιπόν
καίρι έδωσε το σκυλί του μ' ένα
στυγνί και τό πήγε κατ' αῖμα
στο Σηκοῦνα. Έκεί, άρρωθ τοῦ
αμπερδεψε με τό ήσο στυγνί τα πό-
δια, τό έρριξε στο ποτάμι άποφά-
σισμένος πάλι να τό έρευνώθῃ με
γι' πάντα.

Τό δυστυχισμένο ζώο όμως κα-
τώχθηκε να έμπεδωθεί τα πόδια του
και κολυμπώντας να σπύση πάλι στη
βάρη. "Αλλά εκεί τό περιμένε ο στυγ-
νός αφέντης του με μιά μηχανή στο
χερσί, με την όποια άρχισε να τή γυ-
ρῶ αλλοπαρτα. Σέ κάποια στιγμή όμως
κάθως ο μαραγκός έκανε με άπισται
κίνησι, γλύτωσε κι' έπιασε ο ήσος
μέσα στο ποτάμι.

"Αν στη θέση τοῦ σκυλιού ήμουν
ταν ένας άνθρωπος, τί φαντάζεστε ότι
θα έκανε; Θάπαρνε βέβαια τον ά-
καρδο κύριό του να κη πιά βαλίσ-
κι! όμως τό ζώο έκανε άκριβώς τό

αντίθετο. Βούτηξε κι' αυτό στο νερό,
άρπαξε τον κύριό του με τή δύναμη
του και, έπειτ' από γίλιες προσπάθει-
ες, κατώρθωσε να τον τράβηξη στη
βάρη και να τον γλύτωσῃ.

"Ο Φραγκλίνος διηγείται στα "Α-
πομνημονεύματα" του ότι κάποτε πού
επιλοχνηνέτο στην έπαυλη άνδρος φίλου
του, στην όποια έδίδοντο συχνά συ-
ναισθησις, ένας γαϊδάρος, των περιγυ-
λων παρακολούθησε με παραμυγα-
πικός τή μουσική. Σε λίγο καιρό μά-
λιστα, τό συμπάθος ζώο, είχε έξαπα-
ρέσει τόσο, ώστε να προχωρή ως τό
ισόγειο της έπαύλης όπου παιζόταν
ή μουσική και με μεγάλη οικειότη-
τα ν' άκουμπῶν τό άκροστικό του
μουσούδι στο παρβάζι τοῦ παραθύρου.
Οί ένοικοι είχαν συνθηθεί τό φιλό-
μορσο παρβάζιό άκροστικό τους και
δέν τους έκανε πιά καμιά έντύ-
πωση ή παρουσία του.

"Η οικοδόσποινα, μία πούστη, τί-
ποτι ή παρουσία του.
—Ξένο, άπάντησε ο μαραγκός.
—Κι' όμως δεν γαυγίζει σε
σας, ένω, γι' αυτό, πως ά-
γρεύει με μένα!... Άρσεται τή
φύλακα, κύριε, είπα ο άστυφύλας.
"Εχετε πληρώσει φόρο;
—"Οχι, άπάντησε ο μαραγκός.
—Τότε, σ' όνομα σας, παρακα-
λώ, γι' να σας υποβάλω με μή-
νυσι κι' έτσι να μάθετε να είδεστε
το νόμο...
"Υστερ' άπ' αυτό, ο μαραγκός,
ο όποιος φημιζόταν έλλογος και
γι' την τοιχοκομία του, μάνιας
κυριαρχικώς έναντίον τοῦ άδίκου
τετραπόδου. Χωρίς να γίνη λοιπόν
καίρι έδωσε το σκυλί του μ' ένα
στυγνί και τό πήγε κατ' αῖμα
στο Σηκοῦνα. Έκεί, άρρωθ τοῦ
αμπερδεψε με τό ήσο στυγνί τα πό-
δια, τό έρριξε στο ποτάμι άποφά-
σισμένος πάλι να τό έρευνώθῃ με
γι' πάντα.

Τό δυστυχισμένο ζώο όμως κα-
τώχθηκε να έμπεδωθεί τα πόδια του
και κολυμπώντας να σπύση πάλι στη
βάρη. "Αλλά εκεί τό περιμένε ο στυγ-
νός αφέντης του με μιά μηχανή στο
χερσί, με την όποια άρχισε να τή γυ-
ρῶ αλλοπαρτα. Σέ κάποια στιγμή όμως
κάθως ο μαραγκός έκανε με άπισται
κίνησι, γλύτωσε κι' έπιασε ο ήσος
μέσα στο ποτάμι.

"Αν στη θέση τοῦ σκυλιού ήμουν
ταν ένας άνθρωπος, τί φαντάζεστε ότι
θα έκανε; Θάπαρνε βέβαια τον ά-
καρδο κύριό του να κη πιά βαλίσ-
κι! όμως τό ζώο έκανε άκριβώς τό

αντίθετο. Βούτηξε κι' αυτό στο νερό,
άρπαξε τον κύριό του με τή δύναμη
του και, έπειτ' από γίλιες προσπάθει-
ες, κατώρθωσε να τον τράβηξη στη
βάρη και να τον γλύτωσῃ.

Τά άλογα αυτά τα καθάλλησαν
την άλλη μέρα δεκαπέντε επαναστά-
τες και βγήκανε ν' άνιχνεύσουν τή
γύρω περιοχή. Σε κάποια στιγμή ά-
γνάντησαν ένα έριππο ταγμα Βασι-
ρικού στρατού και τράβηξαν τά γυ-
λίνα των άλόγων, θέλοντας να κί-
νουν μεταβολή και να γυρίσουν πί-
σω γι' να είδοῦνται τους απαπο-
λίτες τους.

Τά αϊχμαλωτισμένα όμως άλογα,
με κανένα τρόπο δεν έννοῦσαν ν'
άλλόθεν καταβούναι. Είχαν στυλώ-
σει τα αυτιά τους και γλυμντρού-
σαν χαρούμενα, καταβάζοντας προς το
πρόιο άντικειν Βασιρικού έπικου, στο ό-
ποιο άντικειν προήγεται κι' αυτά.

Τέλος, μην ύπακούσαντες σε καμ-
ιά πίστι χαλινών και σπινθρινών,
έχρησαν να καπαζώσουν με όλη τή
δύναμή τους προς τό μέρος των ασυ-
νολόφων τους.

"Υστερ' από λίγο βρήκαν με τό
έρωτο Βασιρικό ταγμα, κουδούνι-
στας στις ράχες τους και τους άκα-
πντες επαναστάτες τοῦ Τυρόλου, οι
όποιοι αϊχμαλωτιστήκαν άμέσως α-
πό τοῦ Βασιρικού έπικου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΨΥΧΑΙΜΙΑ ΕΝΟΣ ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΟΥ

"Ο γυναικός δούλ της Λωδίας κατα-
δικάστηκε τό 1793, από τους Τε-
ρεμκόφους, στην έσχάτη των ποινών.
Όταν λοιπόν ο δούλος πήγε γι' να
τον πιά στο έκασμα, τον βρήκε να
πνύει σπινθηρί.

Φίλε μου, τοῦ είπα τότε ή κα-
θολικός, άρρωθ με νά τελειώσω τό
καπνιστό, άρρωθ με νά τελειώσω τό
καπνιστό. Είπα λοιπόν να πνύει ένα πο-
τράκι άπό αυτό τό άκαμμένο έκτρο-
κρασί. Θα σου κάνει καλό...

"Υστερ' από ένα τέταρτο, ο δούλ
τοῦ Λωδίου άνέβηκε τα σκαλοπάτια
τοῦ έκασματος και άντικρύς τό θέ-
ματό με άπέναντή ψυχραίμια.

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Πώς δρέθηκε το άσυνταχτικό πτώμα της Καίτης Κώρρεν. 'Η δίκη και η καταδίκη του Πομερόι. Γιατί δεν έγινε η θανατική του εκτέλεση. Πώς πέφτει έξι μήνες χρόνια μέσ' στη φυλακή. Έπανειλημμένες απόπειρες αποδράσεως που αποτυγχάνουν. 'Η πολυθρόνα με τα κοφικά πόδια. 'Η άρραβωνία της μητέρας του καταδίκου. 'Η έκρηξη του φωταερίου. 'Η γάτα που προδίδει, κτλ. κτλ.

ΙΛΗΣΙΑΣ. «Το προηγούμενο φύλλο για τα τρομερά εγκλήματα του 14-ετους κακούργου Τζέι Πομερόι και για τις πρώτες συλλήψεις του.

Δύο μέρες μετά τη δεύτερη σύλληψή του, οι γονείς του απούλησαν το σπίτι τους και το μαγαζί τους, γιατί ήσαν ότι κανένας πειά γείτονας δεν 'ο' αγοράζε φιλική άποψή τους.

Οι καινούργιοι άρραβωνισμένοι Έκχαν γενική ανακρίνιση του σπιτιού και του μαγαζιού και τότε, μέσα στο κελάρι δρέθηκε άσυνταχτικό πτώμα της μικρής Καίτης Κώρρεν.

Δεν ήσαν πειά αμφοδύα για την άνοχη του Πομερόι, ο οποίος τώρα ήταν καταδικασμένος να πληρώσει για όλα τα προηγούμενα εγκλήματά του. Όλη την ημέρα συνταχίζονταν με τους δικηγόρους, οι οποίοι είχαν αναλάβει την υπεράσπισή του και διαρκώς έπαιζαν.

—Δεν μπορούν να με δικάσουν και για τα προηγούμενα εγκλήματα... Γι' αυτό δικάστηκα την πρώτη φορά.

Η δίκη του κράτησε επί βδομάδας δόκλιες και το παγκόσμιο κοινό την παρακολούθησε με ζωηρό ενδιαφέρον. Πλήθος δημοσιογράφων κι' εγκληματολόγων από όλα τα μέρη της Βόρειας και της Αμερικής είχαν συγκεντρωθεί στην Βοστώνη για να την παρακολουθήσουν και να ιδούν από κοντά τον μικρό κακούργο, ο οποίος ήταν ο μεγαλύτερος εγκληματίας του αιώνα.

Οι δικηγόροι του Πομερόι, βασιζόμενοι και στην προηγούμενη απόφαση του δικαστηρίου, υποστήριξαν ότι ήταν φρενοπαθής. Μά ο εισαγγελέας κι' οι δικηγόροι των οικογενειών των θυμάτων φώναζαν διαρκώς:

—Πώς είναι δυνατόν να είναι φρενοπαθής ένας νέος, που διευθύνει με πόνον μια εταιρεία την υπεράσπισή του και ξεφυλάγει με τόση ευστοχία απ' τις επικίνδυνες γι' αυτόν ερωτήσεις;

Οι δικαστές, αυτή τη φορά, δεν έλαβαν υπ' όψιν τους κανένα ελαφρυντικό και τον καταδίκασαν εις θάνατο.

Όστόσο, πρόσωπα πολλές βδομάδες και ο Πομερόι εξακολουθούσε να 'νε ζωντανός. Κι' αυτό γιατί ο κυβερνήτης της πολιτείας Μασαχουσέτσας, στην οποία υπάγεται η Βοστώνη, ήταν απ' τους πιο ραντατικούς υποστηρικτές της κακαγοήσεως της ποινής και δεν έννοωσε να υπογράψει το διάταγμα της εκτελέσεως του νεαρού κακούργου.

Ευνομησά, η βδομάδα έγιναν αχνές, ή θηρία του κυβερνήτη Ουάιτ κι' έβλεπε νέος. Μά κι' αυτός δεν θύλασε να πείσει επάνω του ή εδόν για τη ζωή ενός ανθρώπου εγκληματικού. Συγκρότησε λοιπόν ένα συμβού-

λιο από έξι νόμιμαίς για ν' αποφανθούν αν έπρεπε να κρατησθ' ο Πομερόι ή όχι. Και το συμβούλιο αυτό αποφάσισε κατά πλειοψηφία, να μην κρατησθ' ο καταδίκος, αλλά να φυλακισθ' έσ' όρου ζωής, άσυνταχτικός, σε χωριστό καλλι.

Έτσι, ο «Φονιάς με τα Άσπρα Μάτια», όπως τον έλεγαν, φυλακίστηκε σ' ένα άσυνταχτικό καλλι του διαμερίσματος των καταδίκων εις θάνατον των φυλακών της Βοστώνης.

Μέσα στη φυλακή, ο Τζέι Πομερόι απέδειξε ότι, όχι μόνον δεν ήταν φρενοπαθής, αλλά τετραπέρατος και με τεραστία δύναμη θαλήσεως. Είχε βάλει στο μυαλό του δυο πράγματα: Έν πρώτοις να δραπέτευση και δεύτερον να γράψη τα άσυνταχτικά του. Συγγενός, άρχισε να μαθαίνει ξένες γλώσσες γιατί είχε σκοπό, δραπέτευοντας, να φύγη από την Άμερική και νάρθη να ζήσει στην Ευρώπη.

Μέσα ει λίγες βδομάδες Έκχαν

πολλές απόπειρες αποδράσεως. Όλες, όμως, άπέτυχαν και κάθε φορά η επιτήρησης του γίνονταν πιο αυστηρή. 'Η μητέρα του, η οποία ήταν κι' αυτή επίσης εγκληματικός τύπος, πήγαινε και τον έδλεπε τακτικά, και στις συναντήσεις τους αυτές κατέστρωναν και από ένα καινούργιο σχέδιο αποδράσεως.

Μιά φορά, η μητέρα του Πομερόι υπέβαλε στον διευθυντή της φυλακής μια αίτηση, διά της οποίας τον παρακαλούσε να της επιτρέψη να πάη σ' ένα καλλι του γυνός της με πολυθρόνα για να κάθεται πιο άνετα. 'Ο διευθυντής της έδωσε την άδειά του κι' η πολυθρόνα μεταφέρθηκε στο καλλι του καταδίκου. 'Η πολυθρόνα αυτή όμως είχε κοφικά πόδια και μέσα στο κοφικό τους υπήρχαν λίμνες. Μ' αυτά λοιπόν, ο Πομερόι άρχισε ν' ανοίγει μια τρύπα στον τοίχο του καλλί του για να τ' εκσέση από εκεί.

Μιά μέρα όμως, οι φύλακες είδαν πως ν' γίνεται φρόνιμος, Πομερόι, και να καταπνέεται με πράγματα χρήσιμα, του άπάντησε ο διευθυντής των φυλακών. Έτσι, μάλιστα βέβαιος ότι, έξωθεν καθώς είσαι, θα πραγματοποιήσεις την εφεύρεσή σου.

Και διέταξε άμέσως να πάει στο καλλι του μικρού καταδίκου το εργαλείο που είχε ζητήσει. Συγγενός, όμως, έδωσε μερικούς φύλακες ν' άνοιγουν τρυπάνια στους τοίχους των διπλανών καλλιών κι' απ' εκεί να τον έπιτρεψαν.

Η επιτήρησης ήταν άγρυπνος, αλλά μόνο στο διάστημα της ημέρας. Την νύχτα ο Πομερόι, χρησιμοποιώντας τα εργαλεία, που του είχαν δώσει, έρχόταν ύπουλως για ν' ανοίξη μια τρύπα στον τοίχο του καλλί του. Έτσι, έφτάσθηκε επί πολυβδομάδες. Μια νύχτα, όμως, ένας φύλαξ άκουσε τα βήματα του Πομερόι στον τοίχο, κι' ανοίγοντας την πόρτα έκρινε, είδε τι δουλειά έκανε.

Άμέσως τον μετέφεραν σ' ένα άλλο πει άπέναντι καλλι. Έκεί, όμως, ο Πομερόι έμαθε απ' τη μητέρα του ότι έβλεπε απ' τον τοίχο του καλλί του περνούσε ένας σωλήνας φωταερίου. Έπείσθη λοιπόν τον τοίχο σ' ένα είδος έκτασης, ως έβλεπε έφθανε στον σωλήνα. Τον πείστηκε κι' αυτόν κι' έπειτα τον βούλωσε με ένα χαρτί για να έμποδισθ' η φωταερίω να ξεφύγη.

Το σχέδιό του το είχε καταστρώσει ως έξης: Μια νύχτα θα έβελονε τον σωλήνα και θα έδωζε φωτιά στο φωταερίο, για να κάψη την πόρτα του καλλί του. Έτσι θα δημιουργούσε μέσα στη φυλακή μια στιγμή άσυνταχίας, της οποίας θα έωφελετο για να δραπέτευση.

Πράγματι δέ, μια νύχτα ο Πομερόι έβελωσε τον σωλήνα και, όταν η καλλι πλημμύρισε από φωταερίο, άναψε ένα σιγίτο. Μια τρομακτική

τήν τρύπα και κατάλαβαν τα πάντα. Πήραν λοιπόν την πολυθρόνα και την μετέφεραν στο γραφείο του διευθυντού, κι' εκεί βρήκαν κρυμμένα στα κοφικά της τα εργαλεία του καταδίκου.

Μά και πάλι ο Πομερόι δεν άπαίπισθηκε και δεν έγκατέλειψε το σχέδιό του περί αποδράσεως. Σε διάστημα καμιάς τριτάτης. Μια φορά μόνο κατάρωσε να βγύ απ' τον έσωτερικό τοίχο του καλλί του, έλλα μιά γάτα κατείχε την φυγή του. Καθώς, δηλαδή, πήδωσε, πάτησε μιά γάτα, η οποία, άγριεμένη, τον έδωξε και κι' άρχισε να ουρλιάζει. Έτσι, έκίνησε την προσοχή της φρουράς, η οποία έτρεξε και τον συνέλαβε.

Τη χρονιά πουόσαν το ένα μετά το άλλο και ο Πομερόι εξακολουθούσε να βρίσκεται στη φυλακή. Άδότην, άεροπλάνο, ηλιακονοούμενα, γραμμόφωνα και ραδιόφωνα, όλα αυτά του ήταν άγνωστα. Στο μεταξύ όμως αυτός είχε καποθώσει να μάρη δώδεκα ξένες γλώσσες μόνος του.

Έπει τέλος, το 1917—άφου πέρασε σκαρταπέντε χρόνια φυλακισμένος στους τέσσερες τοίχους του καλλί του χωρίς να βγύ ούτε μιά μέρα, όχι μόνον έβλεπε στην πόλη, αλλά ούτε στο προάκλιο της φυλακής—του κατήγγισαν την άπομώσωση και τον έπησαν σ' ένα άλλο, όπου βρισκόταν ο Πομερόι. Έκει έμεινε άλλα δεκαπέντε χρόνια.

Σ' όλο το διάστημα αυτό, η μητέρα του τον έπισκεπτόταν τακτικά. Δυο φορές την έβδομάδα, ως έβλεπε πρό τριών έτών, το 1928, πέθανε. 'Ο Τζέι Πομερόι, ο οποίος ήταν πειά 71 έτών. Από τότε δέ περιέπεσε σ' ένα λαγυλάκι.

Έδω και λίγες βδομάδες τέλος, ο Τζέι Πομερόι, ο μεγαλύτερος κακούργος της άμερικής, πέθανε. Ήσθ έκανε έξι μήνες χρόνια μέσα στη φυλακή!...

έκρηξη έπακολούθησε και ο μετέ τοίχος του καλλί γκρεμίστηκε, τραυματίζοντας το δεσποφύλακα, που φρουρούσε στον διάδρομο.

Οι άλλοι φυλακισμένοι, τρομακταμένοι απ' τις φλόγες και τον πάτο, έσπεσαν εις πόρτες των καλλιών τους και πατάχτηκαν έξω. Μά δυσκολία τότε οι φύλακες και η φρουρά κατάρωσαν να τους έμποδίσουν να δραπέτευσουν.

Μά ούτε και ο Πομερόι έδραπέτευσε, γιατί με την έκρηξη του φωταερίου λιποθύμισε και δεν μπόρεσε να κάνει τίποτε.

Όντε όμως και η άποτυχία αυτή τον άπέλπισε. Έκανε και πολλές έλλες απόπειρες αποδράσεως, αλλά καμιά τους δεν έπέτυχε. Μά φορά μόνο κατάρωσε να βγύ απ' τον έσωτερικό τοίχο του καλλί του, έλλα μιά γάτα κατείχε την φυγή του. Καθώς, δηλαδή, πήδωσε, πάτησε μιά γάτα, η οποία, άγριεμένη, τον έδωξε και κι' άρχισε να ουρλιάζει. Έτσι, έκίνησε την προσοχή της φρουράς, η οποία έτρεξε και τον συνέλαβε.

Τη χρονιά πουόσαν το ένα μετά το άλλο και ο Πομερόι εξακολουθούσε να βρίσκεται στη φυλακή. Άδότην, άεροπλάνο, ηλιακονοούμενα, γραμμόφωνα και ραδιόφωνα, όλα αυτά του ήταν άγνωστα. Στο μεταξύ όμως αυτός είχε καποθώσει να μάρη δώδεκα ξένες γλώσσες μόνος του.

Έπει τέλος, το 1917—άφου πέρασε σκαρταπέντε χρόνια φυλακισμένος στους τέσσερες τοίχους του καλλί του χωρίς να βγύ ούτε μιά μέρα, όχι μόνον έβλεπε στην πόλη, αλλά ούτε στο προάκλιο της φυλακής—του κατήγγισαν την άπομώσωση και τον έπησαν σ' ένα άλλο, όπου βρισκόταν ο Πομερόι. Έκει έμεινε άλλα δεκαπέντε χρόνια.

Σ' όλο το διάστημα αυτό, η μητέρα του τον έπισκεπτόταν τακτικά. Δυο φορές την έβδομάδα, ως έβλεπε πρό τριών έτών, το 1928, πέθανε. 'Ο Τζέι Πομερόι, ο οποίος ήταν πειά 71 έτών. Από τότε δέ περιέπεσε σ' ένα λαγυλάκι.

Έδω και λίγες βδομάδες τέλος, ο Τζέι Πομερόι, ο μεγαλύτερος κακούργος της άμερικής, πέθανε. Ήσθ έκανε έξι μήνες χρόνια μέσα στη φυλακή!...

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΙ

ΤΟ ΠΟΛΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΚΑΒΑΛΑ. —Στις 26 Οκτωβρίου συντηρήσαν εις φιλικόν ποδοσφαιρικόν άγώνα, τω όποιου αι εισπράξεις διατέθηκαν ύπερ των σεισμοπαθών, αι ομάδες μικτή «ΑΕΚ» — «Ποσειδών» και «Φίλιππος», άναπαύσειαι ισόπαλοι διά τερμάτων 1-1.

Η μικτή «ΑΕΚ» — «Ποσειδών» κατήλθε εις τόν άγώνα ύπερ την έξης σύνθεσιν: κ.κ. Θεόφιλος, Στέφανος, Κονής, Βουλγαρόπουλος, Βάνος, Κονής, Βουλγαρόπουλος, Καρανάσης, Μάγας, Άναστασάκης, Γιαννάκης, Φωταράκης και Βουλγαρόπουλος Ι.

Επίσης την ομάδα «Φίλιππος» άποτέλειαν αι κ.κ. Πάσιος, Μουστάκας, Γαρούδ, Οικονομίδης, Γερμανίδης, Παπαδόπουλος, Ρασσάπουλος, Βασιλάκης, Κίτσος, Καλίντσης, Ορόστης και Σ. Κασουλίδης.

ΡΩΣΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΚΡΥΟ, Η ΖΕΣΤΗ ΚΙ' Ο ΑΝΕΜΟΣ

ΤΟΥΛ ΤΟΛΣΤΟΓ

Μιά μέρα, ένας οδοιπόρος, φτάνοντας σ' ένα σταυροδρόμι, συνάντησε το κρύο, τη ζέστη και τον άνεμο. 'Ο οδοιπόρος είπε μιά εκκλησίαν και τους τρεις συντρόφους και προσέφερε για να εξακολουθήση το δρόμο του.

—Σε ποιόν να είπα τάχα την εκκλησίαν; άναρωτήθηκαν μεταξύ τους οι τρεις σύντροφοι, όταν ο διαδότης άπομακρύνθηκε.

—Θά την είπα σίγουρα σ' ένα μένα, είπε η ζέστη, επειδή φοβάται να μ' η τον κρύο.

—Έχουν λάθος! φώναξε το κρύο. Έμένα ήθελε να κολακίση με την «εκκλησίαν» του ο άνθρωπος, αυτός, γιατί έμένα φοβάται περισσότερο.

—Περίεργο πράγμα! είπε τότε κι' ο άνεμος, σφύριζοντας. Μιλάνε και διεκδικείτε ξένα προνόμια. Δεν το κα ταλαβαίνετε, ότι ο οδοιπόρος έμένα χαίρεται;

Και, από λόγο σ' λόγο, η φιλονεικία τους άρχισε να ζωηρεύη. Η ζέστη είχε ανάψει και κοκίνισε από το θυμό της, το κρύο έτρεμε από τα νεύρα του κι' ο άνεμος άρχομαχούσε και φώναζε και βλαστήμοι.

Οι τρεις σύντροφοι δριζόντουσαν τώρα χυδαία και αν το κρύο έκανε για μιά στιγμή τη χαρακτηριστική του ψυχραιμία, υπήρχε κίνδυνος ν' άρπαχτούν στα χέρια και ν' άρχίσουν να δέρονται άγρίως.

Ευτυχώς όμως σ' ένα κι' ο άνεμος έαναδέρθηκε την ψυχραιμία του, που την είχε χάσει και φώναζε: σ' κάποιον στιγμή δυνατό:

—Γιά σταθήτε, βρε παιδιά! Τι ή φιλοφρονέτε τα καλώματα, παρακαλώ, εις δαίμονες λοιπόν τα μάτια μας για το τίποτε; Τη διαφορά μας μπορούμε να τη λύσουμε με τον απλούστατο τρόπο.

Ν' άπειθονόμα δαλαδή στον ίδιον τον άνθρωπο και να μ' άς πη αυτός ποιόν από τους τρεις μας, χαίρεται; 'Η πρόταση του άνεμου άγινε δεκτή κι' όλοι μαζί τρέψαν και σάσαν να το διαβάση.

—Άνθρωπά μου, του είπαν κι' οι τρεις με μιά φωνή, ποιόν από τους τρεις μας, χαίρεται; προ-
τήτερα;

—Μά... τον άνεμο, άπάν-
τησε ο διαδότης.

—Τ' άκούτε;... είπε τότε μ' ένθουσιασμό ο άνεμος κι' άρχισε να σφύριζε χα-

ρούμενος.
—Πολύ καλά! είπε τότε η ζέστη, κατίζοντας άγρια τον οδοιπόρο. Ένοια σου όμως, κακομοίρη μου και που θά μου π' άς; Θά σ' άψω!... Θά σ' εσσυροφλήσω!...

—Μη φοβάσαι, παλληκάρι μου, είπε ο άνεμος χαϊδεύοντας τα μαλλιά του διαδότη. Δεν έχεις να π' άς; τίποτε γιατί όταν αυτή θαλήσει να σου κάνει κακό έγω θά φουάω και θά σ' άρροήσω.

—Έγώ όμως θά τον ξεπαλιάσω!... Θά τον μακαρώσω! είπε τότε το κρύο κι' άρχισε να τρεμουλιάζει καριεμένο από μιά άσυνκράτητη νευρική άγανάκτηση.

—Χωρίς τη βοήθεια τη δική μου, είπε ο άνεμος, ούτε κι' εσύ μπορείς εκδικείτε ξένα προνόμια. Δεν το κα ταλαβαίνετε, ότι ο οδοιπόρος έμένα χαίρεται;

Και, από λόγο σ' λόγο, η φιλονεικία τους άρχισε να ζωηρεύη. Η ζέστη είχε ανάψει και κοκίνισε από το θυμό της, το κρύο έτρεμε από τα νεύρα του κι' ο άνεμος άρχομαχούσε και φώναζε και βλαστήμοι.

Οι τρεις σύντροφοι δριζόντουσαν τώρα χυδαία και αν το κρύο έκανε για μιά στιγμή τη χαρακτηριστική του ψυχραιμία, υπήρχε κίνδυνος ν' άρπαχτούν στα χέρια και ν' άρχίσουν να δέρονται άγρίως.

Ευτυχώς όμως σ' ένα κι' ο άνεμος έαναδέρθηκε την ψυχραιμία του, που την είχε χάσει και φώναζε: σ' κάποιον στιγμή δυνατό:

—Γιά σταθήτε, βρε παιδιά! Τι ή φιλοφρονέτε τα καλώματα, παρακαλώ, εις δαίμονες λοιπόν τα μάτια μας για το τίποτε; Τη διαφορά μας μπορούμε να τη λύσουμε με τον απλούστατο τρόπο.

Ν' άπειθονόμα δαλαδή στον ίδιον τον άνθρωπο και να μ' άς πη αυτός ποιόν από τους τρεις μας, χαίρεται; 'Η πρόταση του άνεμου άγινε δεκτή κι' όλοι μαζί τρέψαν και σάσαν να το διαβάση.

—Άνθρωπά μου, του είπαν κι' οι τρεις με μιά φωνή, ποιόν από τους τρεις μας, χαίρεται; προ-
τήτερα;

—Μά... τον άνεμο, άπάν-
τησε ο διαδότης.

—Τ' άκούτε;... είπε τότε μ' ένθουσιασμό ο άνεμος κι' άρχισε να σφύριζε χα-

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Κι' ήρθα μέσ' σ' της άγάπης το μεθυσί
ο χωρισμός με πίκρα να μου βάλη
σάν και τούτη—κι' άπόμα πιο μαγ-
(Λη—

τη θάλασσα που μάς έχει χωρίσει.
Μιά θάλασσα και στην καρδιά έγω
(κλείσει,
που όταν άκούει το κύμα στο άκρο—
(γυάλλι

το αιώνιό του παράπονο να φάλλη,
ένα θρήνο άντίφωνο δ' άρχισθ'.
Άντίφωνο ένα θρήνο κι' ένα κλάμα
που κλαίνοντας με τη θάλασσα άντάμα
βουρκώνει πέρα ως πέρα το γυαλό.
'Ο; που στερνά της θάλασσας στον
(άμμα

εφευχόν οι καύμοι—και π' άς και γ' άς
τους πόνους μου τραγούδι να τους
(κλάμα

Ι. ΓΥΠΑΡΗΣ

ΜΙΚΡΑ ΠΟΥΛΙΑ

Σάν τα μικρά κι' άνήφερα πουλά,
όπου δεν φεύγουν δεν πετούν άκόμα,
και μιά στιγμή δαίλα ξεστρουμίζουν
κι' εύθες τροπώνουν πάλι στη φωλιά.
Έτσι τα λόγια μεδονονται στο στόμα
και πάλι πίσω στην καρδιά γυρίζουν
άγάπης λόγια—άνήφερα πουλά.
Μην καρτερείς σάν βγούν απ' τη φω-
(λιό

με έξωρεγα και δίχτυα να τα πιάση.
Ίσως η τύχη τότε δεν σ' άρει.
πετούν τα λόγια—φεύγουν τα πουλά.
'Ελα, αν δεν θέλεις τώρα να τα χά-
(σες,

άπλωσ' έδώ σ' άγαπημένο χέρι
και πάρε τα μαζί με τη φωλιά.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΚΕΙΝΟΠΟΡΙΝΑ

Και θάλασσα σ' αμ' έμένα βούρσο
τη γαλανή άπορροια
που σ' άνθισσαν περιόχους
που κάπνιζε πειά άμμο.

Ίσως να πόνεσε με γαλήνια
και με κορώνα του νιού
και νύμφα λαυλούρα μεδούσε
έξω, έρηλη, ταλαλάλοο.

Όμω! τι αν φεύγουν τα χέρια
και με σ' άκρα του σταρ
αμ' αν σ' άμ' αν σ' άμ' αν σ' άμ' αν
μας έχει άγγισει την καρδιά.

Ανέμω, π' άς, π' άς, π' άς, π' άς
σ' άμ' αν σ' άμ' αν σ' άμ' αν
και γ' άμ' αν σ' άμ' αν σ' άμ' αν
π' άς, π' άς, π' άς, π' άς.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΑΚΟΣ

ΟΛΥΜΠΙΑ

«Ο φίλος και πόνος και πόνος και πόνος
(σταλλάνει άέρα,
ζωή και χάρη άσπύραται σ' ημ' έμ' ας
(έωπαρ,

Κι' έδώ η Ολύμπια η ζωή τα μάτια
(δ' άς και κλαίει,
τ' άς και κλαίει, τ' άς και κλαίει,
(δ' άς και κλαίει.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Η γοητευτική ήθαιαός του κινηματογράφου Νόρμα Ταλμάν.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. H. ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Η διάφορα (imitation) γούνα, θα μᾶς επιτρέψουν εφέτος, να γαρνίρουμε χωρίς πολλά έξοδα τὰ ἐπανεφορία μας καὶ τὰ φορέματά μας.

—Θὰ εἶναι ἀκόμα «ἀν-δύνα» καὶ μικροὶ φρόγχοι καὶ λουλούδια καὶ δι-φορα χαρτωμένα μοτίφ ἀπὸ γούνα, πρὸ πάντων ἀπὸ ἱμιτάσιον ἐραίναν.

—Με τοὺς φρόγχους αὐτοὺς, τὰ λουλούδια καὶ τὰ μοτίφ, θὰ γαρνίρουμε τόσο τὰ ἐπανεφορία μας καὶ τὰ φορέματά μας, ὅσο καὶ τὰ καπέλλα μας.

—Στὸ γιὰκὰ ἀπὸ μαῦρο ἀστροχάν, ἐνὸς ἐπανεφορίου, πηγαίνει πολὺ ἐνὰ ἀσπρὸ λουλούδι ἀπὸ ἐρίμνα ἢ ἀπὸ ἀσπρὸ ἀστράχιν.

—Εἰσὶν μικροὶ φρόγχοι ἀπὸ γούνα, θὰ γαρνίρουν τὰ κορσάκια ἐμπρὸς καὶ ὀπίσθεν τῶν ἀγκυ-φών, στὴς ζώνες ἀπὸ ὑφαντό.

—Σὲ μαῦρο βελούδινο φόρεμα κά-ναι θαυμασιὰ ἐντύπωση μὲ σειρά ἀ-πὸ ἀσπρὰ φιογκάκια ἐμπρὸς στὴ κορ-σάκι, ἀπὸ κατόλουκα ἐρίμνα.

—Εἰσὶν στὴς κάτω ρούστες, θὰ ἴδουμε συχνὰ βούλες ἀπὸ γούνα, ἢ ὁποῖες θὰ σχηματίζον μὲ ἀσυνήθι-στη μορφοῦσα.

—Με φρόγχους καὶ βούλες ἀπὸ γού-να, μπορεῖτε νὰ γαρνίρετε τὴν πέν-τα σας καὶ τὸ μακρὸν σας, ἂν εἶναι χαμωμένο ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑφαντό τοῦ φορέματος ἢ τοῦ ἐπανεφορίου σας.

—Καὶ σὲ μαῦρα καπέλλα ἀκόμα, πηγαίνει πολὺ ἐνὰς φρόγχος ἀπὸ ἄ-σπρη γούνα, τὴν μάλιστα πού εἶναι τόσο τῆς μόδας οἱ φρόγχοι στὰ κα-πέλλα.

—Εἰσὶν σὲ καπέλλα ἀπὸ μαῦρο βελούδο τίποτε δὲν ταιριάζει καλὸ-τερα, ἀπὸ ἐνὰ ἄνθος ἀπὸ ἐρίμνα.

—Ὅλες αὐτὲς τίς γούνινες γαρ-νιτούρες, θὰ τίς βρῆτε ἐτοιμὰς στὰ μαγαζιά, ἀλλὰ μπορεῖτε καὶ νὰ τίς κατασκευάσετε μόνες σας ἀπὸ κα-νὴνα κομμάτι παλῆς γούνας, πού θὰ ἔχετε δίχως ἄλλο.

—Θὰ ἴδουμε καὶ πουντὸν ἀπὸ γού-να καὶ χρώματος, τὰ ὁποῖα, κρεμα-σμένα ἀπὸ γυάλινον περσισμένον γύρω πρὸ λαιμοῦ, ὁ ἀποτελοῦν μὲ χαριτω-μένη νεανικὴ γραῖα.

—Θὰ ἴδουμε πολλὰ φορέματα μὲ ἀμπρεσάν, μανίκια, καὶ ζώνες, ἀπὸ βελούδο, διαφορετικῶς ρωσικὰ χρώμα-τος ἀπὸ τὸ φόρεμα, τὸ ὁποῖον θὰ εἶναι ἀπὸ λαμνὰ, ἀπὸ κρὸν-νέ-σιν, ἢ ἀπὸ θαμνὸ μεταξωτό.

—Σὲ φόρεμα ἀπὸ λαμνὰς, μπερὶ πη-γαίνουν θαυμασιὰ ἀμπρεσάν καὶ μα-νίκια ἀπὸ βελούδο καφέ.

—Οἱ συνδυασμοὶ αὐτοὶ μᾶς ἐπι-τρέπουν νὰ διακοσμήσουμε πολὺ εὐκολὰ ἐνὰ πλῆθος νεανικῶν φορέμα.

—Η πελαρίνας εἶναι πάντα τῆς μό-δας. Ἀλλ' ὅχι συμπαγὲς πρὸς φόρεμα ὅπως πρὶν. Θὰ εἶναι ἐντελὲς ἐξημι-στέ, ὥστε νὰ ἀποδείξουν νὰ τίς ἀ-πορροῖται ὅταν θέλουμε καὶ ὅταν θέλουμε νὰ τίς διαβάσουμε. Μία πελαρίνα ἀπὸ μαῦρο βελούδο, μπορεῖ νὰ τὴν φο-ρέσουμε μὲ ὑποκρίματα φορέμα.

□ □ □ □ ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ □ □ □ □

1) Φόρεμα βελούδινο, ἀπὸ δαντέλλα καὶ σατέν. 2) Φόρεμα βελού-δινο ἀπὸ σατέν ἢ βελούδο, γαρνιρισμένο μὲ δαντέλλα. 3) Τὸ προη-γούμενον φόρεμα, συμπληρωμένο μὲ μολιερὸ ἀσπρὸ.

—Η μαντέρνας πελαρίνας θὰ εἶναι ἐφαρμοστικὲς στὸς ὤμους καὶ κοντές, μερικὲς δὲ θὰ φτάνουν λίγα κάτω ἀπὸ τὴν τάγια.

—Μετὰ ἀπὸ τίς μαντέρνας γαρνιτού-ρας εἶναι καὶ ἡ κορσάκι, καθὼς καὶ ἡ ἐξαρτητικὴ πλεξίδα, κλωμωμένη, ἀ-πὸ ροζαὸ βελούδινο, ἢ ἀπὸ κρὸν-νέ-σιν. Ἡ κορσάκι, θὰ γαρνίρουν ἐλ-γυρὰ τὸ ἀνοιγμὰ τοῦ λαιμοῦ, τίς ζώ-νες, τίς μασχάλας, ἐκεῖ ἀκριβῶς πού ἀνώνονται τὰ μανίκια μὲ τὸ φόρεμα, τὰ πουντὸν, καὶ ὅλως τὰ μικρὰ παλτουδάκια.

—Τίς γαρνιτούρες αὐτὲς, θὰ τίς ἴ-δουμε καὶ στὰ καπέλλα ἢ γύρω πρὸν καλὸττα ἢ στὸ ὑπὸ, ὅταν τὸ καπέ-λο θὰ εἶναι μικρὸ κρόν, ἢ μικρὸ κα-πέλιν.

—Καθὼς τὰ καπέλλα ἐκκολλοῦνται ν' ἀφίονον ἀσκαπῶς τὸ μισὸ σχεδὸν κεφάλι, θὰ συγκροτοῦν τίς οὐτυλι-σίων τῶν καλλωπῶν, μπερὶ μὲ χαριτωμέ-νες μακροὺς μπαρέττες ἀπὸ μέταλλο ἢ σιδή. Τὸ σιδηρὸν αὐτὸ κολλοῦνται πολὺ τὸ πρῶτον.

—Ἀν τὸ χρώμα μάλιστα τῆς μπα-ρέττας συμφώνη μὲ τὸ χρώμα τοῦ καπέλλου, θὰ εἶναι ἀκόμα καλότερον.

—Γιὰ ἀπογευματινὰ γαλὲρ θὰ προ-τιμήσουμε εφέτος, τὸ μαῦρο, ἢ καφέ, ἢ χρυσὸν ντελ, ἢ τὸ πρῶτον αὐτὸ, γαρνιρισμένο μὲ ἀστράχιν, ἢ μὲ ἀσπρὸν ἱμιτάσιον. Ἐκτὸς ἀν προτιμήσουμε ἐνὰ ἀσπρὸν ἀποκλειστικόν, αὐτὸ ἔκκεντρο γούνην, ἐνὰ πλῆθος καλὸν, πλε-γνὸ ἢ ὄχι, καὶ χρώμα ἀπὸ ντελ, ἢ βελούδο αὐτὸ.

—Ἀν ἀντικαταστήσουμε τὸ πλῆ-θος μὲ ἀσπρὸν, ὁποῖον εἶναι μὲ

δὲς μὲ μπλουζὴ ἀπὸ κρὸν-νέ-σιν, ἢ ἀπὸ σατέν ἀσπρὸ, τότε θὰ ἔχουμε ἐνὰ πολὺ σὶκ ἀνταμύλ, μὲ τὸ ὅποῖο μπο-ροῦμε νὰ κάνουμε ἐπισκέψεις καὶ νὰ πᾶμε καὶ σὲ τσίγια.

—Ἐπὶ αὐτὸ τὸ γαλὲρ θὰ ρίξου-με στοὺς ὤμους καὶ μὴ γούνα, ἐσάρ-πα ἢ μπουφ, ἢ θὰ φορέσουμε μὲ πε-λαρίνα ἀσπρὴ μὲ τὸ γαλὲρ.

—Ἐνὰ μαντὸν καὶ ἐνὰ καπέλλο ἀσ-πρὸν, συμπληρώνουν τὴν τουαλέττα.

—Εἰσὶν θὰ ἴδουμε καὶ ἀκριβῶς τὰ μαντὸν καὶ καπέλλα κλωμωμένα ἀπὸ γούνα καὶ βελούδο, ἀντικατα-στήναι.

—Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μαῦρο πού θα-μρεῖται πάντα σὶκ, θὰ εἶναι ἐπί-σης τῆς μόδας γιὰ κορσάκια καὶ φο-ρέματα «ἀντιπύρι» καὶ τὸ καφέ, σὲ ὅ-λες τὶς ἀποχρώσεις, ἀπὸ τὴ κα-στανὴ ἀνοικτὴ ὡς τὸ μορφοῦ.

—Ὅλες δὲ αὐτὲς ἡ ἀποχρώσεις, ἀναμεινύ-νται εὐκολὰ μὲ κάθε ἄλλο χρώμα.

—Τὰ ἐπανεφορία θὰ εἶναι μακρὰ δὲς καὶ τὸ φόρεμα. Θὰ φορεθῶν ἡμῶς πολὺ μακρὴ τοῦ τέλους τῆς ἐπαχ-χῆς καὶ τὰ μικρὰ κοντὰ παλτουδάκια, πού δύνανται τὴν γὰρ καὶ νεανικότητα σὴ σιλοῦνται.

—Σὲ λίγὸν θ' ἀρχίσουν οἱ γορὶ καὶ ἡ ἡδυστοχία καὶ ἡ λαμπρότητα τουα-λέττας, θὰ φαντάζον πάλι κάτω ἀπὸ τὸ ἡλεκτρικὸν φῶς.

—Ἀλλὰ γιὰ ὅσες κυρίες δὲς εἶναι ὅμοι τὸ δὲς κοσμικὲς, ποστικώτερον εἶναι ἐνὰ φόρεμα μαῦρο, τὸ ὁποῖο εἶ-ναι πλῆθος εὐκολὰ, ὅταν γίνονται πρὸ τὸ ντεκοντὸ.

—Ἀν καλὸν τὸν προσέσουμε μὲ γαλὲρ, μπορεῖ νὰ τὸ φορέσουμε καὶ

σὲ ἀπογευματινὲς συγκοινωνίας.

—Τὸ βράδυ, γιὰ νὰ μὴν κάνη πολὺ κομάρη ἐντύπωση, τὸ φόρεμά μας, θὰ φορέσουμε μερικὰ χρωματιστὰ κοσμη-ματα, τὰ ὁποῖα τώρα μὲ τὴν μεγάλη ἐπιτυχία τῶν ἱμιτάσιων, δὲν χρειάζε-ται ἀπαραίτητως νὰ εἶναι ἀληθινὰ.

—Με μαῦρο φόρεμα πηγαίνον πολ-λὸ γάντια, παπούτσια, ζώνη καὶ τὸ μοτίφ πού θὰ συγκρατῇ τὸ φόρεμα στοὺς ὤμους, χρωματιστὰ.

—Ἐνὰ μαῦρο βελούδινο φόρεμα ἀπο-ρεῖ νὰ εἶναι ἀπὸ βελούδο, ἀπὸ σατέν, ἀπὸ δαντέλλα, ἀπὸ ζωρζέττα καὶ ἀπὸ κρὸν.

—Ἐνὰ μαῦρο τοῦλιν φορέμα εἶναι ὠραϊκότατο, ἀλλὰ δὲν θεωρεῖται πολὺ πρακτικόν, γιὰτὶ ὅταν στερεὸ εἶναι, ὅταν μποροῦμε νὰ τὸ φορέσουμε καὶ τὸ ἀ-πόγευμα.

—Γιὰ τὸ βράδυ, ἐπεκράτησε πάλι ἡ μέλας τῶν πολὺ μακρῶν ἐπανεφο-ριῶν, ἀπ' τὰ ὁποῖα ἀλλὰ θυμίζον στὴν Διευθυντήριον καὶ ἄλλα ἐπὶ μεσαιωνικὰ.

—Τὰ ἐπανεφορία αὐτὰ εἶναι πολὺ μεγαλοπρεπῆ μὲ τοὺς ὑψηλοὺς τουα-λετισμοὺς, τίς γούνινες γαρνιτούρες, τοὺς καὶ τὰ παλτοῦδα μανίκια.

—Ἐνὲς ὅμως ἀκόμα τῆς μόδας, καὶ τὰ τόσο νεανικὰ καὶ γαρνιρισμένα, μικ-ρὰ παλτουδάκια, τὰ ὁποῖα σιλοῦν-ζον πολὺ λιγώτερον, γιὰτὶ θὰ ἀντι-στούν πολὺ ὥρα. Μποροῦμε λοιπὸν νὰ τὰ προτιμήσουμε ἀπὸ τὰ μακρὰ ἐπανεφορία, ὅσο καὶ ἐν τὰ τελευταία εἶναι ἐπιδημικὰ.

—Στὰ βελούδινα ἐπανεφορία, θὰ ἐ-πικρατῇ τὸ ροζ χρώμα, πού εἶναι τόσο λεπτὸ, καὶ πᾶσι μὲ ὅλα σχεδὸν τὰ χρώματα.

—Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κατὰ βελούδο, θὰ εἶναι ἐφέτος τῆς μόδας καὶ τὸ κα-τέλα λαμνὰ, ὁδηγῶν τὸ λαμνὰ μὲ ἐ-ξέχουσας ἀνὰ ὅλους γούνινες.

—Γιὰ τὰ βελούδινα μικρὰ καπέ-λα πού θὰ φορεθῶν, τόσο, ὅλως πρῶ-τῃς μῆσους τὸ χρώμα κακοποιεῖται, γα-ρνιριστὸν, τὸ κόκκινο, τὸ κοκκινωπὸ ροζ, τὸ σινοῦν, τὸ μαῦρο, τὸ καφέ, τὸ βιολέ.

—Θὰ ἴδουμε καὶ πολλὰ γαλὲρ φο-ρέματα καὶ καπέλλα. Αὐτὴ τὴν ἐπο-χὴν ἀκριβῶς, τὸ γαλὲρ κυριαρχεῖ στὸ Παρίσι. Ἀλλὰ τὸ γαλὲρ δὲν πηγαί-ναι εὐκολὰ σὲ κάθε πρόσωπο, καὶ πᾶ-σι νὰ τὸ διαλέξουμε μὲ προσοχὴ. Ὑπάρχουν γαλὲρ διάφορα, ἀλλὰ πᾶ-σι θὰ εἶναι εὐκολὰ νὰ πῇ κανεὶς καὶ ἄλλὰ μὲ τόσο γλυκερὰ ἀπόχρωση.

—Πάντως τὸ γαλὲρ δὲν πηγαίνει στὴς πολὺ μελαγχολικὰς, πρὸ πάντων τὸ σκούρο γαλὲρ.

—Ἀρκετὰ βελούδινα φορέματα θὰ γαρνιρῶνται μὲ σιλοῦνται ἀπὸ ἐπ-γαννί ἢ ἀπὸ βελούδο ἢ ἀπὸ σατέν. Θὰ ἴδουμε καὶ ὁλόκληρες ἐσάρπες ἢ ἀποκρίτες, ἀπὸ βελούδο ἢ ἀπὸ κρὸν, ἐργασμένους ὁλόκληρους μὲ σιλοῦνται ἡμῶς.

—Τοῦλιν φορέματα, θὰ γαρνιρῶν-ται μὲ σιλοῦνται ἀπὸ βελούδο.

—Γιὰ τὸ βράδυ, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἐ-πανεφορία, θὰ εἶναι τῆς μόδας καὶ κά-ποι, ντελὰ πᾶσι σὲν πλῆθος.

—Ἀν καλὸν τὸν προσέσουμε μὲ γαλὲρ, μπορεῖ νὰ τὸ φορέσουμε καὶ

H. H. H. H.

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΚΑΘΕ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ ΕΙΝΕ ΝΑ ΕΧΗ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΠΟΥ ΤΗΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ ΤΗΣ

Με τιμὰς ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ—ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ θὰ τὰ εὑρουν αἱ

ἀναγνώστριάς μας εἰς τὸ

ΣΙΔΗΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΘ. Ι. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 39

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΣΙΔΗΡΙΚΩΝ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ

Ἐπιπλοποιῶν, Σιδηρουργῶν καὶ διαφόρων ἄλλων τεχνιτῶν καθὼς καὶ Γεωργικά.

Σὰς συνιστῶμεν νὰ ἐπισκεφθῇτε τὸ Κατάστημα καὶ θὰ μᾶς εὐγνωμονεῖτε.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Βιβλίου	Εἶδος	Ἀρχ.	Ἐξοχ.
ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ	τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ	60	60
ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ	τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ	30	30
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ	τοῦ ΕΔΓΑΡ ΠΟΕ ἑκαστὸς τόμος	15	15
ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ (2 τόμοι)			
ΠΑΝΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ	τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΖΑΚ	20	20
ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ	τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ	20	20
Η ΣΟΝΙΑ	τοῦ ΕΡΡΙΚΟΥ ΓΚΡΕΒΙΑ	15	15
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ	τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ	15	15
Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ	τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΤΚΕΡΛΕΦ	15	15
Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ	τοῦ ΜΥΡΣΕ	15	15
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ		15	15
ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ	τοῦ Π. ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ	5	5

Ἄπαντα τ' ἀνωτέρω ἐκλεκτὰ βιβλία εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ".

Ὁδὸς Ἀέκτα 7.

ΔΩΡΑ

ΜΟΔΕΡΝΑ - ΠΡΑΚΤΙΚΑ

διά γάμους - εορτάς
του φημισμένου εργοστασίου

BAER - STEIN

εις τα γνωστά υαλοπωλεία

ΕΡΜΕΙΟΝ

ΑΓ ΜΑΡΚΟΥ & ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΚΡΥΣΤΑΛ

ΑΙΟΛΟΥ 85

